

Phượng Mị

Contents

Phượng Mị	2
1. Q.1 - Chương 1: Xuyên Qua Thời Không	2
2. Q.1 - Chương 2: Huyết Sát Minh Cung- Lần Đầu Gặp Gỡ	6
3. Q.1 - Chương 3: Năm Năm	8
4. Q.1 - Chương 4: Âu Dương Sắc Vi	11
5. Q.1 - Chương 5: Gặp Lại	13
6. Q.1 - Chương 6	15
7. Q.1 - Chương 7: Trả Thù	18
8. Q.1 - Chương 8: Tổn Thương Người, Sát Không Tha	20
9. Q.1 - Chương 9: Người Là Ta Đích Độc Nhất Vô Nhị	23
10. Q.1 - Chương 10: Tiểu Khê	26
11. Q.1 - Chương 11: Gặp Lại Người Quen	29
12. Q.1 - Chương 12: Một Khúc Khuynh Ca	32
13. Q.1 - Chương 13: Kinh Thế Cầu Hôn	33
14. Q.1 - Chương 14: Thành Hôn	34
15. Q.1 - Chương 15: Cầu Thân	37
16. Q.1 - Chương 16: Vô Đề	40
17. Q.1 - Chương 17: Trùng Phùng	42
18. Q.1 - Chương 18: Phiên Ngoại 1: Âu Dương Sắc Vi Cùng Lãnh Tĩnh	43
19. Q.1 - Chương 19	46
20. Q.1 - Chương 20	48
21. Q.1 - Chương 21	49
22. Q.1 - Chương 22	51
23. Q.1 - Chương 23	53
24. Q.2 - Chương 1: Tiên Tri	56
25. Q.2 - Chương 2: Sóng Gió Bắt Đầu	58
26. Q.2 - Chương 3: Ám Sát	59
27. Q.2 - Chương 4: Kinh Biên	61
28. Q.2 - Chương 5: Không Hấn Tại, Ta Sống Ý Nghĩa Gì	63
29. Q.2 - Chương 6: Tỉnh Lại	65
30. Q.2 - Chương 7: Loạn Thế Chiến	68
31. Q.2 - Chương 8: Phong Vân Khởi	70
32. Q.2 - Chương 9: Ai Đích Đau Lòng ?	73
33. Q.2 - Chương 10: Đau Lòng Đích Chia Li	76
34. Q.2 - Chương 11: Phong Vân Tái Khởi	78
35. Q.2 - Chương 12: Phiên Ngoại:	80
36. Q.3 - Chương 1: Long Phượng Bảo Bối	81
37. Q.3 - Chương 2: Nhớ!!	83
38. Q.3 - Chương 3: Sứ Giả Thiên Tuyệt Quốc	85
39. Q.3 - Chương 4: Hấn Nhứ Mây....tâm Ta Sẽ Đau	88
40. Q.3 - Chương 5: Bảo Bối Lên Đường Tìm Nương	89
41. Q.3 - Chương 6: Tâm Đau	92

42. Q.3 - Chương 7: Người Là Đứa Ngốc!	93
43. Q.3 - Chương 8: 100 Ngày...	95
44. Q.3 - Chương 9: Ta Luyến Liếc Người!	97
45. Q.3 - Chương 10: Hồng Nhan Tóc Bạc	100
46. Q.3 - Chương 11: Kết Thúc Cũng Là Bắt Đầu	102
47. Q.3 - Chương 12: Phiên Ngoại: Lôi	106
48. Q.3 - Chương 13: Phiên Ngoại: Đường Mạc Phong	108
49. Q.3 - Chương 14: Phiên Ngoại: Đường Phi Ly	110

Phượng Mị

Giới thiệu

Trầm Phượng, khuynh thành tuyệt thế băng dung, u nhĩ bạch liên ngàn năm, đặc biệt xinh đẹp màu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phuong-mi>

1. Q.1 - Chương 1: Xuyên Qua Thời Không

Nói ai là người có quyền lực nhất Diễm Nguyệt Quốc

Ai là người đáng sợ nhất Diễm Nguyệt Quốc

Ai là người tình trong mộng của tất cả nam tử trong thiên hạ

Chỉ một câu trả lời

Đương nhiên là Đường tử thừa tướng

Nói nhân có thể đắc tội với người nào, dù là đắc tội với hoàng đế cũng tốt hơn là đắc tội với Đường thừa tướng a

Diễm nguyệt quốc, một quốc gia nữ tôn nam ti, nam sinh tử, hoàng đế là nữ hoàng, nữ nhân làm chánh sự, nam nhân lo việc gia đình. Nói đến quốc gia này, làm cho người ta tò mò ko ngớt, tiên đế lúc trước là hôn quân, hoang dâm vô độ, cách đây 3 năm, hoàng đế bây giờ lật đổ trèo lên vương vị, bình định thiên hạ, chống ngoại xâm, làm cho vương triều đang nguy cơ sụp đổ lại bắt đầu một thời kì thịnh thế yên hoa, rõ ràng hoàng đế bây giờ là một minh quân nha

Nói đến đường tử thừa tướng, tại sao lại như thế nổi bật. theo như lời đồn đãi, bệ hạ tuy anh minh nhưng người giúp hoàng đế lên ngôi vị, đưa ra chính sách an ổn bình định thiên hạ, nhiều thiết kế bí ẩn làm cho diễm quốc từ một quốc gia đang trên đồi suy bại quật mạnh, vương lên, ngang hàng với Nhật quốc cùng Minh quốc. trở thành tam đại đế quốc, đồng thời nàng cũng là chủ nhân của La Tinh vân kỳ, kiêu binh bất khả chiến bại. Nhưng đều đáng nói ở đây Đường thừa tướng lại là một phong hoa tuyệt đại nữ nhân, tròn 16 tuổi, thông minh cơ trí lẩn áp quần hùng ngạo diễm tứ phương, trở thành tình nhân trong mộng của ko

biết bao nhiêu công tử khuê phòng a. Song đường thừa tướng lại cực kì lạnh nhạt, một bộ dáng băng sơn ngàn năm, làm việc thủ đoạn tàn ác, dã man, ko lưu tình, bất chấp thủ đoạn, cho nên nàng vừa là đối tượng vạn dân trong thiên hạ sùng bái yêu kính nhưng đồng thời là khiếp sợ.

.....

Hoàng cung, nơi được coi là phú quý nhất thiên hạ, mái ngói lưu ly, cung vàng điện ngọc, cảnh trí vô cùng tinh xảo mỹ lệ, lúc này Ngự thư phòng nơi làm việc của hoàng đế, đầy rẫy tấu chương trên bàn, có một nữ tử đang nhón nhơ với đồng sổ sách ấy, nàng một thân hoàng bào lộng lẫy quý giá, phượng hoàng thêu chỉ vàng càng tôn lên cổ phong phạm đế vương, nữ tử tràn ngập anh khí, tuấn tú dung nhan, dơ tay nhắc chân tràn đầy phong phạm hoàng gia, nữ tử này đích thị người trong thiên hạ xưng minh quân, nữ hoàng đệ hạ, Âu Dương Sắc Vi

“A,a..... Mị.....ngươi xem, tấu chương của hộ bộ đại nhân thật hảo ngoạn đâu”, Âu Dương hoàng đế lên tiếng nhìn về phía nhuyển tháp

Nhuyển tháp được đặt nơi vị trí thuận lợi nhất trong thư phòng, trên đó có một thiếu nữ đang nằm, nhàn nhã hưởng thụ, nữ tử chừng 16 tuổi, mi mục thanh tú, ngũ quan hoàn hảo, xinh đẹp tuyệt luân, phượng mâu ngạo ngễ mang theo cổ câu hồn nhiếp phách, một thân hỏa y điểm mỹ càng ko thể nói nên lời về điểm lệ của nàng

“Hừ, lão cổ hủ đó, nếu ko phải một lòng cho dân cho nước ta đã sớm tiến hấn lên tây thiên rồi, nữ tử nhảm chán nói, tiếp tục nhắm mắt tìm kiếm chu công”

“Hắc hắc.....ta nói Mị a, hộ bộ đại nhân nói ngươi quyền khuynh hoàng triều, ko tốt cho xã tắc.....ta thấy cũng ko sai, vậy đi ta nhường cho ngươi ngôi hoàng đế, ta mang của ta Tĩnh đi chu du thiên hạ”....thế nào, Âu Dương Sắc Vi cười nham hiểm nói, một bộ dạng hồ ly tính toán

“Ngươi hai tháng trước vừa mới xuất cung ngoạn càng chưa đã, đừng có đổ trách nhiệm cho ta, tốt nhất giải quyết hết đồng tấu chương của ngươi đi,” nữ tử xinh đẹp trừng mắt nói

“a... một chết ta, ngày nào cũng đồng tấu chương này hảo nhảm chán a, Mị ngươi hảo hảo giúp ta sao”, Sắc Vi làm nũng nói, nếu lúc này các vị đại thần mà thấy vị hoàng đế kính yêu của bọn họ lắc tay làm nũng với một tiểu cô nương thì ko biết sẽ bao nhiêu người chết ngất đây

“đừng giả trò đó với ta, chiều này thật cũ”, hỏa y xinh đẹp lạnh nhạt nói

“Mị a, ngươi giúp ta, giúp ta nha”.....Âu Dương tiếp tục dở trò

“hừ, ngươi thật phiền”, nói đoạn hỏa y cô gái phẩy tay, phi thân vụt đi, khinh công chớp nhoáng làm cho người ta ko khỏi hoa mắt

“aMị,, ngươi thật nhẫn tâm”, ủy khuất Âu Dương làu bàu tiếp tục vùi đầu trong mớ sổ sách tấu chương

“Vi, ngươi lại như thế ngoạn làm ị chạy đi rồi đúng ko”, giọng nói trầm thấp vang lên, mị hoặc. Chỉ thấy một thân hoàng y nam nhân, xinh xắn ngũ quan, làm da bạch ngọc, mị nhân như tơ. Thật là một xinh đẹp nam nhân đâu

“Tĩnh, ngươi thế nào lại đến đây”....âu dương bật dậy ra đỡ nam nhân ngồi xuống

Ta đến xem ngươi, nam nhân ôn nhu cười

Ân, tấu chương thật nhiều một chết ta, âu dương vực mặt lên vai nam nhân tên Tĩnh

Ngươi cũng nên làm việc a, Mị còn có công việc của nàng ko thể luôn giúp ngươi được

Ta biết, nhưng nàng giải quyết mọi việc thật nhanh a, công việc 1 tháng nàng giải quyết 3 ngày, làm ta nhàn nhả ko ít, Âu Dương nói nói

Uh, từ lúc quen biết, ta thấy nàng luôn thật đặc biệt đâu, Tĩnh ôn nhu cười

Nói đến Mị, âu dương sắc vi ko thể ko nhớ về 10 năm trước, có một oa nhi nhìn mình mà nói rằng “ chờ ta 5 năm, ta đem ngôi vị hoàng đế tặng cho ngươi làm quà gặp mặt thế nào” oa nhi chỉ 6,7 tuổi nhưng tràn ngập ngạo khí, thông dong mà lạnh nhạt, tà cuồng làm cho nàng ko thể quên

10 năm quen biết, 10 năm tri âm tri kỉ, 10 năm.....

Tất cả như chuyện diễn ra mới hôm qua.....

@@@@@@@@@@@@@@@@

Mị, người mau đi, đừng quay trở về....nhanh nhanh.....giọng nói đầy bất an cùng lo lắng

Vi, người sao vậy.... thiếu nữ một thân hắc y, xinh đẹp dung nhan nhũ mây khi trả lời điện thoại

Đừng nói, mau rời khỏi đây.....tít...tít....điện thoại tắt ngấm, giọng nói cũng ko còn

Bùm.....tiếng nổ vang dội bùng lên, sau đó mọi vật chỉ còn một mảnh hắc ám, đen tối

Đau.....toàn thân tê nhức, mệt mỏi như rã rời. nàng biết rõ mình bị diệt khẩu, bị chính đồng bọn bán đứng, làm nhiều việc như thế vì quốc gia, vì xã hội rồi cuộc lại bị chính đó diệt khẩu

Chỉ ít, còn có hắc.....nhếch môi cười khê, nữ tử dần đi vào mê mang. Đến khi tỉnh lại, cái mà nàng nhìn thấy là cảnh tượng rợn rùng của chợ xá, nhưng lại là một cổ đại chợ xá

Chết tiệt, xuyên qua.....nữ tử lầu bầu

Leng keng.....hai đồng xu rơi vào trong chiếc bát mẻ lồi nàng khôi phục tình trạng

Lúc này mị mới nhìn lại tình trạng của mình, thân thể là một oa nhi sao, quần áo rách bươm, một cổ mùi hôi bốc lên làm nàng ngạt thở, mị nhanh chóng chạy ra bờ suối gần đó

Soi bóng, là một oa nhi chừng 4,5 tuổi mặt mày sáng sủa, tạm ổn.....nếu như trời để cho ta sống lại đương nhiên sẽ hảo hảo sống tốt, hừ kiếp trước bán mạng vì quốc gia lại bị diệt khẩu, lúc này phải sống vì mình hắc hắc

Mị, tên đầy đủ Đường Vũ Mị, điệp viên bí danh 001 của sở tình báo F, sát thủ đứng đầu, thiên tài với chỉ số IQ 200 tham gia nhiều chuyện cơ mật cực tình báo trên thế giới, rốt cục bị cấp trên hạ độc thủ, xuyên qua về cổ đại, sau mấy ngày tìm hiểu nàng rốt cục biết đây là Diêm Nguyệt quốc, một quốc gia nữ tôn nam ti, nam sinh tử a, thật hảo thú vị a

Thời gian cũng thật nhanh, Mị cũng đến thế giới này được ba tháng a, nàng bây giờ có chỗ ăn chỗ ngủ, cuộc sống có thể coi là được. Thân thể này là một khát cái, nhưng mị một thiên tài, làm bút sinh ý với từ lâu, 1 tháng chế một món ăn mới đổi lấy nơi ở, ăn mặc, cùng ngân lượng. ban đầu gặp lão bản ko tin nhưng món ăn của mị thật sự mới lạ, khách càng lúc càng tăng, có thể nói nàng bây giờ là mỏ vàng của lão bản tử lâu a

Leng keng.....tiếng đánh chén vang cả một góc rừng. đang thong thả dạo chơi mị theo tiếng ồn bước đến

Chỉ thấy một đám chừng 10 tên hắc y nhân, xoay quanh một tiểu cô nương chừng 10 tuổi, nhưng tiểu cô nương đó bộ dạng ko hề hoảng hốt, mà bình tĩnh đáp trả, hộ binh thì thể nằm đầy có lẽ tử thương ba

“Các người là hoàng tử phái đến sao”, giọng nói cao ngạo tiểu cô nương nhìn về phía đám hắc y nhân

“Vương gia, đắc tội”....một hắc y nhân nói, đồng thời vung kiếm đi lên

Hừ, lại quyền lực tranh nhau, nhằm chán.....Mị định xoay đầu đi, nàng ko thích tham gia mấy chuyện vớ vẩn này

A,.....tiểu cô nương 10 tuổi la lên, vai trái bị trúng một kiếm huyết chảy thấm đẫm lên cả vạt áo

Mũi kiếm lao đến tiểu cô nương, nàng nhắm mắt nhận mệnh bỗng một đạo bóng dáng vút ra, thủ pháp quỷ dị một đao phóng ngay cổ hắc y nhân, chết ngay lập tức

Tất cả mọi người đều kinh dị nhìn về phía bóng dáng trước mặt, rõ ràng chỉ là một tiểu oa nhi nhưng đôi con người toát lên ý băng lãnh làm cho người ta hàn thấu xương

Tiểu cô nương kinh ngạc nhìn về phía oa nhi đứng trước mặt mình, hỏa y tung bay theo gió, một thân ngạo nghễ tà cuồng đứng đó uy nghi, hình ảnh đó làm cho tiểu cô nương lúc ấy mãi cho đến 10 năm sau khi là hoàng đế chí cao vô thượng cũng ko thể quên, đó là lần đầu nàng và nàng gặp nhau

”Oa nhi người là ai”. Một hắc y nhân kinh ngạc nhìn về phía mị, thủ pháp thật tàn nhẫn, oa nhi này ko đơn giản.

Mị ko nói, lãnh ý trong đôi mắt tràn đầy. Nàng định ko can thiệp nhưng khi tiểu cô nương la lên, Khuôn mặt đó lại đập sâu trong tâm nàng, Sắc Vi, duy nhất của nàng thân nhân, duy nhất của nàng nâng đỡ, duy nhất nhân ko phản bội nàng.....tiểu nữ nhân đó có dung nhan thật giống Sắc Vi cho nên nàng ko thể ko ra tay

Đạo pháp quý dị, thủ pháp tàn nhẫn ngoan tuyệt, Mị nhanh chóng giải quyết hắc y nhân, nàng biết rõ cổ đại võ công thực cao cho nên nàng chỉ có thể dùng sát chiêu, ko dây dưa, vì nàng ko có nội lực

”Người ồ...”.....mị xoay người nhìn về phía tiểu cô nương nọ, giọng điệu ôn nhu hơn, ko còn bộ dáng tu la địa ngục như lúc nãy

”Ta....ta tốt, cảm ơn”. Tiểu cô nương lấy lại bình tĩnh cười gượng nhìn Mị

”Ta gọi Âu Dương Sắc Vi, còn...người...”tiểu cô nương gặng đầu nói

Mị nhíu mày, đi đến lấy một ít vải mỏng cầm máu cho Sắc Vi, cử chỉ ôn nhu làm cho sắc vi ngỡ ngàng, dường như đã lâu hần ko có loại này ôn nhu ấm áp đối đãi qua.

”Đường Vũ Mị”, mị vừa cầm máu cho sắc vi vừa trả lời

”Ân.....người có thể gọi ta Vi nha, ta có thể gọi người Mị sao,” tiểu cô nương vui vẻ nói

”Tùy người”.....mị trả lời

”Ta đưa người về”, Mị giúp Vi đứng dậy phù nàng đi

Dọc đường hai người đối đáp qua lại, chủ yếu là vi bắt chuyện, mị lại luôn làm bộ dáng băng sơn.

Từ lần gặp gỡ đó. Âu dương sắc vi thường đến tìm Mị ngoạn, mị cũng ko chối từ, Vi nàng thực thích Mị cho nên luôn ôn nhu đối đãi sủng nịnh Mị, bộ dáng như một tỷ tỷ đầu. Còn Mị tuy ko biểu cảm nhiều nhưng thật ra nàng cũng thích lắm nàng đầu. Hai người qua lại cũng gần một năm, cho đến khi âu dương sắc vi lần hai bị ám sát, tuy ko thành nhưng bị thương thật nặng

Nhìn dung nhan tái nhợt hôn mê, Mị đau lòng ko thôi, nàng biết rõ ai hại hần nhưng lại ko có lực làm gì

”Người tỉnh? ”Mị ôn nhu nói

”Ân.....Mị cho người lo lắng,” Sắc Vi cười yếu ớt

Chờ người khôi phục, Hắc bá sẽ đưa người về phương bắc, nơi đó an toàn hơn, ko nên ở lại kinh thành, Mị thở dài nói

”Ta biết, Mị người đi cùng ta sao”, vi cười hỏi

”Ko,” mị khẳng định

”Tại sao... người.....”vi hoảng hốt, nàng có duy nhất thân nhân là nàng a, tuy có nhiều lắm tỷ muội nhưng toàn quyền lợi đấu đá lẫn nhau người chết ta sống, chỉ có hần là thật tâm đối đãi nàng, duy nhất nguồn ấm áp cho nên nàng ko nỡ rời a

”Vi, cho ta 5 năm nhất định lúc đó có đủ cường bảo vệ người, lúc đó đem ngôi vị hoàng đế tặng người làm quà gặp mặt thế nào”, Mị ôn nhu cười, bá đạo trong lời nói, phượng mâu tà nghệ, tự tin cũng khó làm cho người ta tin đó là một oa nhi 6,7 tuổi trong lời nói đầu

Sắc vi mở to mắt nhìn mị, ngạc nhiên cùng cảm động, đôi mắt như mù sương, đã từng chịu ko bao nhiêu lần ám sát, bị chính người thân bán đứng nàng đến kiên định nhưng thật sâu rồi cảm động, lần đầu tiên có người nói bảo vệ nàng, dù là một oa nhi, nàng thật muốn khóc a!

2. Q.1 - Chương 2: Huyết Sát Minh Cung- Lân Đầu Gặp Gỡ

“Huyết sát minh cung, ko ngờ ngươi lại có ngày hôm nay, ha... ha...đem đầu của ngươi về, ta có thể xưng bá võ lâm...”..... giọng nói đầy dữ tợn, mang vẻ hèn mọn nhìn về hắc y nhân nọ

“Hừ, phản đồ.....thì ra ngươi là nội gián của bọn võ lâm nhân sĩ, thật uổng công ta tín nhiệm ngươi,” trung niên thiếu phụ nói, nàng một thân hắc y, mãnh liệt sát khí, khỏe miệng rĩ máu, tất nhiên là trúng kịch độc

“Hừ đừng nói nhiều Hắc Cơ, nạp mạng đi”.....gã trung niên nữ tử, mặt mày dữ tợn xấu xí vùng kiếm đến

“Ồ nhi, ra đi ngươi còn ở đó, sư phó chết chắc a,” hắc cơ gạt kiếm, thân mình sắp ngã nhìn về phía bụi cây nói. Nàng cảm nhận được có người, dù ko biết là ai nhưng hẳn một thân mang nặng sát khí tuyệt ko thua nàng, cho nên đành trông chờ số mệnh vậy, vì thế Hắc Cơ hét lên

Mị nhíu mày đi ra, nàng tình cờ đi qua lại thấy cảnh này(Mị :’Không biết vì sao hay gặp cảnh đánh nhau vậy trời! không lẽ đây là cổ đại phải gặp’ tác giả:’ tốt cho ngươi thôi, phản nản gì a’), ko định can thiệp chỉ đứng ngoài xem ko ngờ lão hồ ly đó lại cảm nhận được, ko lẽ cổ đại võ công như thế cao a, Mị khẽ thở dài

”Ha ha, oa nhi sao, Hắc Cơ ta ko biết ngươi lại nhận oa nhi này làm đồ đệ hắc.....”..gã nữ tử cười to, châm chọc đầy trào phúng

Phốc.....chỉ thấy gã nữ nhân xấu xí đó nằm dài trên mặt đất, mâu quang kinh ngạc ko thể tin, gất gao cùng phân hận, huyết từ cổ ào ạt cho đến chết

Hắc Cơ trở mắt kinh ngạc nhìn oa nhi trước mặt, nhìn có vẻ yếu ớt nhưng lực khí mạnh mẽ thủ pháp quái dị tàn độc, ra tay chớp nhoáng khiến cho đối phương ko kịp trở tay, một chiêu chí mạng, ngay tử huyết.....hảo a, Hắc Cơ khen thâm

Hừ,.....Mị liếc mắt nhìn gã nữ nhân tròn mắt mà chết, lau đi máu trên tiểu đao, xoay người đi.

Oa nhi, đừng bước.....Hắc Cơ khẽ kêu

Mị âm lãnh xoay đầu, hàn khí bức người làm cho Hắc Cơ, ma đầu trong võ lâm cũng cảm thấy có chút nghẹt thở a

“Nói,” Mị nhìn hắc cơ

“Lại đây”, hắc cơ vẫy tay ôn nhu cười

Khi Mị lại gần, Hắc Cơ bắt lấy tay mị, mạnh mẽ truyền nội lực. Mị kinh ngạc,một nguồn nhiệt lực bốc lên làm cho nàng khó chịu, mâu quang lạnh nhạt nhìn về Hắc Cơ, khó hiểu cùng kinh ngạc. Sau một canh giờ , Hắc Cơ buông tay, dồn dập khó thở, máu từ miệng ồ ạt tuôn ra

Nhìn trung niên nữ nhân sau khi truyền nội lực ình tóc bạc trắng, da nhăn nheo, từ trung niên biến thành lão nhân, thật quái dị, Mị nhíu mày nhìn hắc cơ

Nói của ngươi điều kiện, Mị thở dài nói, giọng điệu có chút mềm lại

“Hắc,..... nha đầu, ngươi thật sáng khoái”.....hảo....

Hắc Cơ cười lớn

“ta muốn là của ngươi sư phó,” Hắc Cơ nói

”hảo!!”, truyền cho nàng nội lực coi như là nửa sư phó, điểm này ko sai biệt lắm, Mị đáp

”hảo đồ nhi,” hắc cơ cười lớn.....

“khụ....khụ.....đây là.....huyết công, võ công chí tôn của bản môn,” Hắc Cơ lấy trong mình một cuốn bí kiếp trong ngực đưa cho Mị

“Đồ nhi, người giúp ta mang cái túi đằng kia đến”.....hắc cơ chỉ vào phía trước. Mị đem đến, Hắc Cơ rút một ốc trúc nhỏ sau đó một tia sáng vút lên trời, như một ám hiệu. Một lát sau có ba hắc y nhân đến

“tham kiến cung chủ”, ba hắc y nhân quỳ xuống

“cung chủ ngài làm sao vậy.....”.....hắc y nhân la lên khi thấy hắc cơ suy yếu nằm đó, máu tràn đầy, thậm chí đờm vọt ra

“ta bị tên phản đồ hạ độc”, Hắc Cơ tức giận nhìn về phía gã nữ nhân kia

“tam hộ pháp nghe cho rõ”, hắc cơ gần từng tiếng, thu hết sức lực nói:

“nàng là các người về sau là cung chủ đời thứ 7 của huyết sát minh cung”, hắc cơ chỉ về phía mị

ba hắc y nhân ngạc nhiên nhìn về oa nhi trước mặt sau đó nhanh chóng thu lại bình tĩnh

“đồ nhi.....giúp ta quản lý huyết sát cung,...đây là lễ vật ta tặng người...”...nói đoạn Hắc Cơ dúi vào tay Mị một miếng hắc ngọc

“ta biết, người an tâm mà đi,.....sư phó,” Mị than nhẹ nói. Huyết sát minh cung xem ra lại quay về con đường sát thủ,

“hắc... hắc.....đồ nhi ngoan, ta....ta thực thỏa mãn...”....Hắc Cơ an tâm nhắm mắt. Một đời ma đầu nổi tiếng trong võ lâm đến đây kết thúc

“cung chủ.....”...tam hộ pháp đau xót nhìn về phía Hắc Cơ.

”tham kiến cung chủ,” sau khi bình ổn tâm trạng tam hắc y nhân quỳ gối trước mị. Tuy bất ngờ nhưng dù gì cũng là cung chủ lựa chọn cho nên các nàng ko thể ko tin a.

Sau khi an táng xong hắc cơ, Mị cũng đã ở phân đàn của huyết sát cung được ba ngày. Nàng lên mới biết Huyết sát cung quy mô ko đại nhưng cũng ko nhỏ, có đều thực trạng thật kinh khủng, kinh tế quần bách.....Hắc Cơ khôn kiếp để lại cho nàng cục diện này a, Mị trong lòng nguyên rửa Hắc Cơ(Tác giả: nguyên rửa người chết là ko nên a! tội lỗi..tội lỗi)

Người trong Huyết sát cung lúc đầu ko tin lắm Mị, tỏ vẻ khinh thường, Mị ko nói, chỉ quan sát cục diện. Huyết sát minh cung có tứ đại hộ pháp, tứ đại đường chủ, hơn ba trăm đệ tử.....Mị quyết định cải tổ tổ tốt lắm này huyết sát cung đâu

Nàng vui đầu trong thư phòng 3 ngày, ko ăn ko ngủ, thiết kế lại cục diện minh cung, đưa ra những ma quỷ huấn luyện . Đưa thảo sách cho tứ đại hộ pháp bắt đầu triển khai, các nàng trở mắt kinh ngạc này thảo sách, nhiều người tỏ vẻ bất bình.....nhưng Mị là ai, sát thủ thiên tài, hàn khí băng lãnh nộ uy làm cho người trong huyết sát cung tốt nhất im lặng làm theo vì ai cũng đồng ý một câu, chọc cung chủ chỉ có nước chết.

“Lôi, mọi việc tiến hành thế nào”, âm thanh lạnh nhạt vang lên

“Bẩm cung chủ, mọi việc đều an bài tốt lắm”, lôi nói. Nhìn oa nhi trước mặt ngạo nghễ tà cuồng, nàng thực ko dám tin oa nhi này trong vòng ba tháng ổn định cục diện minh cung, tạo nên một guồng máy khổng lồ, đang dần đi vào hoạt động

“Ân.....bốn cung có việc xuống núi, người cùng Điện ở lại, khoảng một tháng ta trở về,” Mị tiếp tục nói, tay ko ngừng xem các bảng báo cáo

“Cung chủ, để cho Phong cùng Vũ đi cùng ngài “lôi nói, dù cung chủ võ công cái thế nhưng dù sao cũng là oa nhi a,

“Ko cần, ta rất nhanh trở về” Mị nhú mày

“Thuộc hạ cáo lui”, lôi cúi người ra ngoài

“Này người yêu nghiệt, đừng tưởng mình xinh đẹp là đi quyến rũ của ta Ngọc tỷ tỷ”, một giọng nói thanh thúy vang lên

“Ko có, ảnh ca ca, ta ko có....” ôn nhu mà mị một tiểu thiếu niên chừng 8, 9 tuổi thút thít nước mắt nói

“Còn nói ko phải, đừng tỏ vẻ đáng thương”, gã thiếu niên lớn hơn chừng 11,12 tuổi điệu ngoa sĩ và thiếu niên nọ

“Người có tin ta mắc của ta cha mẹ đuổi người ra khỏi nhà”, gã thiếu niên tên Ảnh tiếp tục bắt nạt

“Đừng, Ảnh ca ca, Phượng nhi biết sai rồi, ca ca tha cho ta”, gã thiếu niên ầm ức khóc khóc, đôi con người xinh đẹp tràn đầy ủy khuất

“Hừ, vô dụng.....”Ảnh đẩy ngã Phượng chạy vào nhà

“Người có sao ko?” Mị hoặc âm thanh vang lên, chỉ thấy một hồng y oa nhi diễm lệ xinh đẹp ôn nhu cười đưa tay giúp Phượng đứng lên

“Cảm.....cảm ơn”, gã thiếu niên đỏ mặt nhìn oa nhi trước mặt, nàng thật xinh đẹp a

Mị khẽ cười nhìn thiếu niên trước mặt, làn ba trắng nõn, phần điều ngọc mài tiểu thiếu niên sao, đặc biệt đôi con người xinh đẹp màu tím câu hồn nhiếp phách đầu. Mị từ lúc này nhìn đoạn đối thoại của hai gã thiếu niên mà cảm thấy tức cười, nhìn nam nhân trước mặt bộ dáng ủy khuất nước mắt lưng tròng bộ dạng ôn nhu thể thiếp làm cho tâm cảm thấy có chút mềm mại bất giác ôn nhu đối hẳn, đây là trong truyền thuyết cái gọi là nhất kiến chung tình sao, Mị cười khê.

“Của người tên đầu”, mị ôn nhu nhìn thiếu niên trước mặt

Ta....ta tên Trần Phượng, thiếu niên càng nói càng cúi thấp đầu, bộ dáng thẹn thùng. Nàng hỏi tên ta sao, thật xinh đẹp lần đầu tiên hẳn thấy một cô nương như thế đẹp đầu, tuy nói nữ nhân ko thích hợp với hai từ xinh đẹp nhưng mà.....

“Ta gọi Đường Vũ Mị,” Mị cười khê nhìn tiểu nam nhân trước mặt

“Ân.....”phượng càng thêm cúi thấp đầu

“Tốt lắm ko nên cúi thêm, người sẽ ngã mất”, Mị cười rộ lên, thật đáng yêu này nam nhân

“Ta.....” ..phượng càng thêm đỏ mặt, nhìn mị cường rộ lên thật xinh đẹp làm cho hẳn bất giác tim đập như thể mạnh đầu

“Người vào nhà thôi, hôm khác lại đến xem người...”.....Mị nói đoạn xoay người rời đi, vô tung vô ảnh

Phượng đứng đó ngẩn ngơ nhìn một hồi cho đến khi hỏa y biết mất

“Mị.....”hắn thì thâm cười khê xoay người bước vào trong nhà

3. Q.1 - Chương 3: Năm Năm

Đêm.....

Nguyệt hắc lên cao, ko gian chìm vào im lặng

Trong căn phòng nhỏ, có một tiểu thiếu niên ngồi lui trong một góc, tóc tai hỗn độn, da thịt đầy vết roi, ướm máu, đôi mắt tràn đầy trống rỗng lẫn sợ hãi, bộ dáng thật đáng thương

“Người sao vậy,” một thanh âm khê vang lên, ngọn nến thấp sang chiếu rõ cả căn phòng

“Người.....người.....”gã thiếu niên lấp bắp nhìn oa nhi nọ đứng trong phòng mình

“Ai đánh người,” Mị âm thanh tức giận trầm giọng hỏi, này mới có 3 ngày ko gặp lại như thế thăm a

Thiếu niên to mắt ngạc nhiên nhìn Mị, bộ dáng ko thể tin

“Lại đây”, Mị ra lệnh, giọng điệu có chút mềm lại

Gã thiếu niên từng bước lại gần, mâu quang tràn đầy nghi kị

Mị lấy một ít kim sang được bôi cho hắn, động tác vô cùng ôn nhu thương tiếc, làm cho gã thiếu niên bất giác đỏ mặt

“Người nhận ra ta sao”, Mị ôn nhu hỏi, động tác vẫn tiếp tục

“Ân, Mị.....”...thiếu niên ôn nhu nói

“Nói ai đánh người”, Mị giọng điệu có chút ẩn giận

“Ko có, là....là ta ko cẩn thận,” Phượng hoảng hốt phủ nhận

Mị khẽ nhủ mày ko hỏi gì thêm, tiếp tục bôi được

“Làm sao người vào được đây”, Phượng nghi hoặc hỏi

“Ko quan trọng”, mị nói

“Được rồi thương tốt lắm, người nghỉ ngơi ta phải đi”, mị ôn nhu nói

“Nhanh vậy,.....”...Phượng la lên nhưng rất nhanh đỏ mặt cúi đầu. nhìn bộ dáng đó mà Mị cảm thấy buồn cười kinh khủng

“Ân, hôm sau ta lại đến”, mị vuốt tóc khẽ Phượng, sau đó nhanh chóng phi thân ra ngoài, để lại hắn ngồi một mình ngơ ngác mặt đỏ tim đập (nha nha! Cổ đại yêu đương thật sớm)

Lại là một đêm trăng thanh gió mát, ko khí vô cùng tốt

“Người đến,” giọng nói tỏ vẻ vui mừng đích thị của Trầm Phượng. Gần 1 tháng nay cứ 2 ngày buổi tối Mị lại đến làm bạn với hắn, hắn thật vui đâu.

“Ân, cho người”, Mị ôn nhu cười lấy một ít món quà nhỏ trong túi áo cho hắn

“Cảm....cảm ơn”, Phượng vui vẻ nhận

“Phượng, muốn lên một chút ngắm trăng sao”, mị ôn nhu cười

“Nga.....”...phượng tròn mắt nhìn mị

Mị ko nói, khẽ ôm hắn nhảy lên nóc nhà

“Oa, mị của người võ công thật lợi hại đâu”, quên cả đỏ mặt phượng hoan hô

“Ân,.....”...mị ko nói chỉ cười khẽ nhìn Tiểu nam nhân xinh đẹp trước mặt, nàng thực thích hắn đâu, này tiểu nam nhân duy nhất ngay từ lần đầu tiên khiến cho nàng động tâm

Cho người, Mị lấy ra một vật nho nhỏ đặt lên tay phượng

“Đây là.....”...., phượng ngạc nhiên nhìn tiểu miếng ngọc trong tay mình, màu lam điển tảo ánh sáng nhè nhẹ xinh đẹp

“Giữ lấy, đợi ta 16 tuổi ta đến thú người, thế nào”. Mị cười cười hỏi

“đi.....”.Phượng đầu tiên là kinh ngạc sau đó then đến đỏ mặt cúi đầu càng thấp

“ko đồng ý,” Mị khẽ cười nói

“ko....ko có,” Phượng lắp bắp hoảng hồn

“vậy được,” Mị cười lộ lên xinh đẹp dung nhan, thật khác xa bộ dáng băng sơn của cung chủ Huyết sát minh cung đâu. Khẽ kéo Phượng vào trong lòng, hai người cùng nhau ngắm trăng, bộ dáng thập phần thân mật đâu. (Nhỏ mà lãng mạn gói gọn)

Nhìn tiểu nam nhân ôn nhu dựa vào vai mình ngủ say Mị cười khẽ, nàng đã tìm được rồi hai người mà nàng muốn bảo hộ nhất trong cuộc đời này đâu

Nhưng có lẽ hẳn ko ngờ rằng sau lần gặp mặt này cách nhau đến 10 năm mới gặp lại

Dù cho hẳn tài giỏi cỡ nào, tinh diệu ra sao chung quy cũng ko thoát ra khỏi vòng quay của số phận

Có lẽ là thiên ý trên người

Là định mệnh hay số phận

Chỉ là lúc đó lòng ngẩn ngơ

“Tham kiến chủ thượng,” tất cả mọi người trong điện vang lên, quỳ xuống về mặt sùng bái nhìn một gã tiểu cô nương trước mặt

Ngồi trên cao, một gã hồng y cô gái xinh đẹp diễm lệ, đôi phượng mâu tà cuồng liếc nhìn mọi người dưới điện, bá đạo ngạo khí, tôn quý ko nói nên lời, nàng ngồi đó, về mặt âm lãnh tà cuồng, xinh đẹp dung nhan chiếu rọi đích thị Đường Vũ Mị

Nàng dùng 5 năm thời gian phát triển Huyết sát minh cung đến mức ko một ai có thể ngờ được. Đứng đầu Minh cung cung chủ, dưới cung là tứ đại hộ pháp võ công trác tuyệt tâm tư nhạy bén. Lôi, Phong, Điện, Vũ. Dưới cung có 4 đường. Thanh long đường, thu thập tình báo trong thiên hạ. Huyền vũ đường là tổ chức sát thủ, dùng việc sát người buôn bán trao đổi, Chu tước đường nắm giữ mạch máu kinh tế của tam quốc, sinh ý của minh cung trải dài khắp tam đại cường quốc mạnh mẽ ko ngừng phát triển. Bạch hổ đường chuyên đào tạo người, nơi đây là nguồn gốc đào tạo nhân tài cho 3 đường kia. 5 năm thế lực Huyết sát minh cung lớn mạnh kinh khủng làm cho võ lâm khiếp đảm, ko một ai cả gan tìm người minh cung gây sự

Truyền thuyết trong gian hồ Huyết sát cung chủ như sấm dậy bên tai a

Truyền thuyết như một bụi mê

Không ai biết cung chủ huyết sát cung là ai

Lại càng không thể ngờ đứng đầu cung chỉ là một gã tiểu công nương 11, 12 tuế

“Lôi, ko có tin tức sao,” Mị âm thanh băng lãnh vang lên, vẫn nhìn miếng tiểu ngọc trước mặt.

“Chủ thượng, đã tìm khắp nơi nhưng vẫn ko có tin tức, thuộc hạ vô dụng” Lôi cúi đầu trước nữ tử trước mặt

“ngươi lui” Mị thở dài nói

“là.....”.....Lôi xoay người bước ra khỏi cửa

“Phượng.....người đi đâu vậy, 5 năm ta ko tìm thấy người,” Mị nhìn miếng tiểu ngọc ôn nhu nỉ non

Nàng từ sau khi quay về minh cung tình cờ xuống mật thất trong minh cung, miếng hắc ngọc mà Hắc Cơ đưa cho nàng lại là chìa khóa mở ra mật thất, trong đó có rất nhiều bí tịch võ công, y học cùng độc dược.....Mị trong lúc luyện công bị tẩu hỏa nhập ma cho nên hôn mê gần hai tháng, cho đến khi tỉnh lại cho người tìm hiểu về tin tức của Trầm Phượng thì hẳn lại biến mất, vô tung vô ảnh, 5 năm người của Thanh long đường lục soát tam quốc lại ko tìm được hẳn, Mị thở dài

Nàng bây giờ tu vi võ công cực cao, người trong thiên hạ có lẽ mấy ai địch lại, ko những thế y học cùng độc dược cực cao cho nên đến gần nàng là một chuyện ko dễ đừng nói hạ độc thủ. Chỉ có điều nàng ko hiểu, võ công trong mật thất nàng đều thành công luyện qua, người khác dùng 10 năm luyện một môn võ, nàng dùng 1 năm là đạt cảnh giới tối cao. Nhưng huyết công nàng lại luyện 5 năm lại chỉ có thể đạt đến tầng năm (huyết sát công gồm 12 tầng), dường như có một nguồn nội lực đè nén làm cho huyết công khó có thể tiến xa, đành kiên nhẫn vậy nàng thở dài

Thật ra Mị ko hề keo kiệt đem toàn bộ võ công trong mật thất dạy qua cho bọn đệ tử, tùy theo kì kinh bát mạch mà nàng cho bọn họ những môn công phu phù hợp, nàng ko phân biệt nam nữ, chỉ cần có thực lực là

được.....chính vì lẽ đó 5 năm Huyết sát minh cung thể lực lớn mạnh, người trong cung võ công tinh tiến, số người theo đó tăng lên vùn vụt. Ngoài ra Mị còn bồi dưỡng một đám ảnh vệ cùng ám vệ. Ảnh vệ hơn 100 nhân, võ công cao thủ, nhạy bén, trung thành tuyệt đối, làm việc nhanh nhạy. Ám vệ số lượng tương tự, võ công thuộc dạng nhất nhì võ lâm, thủ đoạn sắc bén, lấy mục đích làm hàng đầu. Bọn họ đều là những người do chính Mị bồi dạy cho nên hơn người, kiệt ngạo bất tuân, chỉ có Mị mới xứng là bọn họ chủ nhân, ko xem người khác vào mắt

Mị còn bồi một nhóm kị binh, 91 người, tên gọi La tinh vân kị, kiêu ngạo anh dũng thiện chiến. Bọn họ binh giáp nhất khôi ám khí đầy mình, vũ khí thuộc loại quý hiếm, chiến mã cũng nhất lưu, tuy ít người nhưng bày binh bố trận tinh nhuệ, lấy một địch trăm, thiên nã quần hùng. La tinh vân kị, một cái tên huyền thoại về sau

4. Q.1 - Chương 4: Âu Dương Sắc Vi

“Chủ thượng, có tin của Âu dương vương gia từ phương bắc gửi đến”, Lôi cúi người nói

“nói”, Mị khẽ cười, ko biết nàng ra sao, 5 năm ko gặp có lẽ cũng đến lúc

“là.....vương gia bị trúng tên độc, đang rơi vào tình trạng nguy kịch...”.....lôi ngập ngừng nói(số của vương gia thật thảm nha! Thường xuyên bị ám sát)

“đi.....”.....Mị hét lên, xoay người nhanh chóng bước đi tâm trạng thập phần lo lắng. này chết tiệt chắc chắc là tên hoàng đế kia làm

Bắc thành

Âu Dương vương phủ

“Thế nào, có đỡ hơn ko”, mị ôn nhu nói. Nàng cỡi ngựa liên tục ba ngày ba đêm đến, thấy hần tình trạng nguy kịch, nếu nàng chỉ đến muộn một chút thôi có lẽ, nói đến đây Mị bắc đầu tâm đau đi lên

“ân.....ta chưa chết sao...”.....Âu Dương Sắc Vi lau bầu nói

“có ta ko ai hại được ngươi”, Mị tức cười nhìn liêu nhân trước mặt, 5 năm ko gặp nàng bây giờ hơn 15 rồi, càng thêm tuấn tú thanh nhã

“a.....ngươi.....Mị.....ta đang nằm mơ sao”, Âu Dương Sắc Vi hét lên

“ngươi cẩn thận động thương”, Mị nhíu mày

“ô...ô..... Mị ngươi cuối cùng cũng đến a, ngươi tên hỗn đản nói đi là đi đến 5 năm ko về xem ta, ta sắp chết ngươi mới đến a,,” Sắc Vi giọng điệu hờn dỗi làm bọn hạ nhân lố mắt, vương gia cao cao tại thượng của bọn họ lại đi làm nũng với một tiểu cô nương a

“biệt ồn ào, cẩn thận thương thế” Mị thở dài, hần vẫn như thế trẻ con đâu

“ân.....ngươi ko được đi nữa”, Sắc Vi lôi tay mị nói

“Được...”.....mị ôn nhu cười

“Thật!” , Âu Dương Sắc Vi hào hứng

“Ta về thực hiện của ta lời hứa năm năm trước, ngươi nhớ sao”, Mị giọng điệu kiên định nhìn về phía sắc vi
Âu Dương Sắc Vi kinh ngạc nhìn mị, chỉ là lời nói trẻ con năm năm trước hần sẽ ko xem là thật đi

“Mị, ngươi biết rõ ta ko ham”, Sắc Vi lắc đầu cười khê

“Ta biết nhưng hoàng đế hiện nay hoang dâm vô độ, quyền lực đều nằm trong tay mẹ con nhà Tiêu Ngạn- tế tướng, sớm hay muộn minh quốc cùng nhật quốc cũng sẽ xâm lấn, ngươi ko ra tay chỉ sợ.....Hơn nữa người chắc chắn ngươi sẽ không tiếp tục bị ám sát.....”.....Mị giọng điệu trầm xuống

Âu Dương Sắc Vi ko nói, chỉ chăm chú nhìn Mị, thật lâu, thở dài rồi khẽ cười

Sau đêm đó, Mị dùng 1 năm mua chuộc có, khổng chế có làm cho bá quan trừ mẹ con tiêu ngân. Cho đến khi thời cơ chín Mị mị lên vào hoàng cung hạ độc, ép Âu Dương Ngọc- đương kim nữ hoàng viết di chiếu truyền ngôi cho Âu Dương Sắc Vi

Âu dương Sắc Vi đăng lâm bảo điện, bình định thiên hạ quần diễm tứ phương dân cư an ổn lập nghiệp, người đời ca tụng minh quân. Trong triều có thêm chức vị tả thừa tướng, người này thừa tướng tài giỏi kiệt xuất nhưng bí ẩn ,mọi việc khó khăn triều đình đều do nàng giải quyết cho nên mọi người rất là sùng kính vị ko biết mặt này tả thừa tướng. cho đến khi nữ hoàng bệ hạ lấy nam hậu Lãnh Tĩnh, tả thừa tướng bí ẩn mới xuất hiện, phong tư trác tuyệt ngạo diễm quần hùng, một khúc cảm phổ khuynh tấn cả thiên hạ, từ đó vị tả thừa tướng 15 tuổi này trở thành tình nhân trong mộng ko biết bao nhiêu vương công, công tử khuê phòng a.

Tuy nhiên hiện mặt một năm, quan lại trong triều ko ai ko sợ nàng, này vị ác ma thừa tướng bộ mặt băng sơn vạn năm làm việc quyết đoán lạnh lùng thủ đoạn tàn nhẫn. Còn nhớ năm đó quân Nhật quốc gây chiến loạn biên cương. Này tài giỏi chiến lược, dùng binh như thần, nàng cùng La tinh vân kị diệt sạch Nhật quốc 5 vạn quân, thi chất đầy đồng, nàng lúc đó như tu la tái sinh. Từ đó, Đường thừa tướng mệnh danh thành chiến thần-thần thủ hộ của Diễm Nguyệt quốc. Kia tràng chiến dịch được chép trong một đoạn lịch sử trở thành một trong những cuộc chiến vĩ đại nhất thời bấy giờ. Và đó cũng là cuộc chiến khởi đầu về nàng cùng La tinh vân kị- bắt đầu một đoạn truyền kì về nàng. Nghe đến thừa tướng Đường Vũ Mị, ai cũng sợ mất mặt cho nên ai muốn sống lâu một chút tốt nhất hảo hảo ko chọc nàng

Này 1 năm thời gian Mị cũng đã 16 tuổi, nam nhân Diễm Nguyệt quốc ko ai ko ước ao gã cho nàng, tấu chương cầu xin nhiều công tử của mấy quan lại mong hoàng thượng tứ hôn....., Mị đen mặt khùng bỏ làm một trận to vì từ đó ko ai dám nhắc đến việc này vì ai cũng muốn sống thêm một thời gian a, cho nên truyền thuyết về tả thừa tướng ko gần nam sắc tiếp tục lan truyền, nhưng mà nào có ai biết nàng vẫn tại, vẫn chờ.....

Một người xinh đẹp nam nhân

Ôn nhu động lòng người

Câu hồn nhiếp phách xinh đẹp màu tím con người đâu!

Trầm Phượng.....Phượng.....

Này hơn 10 năm, người được....có hay không còn nhớ đến ta đâu

Lời hứa của chúng ta.....

Nói đến quan hệ của nữ hoàng cùng tả thừa tướng mọi người chỉ biết nói một chữ là hảo, hai chữ là rất hảo mà ba chữ là vô cùng hảo. Thật ra lúc trước Sắc Vi đồng ý vi để, Mị phải làm thừa tướng.(Làm hoàng đế còn năn nỉ! cũng chỉ có trong tiểu thuyết à nha) công việc tấu chương hai người chia đôi, cứ Mị một tháng phê tấu chương tháng sau lại đến Sắc Vi, nhưng nói đúng hơn là Mị làm nhiều hơn, Âu Dương Sắc Vi thường xuyên lên lút cùng Lãnh Tĩnh trốn ra cung ngoạn bỏ lại việc cho Mị, những lúc đó Mị đen mặt nói “người là hoàng đế hay ta là hoàng đế đây”, thì lúc đó có kẻ mặt dày nói rằng “ ta đem ngôi vị hoàng đế cho người a”, lúc đó Mị càng đen mặt. Cho nên truyền thuyết về nữ hoàng bệ hạ ít khi lâm triều nhưng công việc luôn ngăn nắp lại là một tò mò lớn đối quan lại a.

“Mị, người giúp ta đi nha, ta cùng Tĩnh thật lâu ko ra ngoài chơi hảo nhàm chán a”, Âu Dương Sắc Vi mặt dày ôm tay mị năn nỉ

“Hai người chẳng phải mới đi cách đây 1 tháng sao,” Mị đen mặt

“Ô....ô...ngôi vị này hảo nhàm chán đâu ta ko làm nữa hoàng đế, ta hạ chỉ cho người là sau đó đi du ngoạn đâu”, sắc vi vẻ mặt hồ ly nói

“Có phải hay ko ta kiếp trước mắt nợ người a”, Mị thở dài nhìn Sắc Vi

“Hắc...hắc có lẽ ba” Sắc Vi cười nham hiểm

“Được rồi, hai người có thể ra cung chơi một chuyến nhưng chỉ được nửa tháng, sứ giả nhĩ quốc đến ta lúc đó ko muốn giải thích cho họ vì sao ko có người a”, Mị thở dài

“Ha ha, ta biết người đối ta tốt nhất a”, Sắc Vi nũng nịu ôm chầm lấy Mị bộ dáng vô cùng vô lại

“Hừ, ta thật mệt với người”, mị sủng nịnh quát

“Bảo trọng ta đi a,” Sắc Vi nhanh chóng phi thân khỏi đại điện

“Chủ thượng”, Điện nhìn mị

“Phái ảnh vệ bảo vệ bọn họ ba”, mị khẽ cười nói, này hoàng đế thật đáng yêu đâu

“Là.....”

Nhìn nữ nhân trước mặt phê duyệt tấu chương, Trần Hằng ko biết ai mới là hoàng thượng đây. Nàng là thiếp thân tổng quản bên cạnh Sắc Vi, quan hệ giữa hai người nàng cũng biết rất rõ. Nàng ở trong cung này cũng hơn 10 năm, nhìn ko biết bao nhiêu loại người nhưng nàng cũng thật ko hiểu rõ nữ tử trước mặt. Xinh đẹp hơn bất cứ nam nhân nào nàng từng xem, trước đây hoàng đế hoang dâm vô độ mĩ nam như mây nhưng ko ai xinh đẹp bằng nữ nhân kia, nếu nàng là nam nhân chắc chắn là họa thủy a. Nói nàng ko tham quyền lực nhưng lại giúp nữ hoàng tất cả, quyền khuynh triều đình, nữ hoàng ko thích việc triều chính hầu như mọi việc nữ nhân này làm nhưng nàng ta lại ko thích ngôi vị hoàng đế, vậy nàng ta như thế vất vả là sao đâu, vì bệ hạ sao. Nhân tình ấm lạnh mấy ai như vậy tri kỉ đối đãi qua, cho nên tình cảm giữa vị thừa tướng này cùng bệ hạ nàng thật sâu khâm phục. Có lần nàng hỏi qua nữ hoàng nàng ko sợ tả thừa tướng nắm quyền sao, lúc đó nữ hoàng bình thản cười khẽ giọng điệu thập phần ôn nhu. Nàng nói: “ Dù tất cả người trong thiên hạ bỏ rơi ta Mị chắc chắn sẽ ko, với lại nếu nàng muốn ta nhất định sẽ cho dù là đế vị” lúc đó nàng thật sâu kinh ngạc, phải có bao nhiêu tin tưởng đâu, hai người ko chỉ là quân thần còn là thân nhân , là bạn bè,...là tri kỉ....

“Trần tổng quản, bệ hạ đi rồi sao,” Mị nói nhưng vẫn tiếp tục phê tấu chương

“Là, bệ hạ nói qua ngài làm việc đừng quá thức khuya, bảo trọng thân thể”, trần hằng mỉm cười dạo

“Là a”, Mị khẽ cười nàng còn có chút lương tâm ba

5. Q.1 - Chương 5: Gặp Lại

Kinh thành, nơi dưới chân thiên tử, đô thị phồn hoa,

Lúc này trên đường hai bóng dáng thu hút mọi ánh nhìn mọi người, hai nữ tử một trước một sau. Một thân hắc y lãnh ngạo, tà khí mặt mày tuấn tú phi phương đích thị Phong, một trong tứ đại hộ pháp của Huyết sát minh cung, đi trước là một gã thiếu nữ chừng 16 tuổi, mắt phượng mày ngài yêu diễm xinh đẹp dơ tay nhắc chân là trần ngập ngạo khí cùng anh khí, bề nghề bao trùm cả thiên hạ, nàng chẳng ai khác đích thị Huyết sát minh cung cung chủ, tả thừa tướng Diễm Nguyệt quốc Đường Vũ Mị phong tư trác tuyệt nhanh chóng thu hút mọi ánh nhìn

“Chao ôi! Người làm cái gì đây, là tàn hoa bại liễu mà còn ra vẻ thanh cao sao”, một giọng nói réo rất vang lên

Dân cư lúc này đang tập trung vây quanh xem một cảnh tượng, một lão phụ nữ trung niên béo ú, mặt mày nhợt nhạt réo rất sĩ và một thiếu niên trước mặt. Thiếu niên chừng 18 tuổi, tóc tai bù xù, quần áo tả tơi lộ cả da thịt từng vết ứ máu dần lộ ra, cho thấy này hẳn thật ra bị ngược đãi rất thảm a, nhưng dù vậy vẫn ko thể che dấu hết vẻ diễm lệ của thiếu niên đó, đặc biệt đôi phượng mâu xinh đẹp màu tím kia càng câu hồn nhân tâm, nhưng mà trong đó chỉ có sự trống rỗng cùng tuyệt vọng, bất an lẫn sợ hãi.....

“Này nam nhân thật xinh đẹp a”, một phụ nữ đứng gần đó nói

“Thích thì người mua đi a”, nữ tử gần bên chĩa vào

“Này, người ko biết hấn là từ Mãn Nguyệt lầu ra sao, tàn hoa bại liễu người ko sợ hả”, nữ tử giọng trào phúng....

Người quanh đó, kẻ chĩa vào, người tỏ vẻ khinh miệt, kẻ cho đáng thương, mỗi người một sắc thái

“Người mau đem hấn vào, tắm rửa đi tiếp khách...”...mụ phụ nữ tiếp tục hét lên, hai gã trung niên phụ nữ cao lớn lại gần chỗ gã thiếu niên nọ chuẩn bị lôi hấn đi.

“Đừng.....đừng đụng....vào ta”, gã thiếu niên vẻ mặt sợ hãi lung tung tránh né, bộ dáng quật cường như tiểu thú bị thương,hảo đáng thương đầu

“Chủ thượng.....”...Phong hoảng sợ nhìn về phía Mị, bộ dáng hàn khí bắn khắp nơi, âm lãnh con người nhìn về đám đông, Phong biết rõ chủ tử đang tức giận đâu, hảo đáng sợ a. Nhưng vì sao chủ tử tức giận, Phong tò mò nhìn về phía thiếu niên nọ

“Màu tím con người.....lẽ nào...”...Phong hoảng hốt đợi cho đến khi nàng lấy lại bình tĩnh thì Mị đã giải quyết xong đám đông.

Trên đường, mọi người hoảng sợ nhìn về phía hỏa y thiếu nữ nọ, thủ đoạn tàn nhẫn, chỉ thấy ba mụ phụ nữ nọ sải dài trên mặt đất, máu trong khoe miệng ồ ạt, trông chặt vật chịu ko nổi, mâu quang khủng hoảng nhìn về xinh đẹp gã thiếu nữ nọ, những kẻ nghị luận gần đó chết lặng ko ai dám thở mạnh chỉ lẳng lẳng đứng nhìn

Hỏa y xinh đẹp cô nương đến gần gã thiếu niên nọ, đôi mắt dần trở nên ôn nhu, động tác thập phần mềm nhẹ, khác hẳn với bộ dáng đáng sợ vừa rồi, ôm gã thiếu niên vào lòng

“Phượng, ta cuối cùng tìm được người.....”...Mị cười khê, khuynh thành tiểu dung bồng chốc làm người ta đui mù đầu. Thiếu niên cũng ko phản kháng, con người dần an tĩnh về dưới,ngất xỉu, nằm xụi lơ trong lòng gã thiếu nữ nọ.

Một đoàn vệ binh ồ ạt chạy ra, bao quanh đám đông. Một thủ lĩnh bước ra tiến gần về phía mị, mâu quang từ sắc bén bỗng trở nên kính sợ sùng bái nhìn về hỏa y nhân trước mặt

“Tham kiến tướng gia”, tất cả đám vệ binh ồ ạt quỳ xuống sùng bái nhìn Mị. Dân cư lúc này mới biết hỏa y nhân nọ đích thị trong truyền thuyết quyền khuynh triều đình Đường tả thừa tướng mà tất cả bọn họ kính sợ đầu, cho nên tất cả đồng loạt quỳ theo, còn ba gã phụ nữ nọ tràn đầy sợ hãi, chết rồi bọn họ lại đắc tội với ác ma tướng gia a, chỉ có đường chết a.....

Mị ko nói, âm lãnh co người quét về phía đám lính nọ, nhất thời nhiệt độ giảm xuống vài phần a. Mị kế tiếp động tác làm ọi người ngạc nhiên, ác ma nổi tiếng tướng gia thập phần mềm nhẹ ôn nhu động tác ôm lấy thiếu niên ngất xỉu kia vào lòng, tựa như một thứ trân bảo quý hiếm đứng dậy bước đi

“Chủ thượng...” Phong khê nhìn Mị, Mị ko nói nhưng hiểu trong đôi con người băng lãnh kia muốn làm gì, đó là sự ă ý của chủ tử các nàng, Phong cười nhẹ, lãnh khốc trên khuôn mặt theo đó nhu xuống, xem ra chủ tử tìm rồi được người đâu

“Người đem ba người bọn họ đến đại lao, ta có chuyện cần thẩm vấn,” Phong khôi phục vẻ lãnh tĩnh nhìn về phía gã đội trưởng vệ quân nọ

“Là.....”.gã trung niên nữ tử cung kính, nói giọng nàng càng ko dám đắc tội người tướng gia a

“Còn nữa, chuyện này tiết lộ ra ngoài, tất cả đều sát”, Phong lạnh lùng con người quét về phía đám dân dị nghị lúc nãy. Tất cả đều im thin thít, ko dám rục rịch a

Mị đem phượng về phủ, tất cả mọi người trong phủ ai nấy đều ngạc nhiên đầu, tướng gia kính yêu của bọn họ xưa nay ko gần nam sắc a, thật hảo kinh thiên động địa đâu, xem ra sắp có chuyện để bàn tán rồi đây

“Thế nào?” Mị nói, hỏa y rực diễm xoay lưng về phía Phong, ánh sáng nhẹ nhàng hắt vào mang theo đào hoa nhàn nhạt hương thơm càng thêm vẻ nhu hòa động lòng người, cổ ngọc khí hồn nhiên thiên thành tỏa ra càng tôn lên vẻ trời sinh lệ chất a

“Là chủ thượng, bọn họ khai.....Trầm công tử là.....”...phong có vẻ ngập ngừng, ôi chao! Đây là cái chi tội a, ai bảo chủ tử nhà nàng càng thêm đông lạnh ko khí đâu, hắc xem ra chủ tử thực coi trọng vị kia công tử nha

“Nói,” Mị giọng điệu ko kiên nhẫn

“Là bọn họ nói mua từ bọn buôn người cách đây 2 tháng, lúc đó trầm công tử thương thể ko tốt, đều dưỡng 1 tháng sau đó épép công tử tiếp khách nhưng công tử thà chết ko chịu cho nên thường xuyên bị ngược đãi...”...Phong cắn răng nói, mồ hôi càng ngày càng nhiều a, ui Vũ ơi là Vũ người thật nhẫn tâm để lại ta đối mặt này ác ma chủ tử, tuy nàng ko làm gì nhưng bộ băng băng sơn vụn năm kia đủ để đông chết người a!!!!

‘Phanh.....’...Phong vừa dứt lời, toàn bộ bàn ghế theo chướng lực mà nát bấy, hảo đáng sợ nội lực đâu, Phong càng ngày càng lạnh

Mị ko nói chỉ nhếch môi cười lạnh, kia khuyển thành tiểu dung càng làm cho người ta rét thấu xương nha.

“Chủ thượng, vị kia công tử tỉnh...”...lôi nói, giọng điệu có chút khó hiểu, vị kia công tử chắc chắn là chủ nhân nhà các nàng tìm kiếm nhiều năm, kia dung nhan quả thật tương tuyệt thể nhưng cũng chỉ có vậy thôi có thể làm cho chủ tử động tâm sao, chủ tử phải nói là tuyệt thể vô song, tài khuyển hoàn vũ nàng thật khó có thể xem nam nhân nào hội xứng với chủ tử đây

“Nhưng công tử bộ dáng hoảng loạn dường như rất sợ nữ nhân”, Lôi bổ sung nói

“Ta xem”, Mị trầm mặc xoay người bước nhanh đến chỗ Phượng, con người hiện lên chút ít nhu hòa hiếm thấy cùng một cổ lo lắng quan tâm

“Ta nói dường như chủ thượng thật sự để ý này vị công tử nga”, Phong nhìn bóng lưng Mị khuất đi vỗ vai Lôi nói

“Là a, có lẽ vậy” Lôi khẽ cười, nếu vị công tử kia có thể khiến chủ tử như vậy ôn hòa hơn thì tốt a, chỉ cần chủ tử thích các nàng luôn tán thành

“Điện cùng vũ ra sao”, Lôi nghi hoặc hỏi Phong

“A , hai người bọn họ ra ngoài làm việc rồi, có lẽ mai quay về”, Phong lơ đãng nói, chán ngẫm nhìn về phía phòng,

“Ta có việc nha, việc trong này người thay ta tốt lắm”, Phong âm hiểm cười phi đi để lại Lôi với đồng hồ độn tào lao

Lôi: “.....”

6. Q.1 - Chương 6

“Đừng động vào ta....đừng.....”.Trầm Phượng hoảng sợ bộ dáng hoảng hốt nhìn những vị nữ tử trước mặt, thân thể co rúm ngồi ở mép giường, mâu quang hoảng loạn bất an, thon dài tay ngọc siết chặt một vật nhỏ gì đó trong tay

“Công tử...người..đừng sợ..chúng ta”...một vài nữ tỳ hoảng hốt. Đây các nàng cũng ko làm gì hấn nha!

“Các người đi ra”, âm lãnh giọng nói vang lên, Mị nhíu mày nhìn cảnh tượng hỗn độn trên

“Là chủ thượng,” các nữ tỳ cúi người rời khỏi, bộ dáng thập phần cung kính ko chút khác lạ

Mị nhẹ nhàng đi đến bên Trầm Phượng, thập phần ôn nhu hoàn toàn khác với bộ dáng cao cao tại thượng lúc này, mày ngài khẽ nhíu, này tiểu nam nhân 10 năm ko gặp hấn như vậy thê thảm đâu. Mị đem hấn về, thương thể trầm trọng, trên người vết thương kinh khủng, sức lực suy yếu , bộ dáng thật khiến nàng đau lòng sao. Hấn hôn mê gần 2 ngày a. Đây kẻ nào làm hấn như vậy nàng nhất định cho hấn trả giá đại giới

“Ngoan, ko sao tốt lắm có ta ko ai có thể thương tổn ngươi”, Mị mềm nhẹ ôn nhu trấn an Phượng, động tác thập phần thương tiếc kéo hẳn vào lòng. Phượng cũng ko như thế chống đối, hẳn hôn mê 2 ngày này là âm thanh này như thế ôn nhu đưa hẳn từ địa ngục sâu trong vực dậy. này âm thanh vừa xa lạ mà quen thuộc, mà hoài ôm này hơi ấm làm cho hẳn có chút an tâm lại có chút luyến tiếc, hẳn vì sao lại như vậy, nữ tử này cho hẳn cảm giác vừa quen vừa lạ, bất chợt một bóng dáng xinh đẹp chợt lóe lên trong óc hẳn rồi biến mất, nhanh đến nỗi ko thể thao túng

“Phượng nhớ ta sao,” Mị thanh âm mị hoặc thì thầm bên tai hẳn bắt giác Trầm Phượng toàn bộ mặt như thiêu nóng

Nàng...hắn...sao nàng biết tên hắn đâu! Phượng có chút nghi hoặc

“Ân ko nhớ”, mị trêu chọc khê cần nhẹ vành tai hẳn làm cho Phượng bỗng chốc trái tim đều muốn nhảy ra ngoài, Trầm Phượng có chút bất an cùng hoảng loạn muốn vùng khỏi cái ấm áp hoài ôm đó nhưng lại thật sâu luyến tiếc, này mùi hương nhàn nhạt từ cơ thể nữ tử hẳn lại như thế cảm thấy thật quen thuộc đâu

Thấy phượng rục rịch mị càng thêm siết chặt hẳn bên người, xinh đẹp khuôn mặt càng chôn sâu vào trong hóm vai của hẳn

“Ngươi.....ngươi,...”..., Phượng hoảng sợ chân tay càng thêm vô thố, những hình ảnh sâu trong quá khứ hiện về làm cho hẳn thật sợ hãi, cả người ko ức chế được run cả lên. Cảm thấy hẳn có điểm sợ, Mị trầm mặc này nam nhân như thế sợ nàng sao, Mị buồn bực âm lãnh trên gương mặt càng thêm đi lên

“Đừng nhúc nhích! Để cho ta ôm một chút, một chút là tốt rồi...”..Phượng nha! 10 năm không gặp, ngươi ko nhận ra ta làm cho ta tâm tính thiện lương đau nha, này ngươi chỉ cần liếc mắt một cái là ta đã nhận ra! Đây dù 10 năm gặp lại nhưng cảm giác còn như nguyên sơ lúc ban đầu. này lãnh tình tâm, mỗi lần nhìn thấy ngươi lại loạn nhịp! ngươi a!! rốt cuộc hạ gì bùa chú mà khiến cho ta yêu luyến hơn 10 niên đầu

Lời nữ tử ôn nhu nỉ non, nhẹ nhànglàm cho hẳn xao động, này nhân như thế nào quen thuộc, này phân ôn nhu, này là bá đạo.....này xinh đẹp bằng dung...kia ấm áp, duy nhất cho hẳn, chỉ dành cho hẳn....

Mị....Mị....môi anh đào nhẹ nhàng nỉ non, là ngươi, là ngươi thật sao! Phải chăng là ngươi này cô gái khiến hẳn vừa yêu vừa hận

Này duy nhất ngoài thân nhân cho hẳn ấm áp, vô tư ôn nhu đối đãi hẳn, nói hẳn “đợi ta 16 tuổi ta thú ngươi”, rồi biến mất vô tung vô ảnh, 10 năm hẳn vừa yêu vừa hận cái này nhân, đã ăn ko biết bao nhiêu khổ, chịu ko biết bao nhiêu dày vò, bị ko biết bao nhiêu lần vũ nhục chết đi sống lại hẳn vẫn kiên cường sống qua vì hết thấy chờ 1 lời hứa, hẳn cứ kiên trì chỉ để 1 lần nữa có thể thấy hẳn nhưng mà bây giờ hẳn xứng sao.....Phượng mâu thuẫn phức tạp tâm tình nhìn Mị, ủy khuất cùng ghen ngào, là cho tâm hẳn rối loạn cả lên ko biết phản ứng sao cả

Lệ nhẹ nhàng trên mặt rơi, này một giọt hai giọt....này hẳn nhớ đã bao lâu hẳn chưa từng khóc qua! Đây 10 năm trước,.....cũng chỉ có nàng mới khiến cho hẳn vô thố, khiến cho hẳn an tâm mà bại lộ mặt yếu của mình, an tâm mà khóc.....này lệ vừa ngọt ngào vừa cay đắng....chua xót..vui mừng gặp lại rồi ko biết ra sao đối mặt đối phương, này lời hứa bé thơ ngày xưa....tất cả làm cho hẳn loạn, loạn hết thấy

“Ngoan! Ko sao rồi!! khóc hết mọi việc là tốt rồi...”xin lỗi thực xin lỗi, lâu như vậy mới tìm được ngươi, Phượng,..của ta Phượng nha, ta rốt cuộc thấy rồi ngươi, lần này đây, chẳng chia li nữa rồi. cho nên an tâm khóc đi thôi! Khóc rồi sẽ ko có chuyện gì nữa! của ta phượng nhất định phải mỉm cười mà sống, cho nên mọi việc có ta là tốt rồi!!!!!!

Mềm nhẹ hơn lên hẳn lệ, mắt , mũi, môi...như chuồn chuồn lướt nhẹ, như an ủi, nỉ non, nhẹ nhàng nhưng tràn đầy ái tình....khiến cho hẳn an tâm,.....đường như khóc lâu lắm, như trút rồi gánh nặng.....hơn 10 niên lần đầu tiên hẳn như thế thoải mái như thế an tâm, tốt rồi!!an tường trong lòng nàng ngủ.....như vậy đi! Một chút, một lát là được....

Mị có chút đỡ khóc đỡ cười này nhân, nhìn hẳn ngủ trong lòng nàng như con mèo nhỏ mẽ...thật khả ái nha.....khê đặt xuống vắng trần hẳn một nụ hôn, của ta đích Phượng.....Phượng, ngô yêu!!

Mị, nghe nói ngươi nhất được cái mĩ nam tử đâu, Âu Dương Sắc Vi hơn hử nói

“Hắn là chủ nhân của Đào Phụng hiên”, Mị nhẹ hớp một ít trà lạnh nhạt đáp

“a....., là hắn, người tìm được rồi.” Sắc Vi càng thêm hưng phấn, này nàng thật tò mò ko biết nam nhân này như thế nào lại nắm được cái này cao ngạo muối muối tâm đầu.

“ân.....”.mị khẽ cười,phượng mâu trở nên ôn nhu. xinh đẹp dung nhan càng thêm xuất chúng

“Ô.....ô.....Mị người thấy sắc quên thân a”, Âu Dương bất mãn này bằng sơn muối muối vì nam nhân như thế xinh đẹp cười làm cho nàng có chút ghen tị a

Mị đen mặt nhìn ủy khuất Âu Dương Sắc Vi như một cún nhỏ bị chủ nhân bỏ rơi, này hắn là hoàng đế sao, có sai lầm hay ko lúc trước tuyển thượng hắn a

Người dừng ngoạn, nhị quốc sứ giả 2 ngày nữa đến, tốt nhất lo cho tốt a, Mị lắc đầu nhìn sắc vi

“Ân.....yên tâm ta chuẩn bị tốt lắm”, thu lại thái độ Sắc Vi lại trở lại phong phạm cao cao tại thượng mình quân trong lòng quần chúng a(Biến sắc mặt nhanh quá a!)

“Còn nữa mấy ngày nay ta sẽ ko vào cung”, Mị bồi thêm vào

“Ân, tốt lắm người cứ lo cho của người mỹ nam a”, ta đi tìm Tĩnh hảo hảo cho hắn an ủi, Âu Dương tiếp tục diễn trò, nháy mắt một chút nghịch ngợm

Mị chính là ko nói chỉ mỉm cười nhìn bộ dáng của Sắc Vi, dù sao nàng cũng chưa đến 20 a, tâm tánh còn có chút trẻ con, nàng biết nàng chỉ như thế đối mình nên tâm cũng như thế ảm áp đi lên

“Bệ hạ, nam hậu.....nam hậu ngắn xỉu”, một gã sai vặt chạy vào hoảng hốt bẩm báo

“Sao?” Âu dương sắc vi khôi phục vẻ lãnh tĩnh nhưng thật sâu trong đôi mắt là lo lắng cùng khẩn trương

“Biệt lo lắng, có ta ko ai có thể tổn hại người cùng những người yêu”, Mị nắm tay kiên định nhìn Sắc Vi

“Ân,”.... sắc vi cảm động nhìn nàng, tuy nàng lớn hơn nàng nhưng luôn luôn được nàng sủng nịnh bao che, tốt lắm này cảm giác cho nên dù là bệ hạ nàng vẫn thật thích này làm nũng nàng nhận thức 10 năm muối muối nha!

“Sao rồi, tĩnh ko có việc gì đi?” Âu Dương Sắc Vi lo lắng nhìn Mị, nhìn dung nhan âu yếm nhân hôn mê nàng thật sâu rồi bất an, hắn cùng Mị là nàng thân chí yêu a

Mị trầm mặc ko nói, khẽ nhíu mày bộ dáng lâm vào trầm tư càng làm cho âu dương lo lắng

“Các người hết thấy ra ngoài, ko lệnh của ta ko ai được phép bước vào”, Sắc Vi lạnh lùng ra lệnh

“Là.....”tất cả ra khỏi chỉ còn 3 người, mị, vi cùng tĩnh

“Tĩnh, người tĩnh, có biết ta bao nhiêu lo lắng ân?” Âu Dương Sắc Vi mừng rỡ nhìn lãnh tĩnh mở mắt

“Ân, ta ko sao, vi để cho người lo lắng.....”..Lãnh Tĩnh ôn nhu cười nhìn Âu dương Sắc Vi

“Hắn trúng độc”, Mị nhẹ nhàng phun ra ba chữ nhưng lại đem hai người còn lại cấp dọa đến

“Trúng độc, Tĩnh vì cái gì trúng độc”, Âu dương Sắc Vi có chút hoảng loạn

“Vi, đừng lo, ta ko sao”. Lãnh Tĩnh cảm động nhìn mình thê chủ, nói để vương gia vô tình nhưng nàng đối với hắn tốt lắm, tuy có rất nhiều nam nhân nhưng nàng chưa hề chạm qua chỉ yêu đối hắn, thường xuyên đưa hắn du ngoạn, cho nên hắn buông hết thấy tự do chính là theo nàng a

“Hai người sắp có cục cưng, ta cũng sắp làm cô cô a”, mị khéo miệng cười

“di....”.hai người kinh ngạc tiếp theo đó là kinh hỉ, bộ dáng vui mừng nhìn mị

“ta....ta sắp làm mẫu hoàng a”, Âu Dương Sắc Vi vui sướng nhìn về phía Lãnh Tĩnh , Lãnh Tĩnh bộ dạng cũng thập phần vui vẻ, xinh đẹp ôn hòa dung nhan càng thêm chút mỹ lệ

“nhưng mà Tình chẳng phải trúng độc”, Sắc Vi lại lo lắng nhìn Mị

“hắn trúng độc gần 1 tháng trời, hòa hoa tán, độc ngấm dần dần trong vòng 3 tháng vô thanh vô tức chết ko để lại dấu vết”, Mị bình thản nói

“chết tiệt là ai dám ra tay”, Âu dương Sắc Vi phẫn nộ, khí phách ngạo giả khác hẳn bộ dáng trẻ con lúc này

Mị lấy trong người ra một viên thuốc màu đen đưa cho Lãnh tinh, Lãnh tinh đón lấy nuốt vào ko một tia nghi hoặc, hắn biết nàng tuyệt đối hại ko hại hắn mà hành động này của hắn làm cho Mị có chút ấm áp, này nhân quả nhiên hảo

“đây là hắc thạch bảo, chỉ cần đeo cái này vào bách độc xâm nhập, tặng người lễ vật”, Mị ôn nhu nói

này.....Tình vui vẻ nhận, cảm tình giữa 3 người ko nói cũng chỉ có thể cảm nhận a

“cảm ơn người, Mị.....”.Lãnh Tinh ôn hòa cười như một thủy xuân phong, mị hoặc nhân tâm

“chắc chắc bọn nam nhân ko an phận dở trò,” Âu Dương bực tức nói

“tốt lắm đừng lo lắng, ta hứa với người nhanh thôi sẽ khiến cho người trở thành đầu tiên để vương độc sủng một người, hậu cung duy nhất một người”, Mị ôn nhu vỗ vai Sắc Vi kiên định nói

“ân, ta tin!!!!”.... Âu dương sắc vi vui vẻ, nàng biết chỉ cần nàng hứa ko việc gì là ko được, Lãnh Tinh mâu quang cảm động nhìn hình ảnh trước mặt, để vương gia có như vậy trong sáng tình cảm thật tốt

“đúng rồi Mị, dường như bên Tiêu Ngạn bắt đầu rục rịch”, Sắc Vi nói

“ân, ta biết, cái này ta đợi đã lâu a”, mị khoe miệng cười lạnh làm cho căn phòng có chút xuống nhiệt nga

7. Q.1 - Chương 7: Trả Thù

Tướng phủ

Xa xa một thân bạch y lay động hòa trong mảnh đào hoa, nhẹ nhàng phát phơ vài mảnh đào lả lướt trên y phục hắn. Xinh đẹp ngũ quan, mi mục thanh tú, làn da bạch ngọc ko tì vết trong trẻo thanh đậm, dơ tay nhắc chân là cổ hồn nhiên thiên thành bộ dáng, đặc biệt đẹp để câu hồn nhiếp phách màu tím con người còn toát lên vẻ phong tình mị hoặc, hắn đích thị Trầm Phượng, như thanh nhã bạch liên ngàn năm nhẹ nhàng mà ôn hòa bất giác làm cho Mị có chút ngẩn ngơ

“Như vậy gió, người lại như vậy phong phanh ăn mặc”, Mị vẻ ko hồn giận nhìn Phượng, cõi ngoại bào khoác vào cho hắn, phù hắn bên cạnh nhuyển tháp. Phượng ở tướng gia cũng hơn 1 tuần, thương thế bắt đầu đánh vẩy chính là thân thể suy nhược quá mức, hắn hẳn khí rất nặng cho nên luôn thực sợ lạnh đầu

Phượng có chút đỏ mặt nhìn mị, khoe miệng quyến rũ một nụ cười hạnh phúc, lâu rồi hắn ko có cảm giác ấm áp như vậy a, càng ngày hắn càng tham luyến này hoài ôm, nếu mất hắn làm sao bây giờ...làm sao, nghĩ đến đây phượng tâm bắt đầu co rút đi lên, một cổ bất an lan tràn

“Nghĩ gì đâu?” Nhận thấy bất an của hắn Mị buồn bực, này như thế nào 10 năm hắn trải qua cái gì luôn như vậy mãi cảm, luôn bất an cùng hoảng sợ. Lôi lâu như vậy chưa về, nàng nhất định phải đem này đám người bầm thây vụn đoạn

“Ko có.....”...Phượng ôn nhu cười, mặt dựa sát vào ngực nàng, tham luyến của nàng ấm áp, tay gắt gao giữ lấy như sợ mất đi

“Tốt lắm, ta đưa người dùng chút thiện, người thật gầy đâu”, Mị ôn nhu phù hắn ko ngừng nỉ non bên tai, ấm áp này nóng rực hơi thở thổi vào tai hắn làm cho phượng mặt càng thêm đỏ

“Sao vậy, thức ăn ko được sao”, Mị vẫn

“Ko...ko có.....”...Phượng lắc đầu tiếp tục vùi mặt vào chén cơm, này hần thật xấu hổ đã chết, nàng thể nhưng đem hần đặt vào lòng ngồi ăn, tuy rằng hần cảm thấy thực ngọt chính ;là có chút xấu hổ a

Mị liếc mắt nhìn đám hạ nhân, tất cả bọn họ đều nhất loạt chạy bán sống bán chết, này ác ma tướng gia như muốn đông cứng bọn họ a, nhưng mấy ngày nay quan sát tướng gia thật sâu này thích công tử cho nên bọn họ đối với Trầm Phượng kính đi lên, chính là Trầm Phượng ôn nhu với mọi người cho nên cũng được lòng hạ nhân, cho nên ai nấy thật mong vị này xinh đẹp ôn nhu công tử có thể thổi một ít băng sơn tướng gia kính yêu của bọn họ a

Không khí bàn cơm thập phần có vẻ ko được tự nhiên a, nói chung là có chút ái muội, ai biểu Trầm Phượng như thế đáng yêu đâu cho nên Mị dạo này thật muốn chọc hần, nhìn bộ mặt đỏ bừng kia nàng cảm thấy khoái hoạt a, cho nên hề một chút là Mị thường có những mập mờ động tác bất lương

“Ngon sao?” Mị gấp một miếng nhỏ thịt bò đưa vào miệng hần, này duy nhất nhân được đương triều tả thừa tướng uy qua, ngay cả nữ hoàng bề hạ cũng ko có hưởng qua này phúc trạch a

“Ăn.....”...Phượng nhắm nháp gật đầu

“Phải ko, ta thấy ngươi so với nó còn thập phần ngon đâu”, Mị mờ ám nói nhỏ bên tai Phượng làm cho hần đỏ càng thêm đỏ mặt a

Uh.....mị cúi đầu khẽ liếm môi phượng, một chút.....một chút càng thêm sâu, càng thêm bá đạo nhưng cũng thật ôn nhu làm cho hần có chút ngừng thở nhưng cũng ngây ngốc phối hợp, hai người triền miên đi lên.....

“Ăn.....thế nào, muốn hay ko tiếp tục, mị thanh âm có chút khàn khàn đầy mị hoặc nỉ non bên tai hần”. Lúc này Phượng đang trong cơn ý loạn tình mê chính là kiểm càng đỏ ánh mắt có chút mê ly, nhưng thân hình có chút khẽ rung động, tay có chút gắt gao siết chặt

“Dừng.....”...Phượng vô thức khẽ kêu thanh âm mang theo nỗi bất an nhìn Mị, con người xinh đẹp pha chút mê mang hoảng loạn. Mị chính là ko nói chỉ mỉm cười nhìn hần khẩn trương bộ dáng, nhẹ nhàng ôn nhu tiếp tục vì hần bón thức ăn

Nhìn mị ko nói, Phượng tưởng hần tức giận, mâu quang mang theo chút lo lắng

“Ta.....ta....mị...”..Phượng lắp bắp nói, tay nắm chặt vạt áo Mị

“Biệt lo lắng, ăn cơm tốt lắm, ngươi phải béo lên một tí mới tốt,” Mị ôn nhu nói, làm tâm hần thả lỏng ko ít

*****88

“Nói.....”...Mị âm thanh thiếu kiên nhẫn nhìn Lôi

“Là chủ chương”, lời bình tĩnh nói, thanh âm trầm thấp kiên định, phải nói rằng tứ đại hộ pháp huyết sát minh cung tuần tú đa tài, người thương ko ít chẳng qua là bên cạnh Mị cho nên ánh hào quang bị che lấp a

“Trầm phượng, con của Trầm Phương Du cùng Mạc Nhan, thủ phủ một phương. Vì Trầm Phương Du cùng mạc nhan có việc cho nên gửi hần một thời gian ở nhà Mạc thượng thư chính là tỷ tỷ của Mạc Nhan, bác của Trầm Phượng. Năm 10 tuổi trầm phượng được cha mẹ đón đi, chính là đi qua Hắc long sơn bị thổ phỉ đánh cướp, toàn bộ bị giết, Trầm Phượng bị thổ phỉ bắt về hang ổ. Năm hần 14 tuổi ko biết vì sao lại thoát được, được một đôi vợ chồng già thu dưỡng , hai năm sau hần đột nhiên mất tích sau đó ko rõ tung tích chính là cách đây 4 tháng bị bắt bán đến măn nguyệt lâu.....”.....Lôi dừng lại tiếp tục quan sát Mị chờ nàng ra lệnh

Mị ko nói gì, âm trầm , phượng mâu xinh đẹp híp lại, ánh mắt hiện lên mãnh liệt sát khí, làm cho bỗng chốc 4 người Lôi, Phong, Điện, Vũ cũng cảm thấy có chút áp bách a

“Thổ phỉ đó là ai?” Mị tịnh quang vi hiểm nhìn về phía Lôi

“Là Ngõa Long trại, hoành hành ngang dọc, theo thuộc hạ điều tra, có khoảng hơn 300 nhân, bọn chúng hành tung khá bí ẩn, câu kết quan lại cho nên nhiều năm vẫn ko bị bắt”, Điện xen vào bẩm báo

“Là a” Mị khẽ cười, môi đỏ mọng nhếch lên, rõ ràng xinh đẹp lại làm cho người ta tê dại óc buốt đầu

“Bắt toàn bộ bọn chuột nhất đó, đem về quy án, toàn bộ ngũ mã phanh thây cùng lán trì.....”.giao cho người Lôi, Mị neho mắt nhìn về phía Lôi

“Là..chủ thượng”, Lôi nhận mệnh

“Điều tra toàn bộ quan lại cấu kết với bọn chúng, cách chức, trảm, gia sản sung quốc khố”, giao cho người Phong. Mị tiếp tục phân phó

“Là,” Phong vui vẻ, ha hả ra ngoài làm việc còn có thể ngoạn đầu

“Đem Mãn nguyệt lâu thu vào tay, những kẻ ra tay với Phượng toàn bộ cắt đứt gân tay gân chân,” Mị khẽch nhấc nói.....giao cho người Điện

“Là chủ nhân”

“Bọn buôn người giao cho người Vũ”

“Là...”...Vũ nhận mệnh

“Trong vòng 7 ngày ta muốn thấy kết quả”, mị híp mi nói, mâu quang phát sáng

“Thuộc hạ tuyệt ko nhục sứ mệnh”, 4 người cúi đầu nhận mệnh đi ra ngoài. Đáng thương bọn này đừng phải chủ tử nhà các nàng a, a xem ra Trầm công tử đúng là chủ thượng xem trọng thật rồi cũng chính là nàng điểm yếu a, cho nên sau này nhất định phải hảo hảo bảo vệ tốt Trầm công tử đầu

Bảy ngày hôm sau toàn bộ kinh thành chấn động, à ko cả nước chấn động này tin tức

Ngõa Long sơn trại hơn 12 năm hoành hành ngang ngược gây ko biết bao nhiêu dân chúng phẫn nộ, toàn bộ bị bắt đem lán trì ngũ mã phanh thây, cảnh tượng ghê tởm làm ọi người cảm thấy ghê sợ. Hơn 10 quan viên lớn nhỏ cấu kết toàn bộ bị trảm, thi chất đầy đồng, y trong một ngày thi thể phơi đầy làm cho dân chúng thật sâu rồi kính yêu vị này thanh thiên tái thế thừa tướng vì dân trừ hại chính là thủ đoạn tàn nhẫn càng làm cho bọn họ khiếp sợ, cho nên này ác ma tướng gia danh truyền càng ngày càng lan xa

Mãn nguyệt lâu, đệ nhị danh kĩ thứ 2 kinh thành bị thâu mua, nhiều kẻ bị chặt đứt gân tay cùng chân, tổng chợ phố, một đám người bí hiểm bị sát hại ghê tởm, đích thị bọn thường xuyên bắt nam nhân nhà lành.....cho nên dân chúng càng thêm đồn đãi vị ác ma thừa tướng động tình giận giữ vì hồng nhan cho nên ra tay sát hại, vì thế danh truyền ác ma tướng gia là tình si cho nên nam nhân, công tử khuê phòng càng thêm ngưỡng mộ ao ước gã cho thừa tướng đại nhân a

Ko đầu bằng tin tức truyền miệng dân chúng cho nên nhân vật tướng gia càng thêm bùng cháy nhất thời , đương kim tả thừa tướng nữ hùng cứu mỹ nam, động tâm loạn truyền pháp phối, trở thành đề tài nóng hổi của dân chúng

8. Q.1 - Chương 8: Tôn Thương Người, Sát Không Tha

“Điện hạ, vị này thừa tướng thật như dân chúng lời đồn sao”, một gã thanh tú thiếu niên hướng về hoàng y nam tử ánh mắt tràn ngập chờ mong hỏi

“Trúc nhi, người như vậy tò mò sao”, uyển chuyển mềm nhẹ giọng nói, hoàng y nam tử cả người toát ra một cổ cao quý khí chất, thật là xinh đẹp dung nhan, kia dung nhan tuyệt mỹ câu hồn nhân tâm a

“Chính là thanh nhi thật tò mò vị này thừa tướng na, nghe nói nàng 10 tuổi giúp nữ hoàng đăng cơ vi đế, đưa chính sách, bình ổn nội loạn, phát triển thương mại làm cho Diễm Nguyệt quốc 3 năm phát triển thành 1 trong tam đại cường quốc đầu. Hơn nữa cũng là chủ nhân trong truyền thuyết La tinh vân kì đó sao”, gã sai vặt càng nói càng hưng phấn

“Là a”, gã nam tử ko nói gì chỉ cúi đầu thưởng thức trà, cử chỉ thập phần tao nhã

“Đúng vậy nha, Trúc nhi còn nghe nói nàng còn tuyệt mỹ dung nhan, lại chưa kết hôn cho nên diện hạ ngài cùng nàng nhất định một đôi trời sinh nga”, thanh nhi ra vẻ kiên định

“Ta nghe nói nàng có rồi nam nhân a, gã xinh đẹp nam tử ôn nhu nói, mâu quang mỉm cười nhìn về Trúc nhi”, hắc thật ra cũng thật tò mò này vị thừa tướng tuyệt thế vô song này nhưng hắc cũng thật ko tin trên đời có nữ tử chung tình sao, bọn họ đều chẳng phải đặt quyền lợi lên tất cả sao, gã thiếu niên mâu quang có chút ảm đạm, lần này mẫu thân bảo hắc đi sứ mục đích là cầu thân, gã cho tả thừa tướng, vì mẫu thân bảo nàng là một nhân vật lợi hại a, nếu nàng thật sự muốn trở thành bá chủ đại lục cũng ko phải khó cho nên muốn hắc bắt tâm nàng. Chính là sinh nhà đế vương gia, càng cao càng tịch mịch, hắc chỉ mong có một cuộc sống bình thường, có một nữ tử thật lòng yêu hắc là được, nhưng dường nhưhắc lắc đầu cười khổ, có thể sao!

”Hừ, hắc chỉ là kẻ thấp hèn a, sao bằng ngài diện hạ cao quý chứ, với lại nữ nhân hai ba phu là chuyện bình thường chính là ngài chỉ cần làm chính, còn sợ gì tên kia a”, Trúc nhi vui vẻ nói

“Thanh nhi, đừng như vậy vô lễ” gã nam nhân nhú màu trách cứ, hắc biết Trúc nhi là vì hắc, nhưng mà hắc biết tình cảm của vị này tướng gia đối với kia nam tử tuyệt ko đơn giản, nếu ko vậy thì sao lạnh lùng tướng gia ko gần nam phong lại như vậy xúc động vì lam nhan đâu

“Là.....” ...Trúc nhi chu môi đáp, chủ nhân nhà hắc thực thiện lương người gặp người thích hơn nữa xinh đẹp dung nhan ko tin vị tả thừa tướng đó ko động tâm, Trúc nhi âm thầm kiên định

Ngự thư phòng

“Ko nghĩ đến Mị lại như vậy chung tình a”, Lãnh Tĩnh điềm đạm cười đối với Âu Dương Sắc Vi thuyết

“Ân.....thật ra Mị rất có tình thôi, tuy bằng sơn bộ đáng ngàn năm nhưng mà làm vậy chung quy cũng là vì bảo hộ nàng cùng nàng quan tâm nhân đâu”, Sắc Vi cười cười, tay ko ngừng nhu nhu bụng lãnh tĩnh

“Vi, người ko làm việc sao” , lại như vậy rảnh ngày nào cũng cùng hắc a, tuy là hắc rất vui nhưng mà hắc ko mong người đời gọi họa thủy nha, Lãnh Tĩnh nhìn vi nghiêm túc nói

“Hắc hắc, tấu chương ta kêu Phong đưa hết cho Mị rồi, ta cùng người chăm sóc nhà ta cục cưng a, sắc vi vui vẻ tiến tục nhu nhu Tĩnh sợi tóc

“Người lại như thế phiền nàng đâu” , Lãnh Tĩnh thở dài

“Ai kêu nàng làm việc hiệu suất thật cao đâu, công việc 1 tháng nàng giải quyết 3 ngày a, với lại ta lấy có chăm sóc bảo bối nàng cũng ko đành lòng cự tuyệt nga,” Sắc Vi hồ ly cười

“Người nha!!” , Lãnh Tĩnh cười khê nhìn nàng, vì có bầu nên hắc càng phá lệ mê người bỗng chốc làm cho Sắc Vi ngẩn ngơ, khê cúi đầu hung hăng hôn hắc, đầu lưỡi linh hoạt hai người dây dưa ko dứt, bá đạo mà triển miên. Sắc Vi tay nhẹ nhàng luồn vào hắc vạt áo ôn nhu vuốt ve, hơi thở gấp gấp càng thêm mị tình

“Đừng.....vi.....đưa nhỏ” , Lãnh Tĩnh ý loạn tình mê trong đó nhưng vẫn còn một tia thanh tỉnh đâu

“Ta sẽ cẩn thận, ko thương chúng ta bảo bối a” âm thanh có chút khàn khàn càng thêm mị hoặc thâm thì bên tai Lãnh Tĩnh, tay ko ngừng hoạt động, vô cùng ôn nhu cùng mềm mại

Rèm sa nhẹ nhàng buông xuống, ánh nến tắt, kia vàng trắng ôn nhu tỏa ánh sáng nhẹ hắt lên tạo nên một vệt mờ hoàn mỹ như che dấu này cảnh xuân làm cho người ta mặt đỏ tim đập.

Đêm khuya thanh vắng, âm thanh nỉ non.., hơi thở gấp gấp.....như ma như mị lêu đắc nhân tâm

Sau hồi mây mưa qua đi, ko gian có chút yên lặng, Lãnh Tĩnh mệt mỏi nằm trong lòng Âu Dương Sắc Vi, nhắm hờ cả hai mắt

“Tĩnh, chúng ta ra cung đến xem Mị thế nào” , Sắc Vi hai tay mềm nhẹ nhu nhu Lãnh Tĩnh làm cho hắc chút thoải mái

“Ân.....” ...Lãnh Tĩnh mơ màng rồi chìm sâu vào ngủ

Sắc Vi mỉm cười nhìn hắc, này nam nhân duy nhất khiến cho nàng động tình, còn nhớ lần đầu tiên gặp hắc.....Sắc Vi ôn nhu hôn một chút Tĩnh cái má, sau đó ôm hắc mà miên.

Tướng phủ

“Mị.....ngươi.....”.Phượng nhìn Mị nghi hoặc nhưng ko thể nói ra lời, đoạn hồi ức khủng khiếp đó hấn thật muốn quên nhưng càng muốn quên lại càng làm hấn thêm khắc sâu cho nên.....bất an!

“Sao vậy? có gì muốn hỏi sao” , Mị mỉm cười nhìn hấn. Mị biết hấn muốn hỏi chuyện kia, nhưng giả dờ nguơ

“Ân.... Cái kia...Ngõa Long..trại....”.Phượng âm thanh có chút bi thống , phẫn hận, rụt rè cùng bất an nhìn Mị

Mị ko nói chỉ tiếp tục nhìn phượng, sâu trong đôi mắt là ôn nhu cùng thương tiếc

“Ngõa long trại toàn bộ bị giết sao”, Phượng căn răng nhìn nàng nói, nhưng tay vẫn ko dấu được rung động

“Ân.....” ...Mị gật đầu xác nhận

“Tại sao?” Phượng thật nhỏ âm thanh hỏi, dù biết nhưng chính là ngây ngốc muốn đáp án từ miệng nàng

“Tổn thương ngươi, sát ko tha!!” , Mị âm thanh dần có chút băng lãnh, sát khí tràn đầy. Phượng kinh ngạc nhìn Mị, nàng biết,,.....nàng thế nhưng biết.....nàng sẽ ko ghét bỏ hấn đi, chính là.....Phượng tâm bắt đầu khiêu đi lên, nàng nói như vậy có ý gì a, Phượng thật sáu rồi cảm động này ôn nhu đối hấn....Thôi thôi! Như vậy còn cầu gì nữa, này nhân hấn yêu luyện hơn 10 niên nha, tin nàng!....Phượng trong lòng hồ hêt

Phượng ko nói chỉ lẳng lẳng chui vào trong lòng nàng, gắt gao siết chặt, tham luyện ôn nhu sủng nịnh cùng ấm áp. Mị ôn nhu cười nhìn hấn, đưa tay ôm hấn càng chặt, thập phần mềm nhẹ tựa như thân bảo quý hiếm.

“Ta năm đó bị bắt, hàng ngày bọn họ chính là la mắng đánh đập ta, ở trong đó tựa như ma quật rất nhiều nam nhân bị họ ngược đãi, vũ nhục, phát tiết.....rất đáng sợ.....4 năm ở trong đó ta ngày nào cũng chứng kiến, ta thực sợ, rất sợ có ngày ta sẽ bị như thế cho nên năm lần bảy lượt tìm cách trốn chính là rất nhanh bị trả về.....mỗi lần bị trả về bọn họ luôn đánh ta, ko cho ta ăn, chính vì ta còn rất nhỏ nên bọn họ cũng ko làm gì ta....nhưng mà ta lúc nào cũng thực sợ hãi.....cho đến khi một lần được một thiếu niên trong đó giúp thoát đi ra ta mới may mắn.....”....Phượng nỉ non nhỏ giọng kể, âm thanh có điểm run run, tay gắt gao càng thêm ôm chặt lấy mị, khóe mắt có chút ẩm ướt

“Là a, mọi việc tốt lắm có ta ở đây ko ai có thể chạm đến ngươi, phượng tin ta, quên hết mọi việc trước đây....ân” , Mị trầm thấp âm thanh ôn nhu đối hấn, tay ko ngừng nhu hấn sợi tóc. Phượng ko nói chỉ liềm mạng gật đầu

“Ngoan, đừng khóc.....”Mị dỗ hấn như một tiểu hài tử bình thường, tiếp tục vỗ hấn vai

“Mị, bọn họ thật đáng thương.....có thể hay ko...”...Phượng ngẩng đầu lên nhìn mị, đôi rèm mi khê chớp càng thêm khả ái

“Có thể!” , Mị cười nói, vì hấn lau đi nước mắt, hấn lần đầu tiên mở miệng cầu nàng dù nhật nguyệt nàng cũng lấy đến hưởng chỉ chỉ việc ấy a.

“Ta mang ngươi ngủ ân, sức khỏe ngươi cần được bồi bổ” , Mị ôn nhu ôm hấn vào lòng, đưa hấn lên giường, đắp chăn.Phượng càng thêm đỏ mặt, bộ dáng thẹn thùng hảo đáng yêu dẫu.

“Tốt lắm ngủ đi!” , Mị khê vuốt mặt hấn chuẩn bị rời đi, nàng ko dám ở lại a, hấn như thế đáng yêu sợ cầm lòng ko được đem hấn ăn sạch sẽ đâu, thật là như vậy khổ a, nhất định phải nhanh cưới hấn vào nhà mới được, Mị hạ quyết tâm

Nhìn bóng lưng Mị khuất dần, phượng khóe miệng câu lên một ấm áp tươi cười, có nàng.....thật tốt !!!

9. Q.1 - Chương 9: Người Là Ta Đích Độc Nhất Vô Nhị

Trời trong xanh, gió thanh thanh, ko khí thập phần mát mẻ, dễ chịu lòng người cũng toát lên một cỗ thả lỏng

“Công tử ngài có thể tiến vào,” Trầm công tử đang chờ ngài, một gã sai vặt cung kính nói

“Cảm ơn vị này đại ca” , Vô Ưu ôn hòa mỉm cười, hẳn từ ngày được cứu ra khỏi sơn trại liền bỏ hết xuống quá khứ bắt đầu làm lại từ đầu, hẳn thật sâu cảm kích vị này tướng gia trong truyền thuyết, toàn bộ nam nhân được cứu ra khỏi đó được an bài tốt lắm, nhiều người có chí thì được an bài công việc, người thì về quê được cấp lộ phí cho nên hẳn cảm thấy vị này tướng gia cũng ko đáng sợ như trong lời đồn, sáng nay có người báo hẳn có người muốn gặp hẳn, ko ngờ là người trong phủ tướng gia, hẳn nghi hoặc đi về phía trước

Chỉ thấy khung cảnh bên trong tựa như thế ngoại đào nguyên, thập phần xinh đẹp đặc biệt mảnh sân đào hoa rực rỡ càng tô thêm vẻ diễm lệ, dưới những tán đào xinh đẹp xum xuê có một nhuễn tháp, cái nhuễn tháp thực sự tinh xảo nhìn cũng biết rất quý giá, tại đó một thân bạch y lười nhác an tĩnh ngồi, ngũ quan xinh đẹp, kia dung nhan quả thật hiếm có chính là như vậy gây cho hẳn cảm giác quen thuộc đâu

Thiếu niên bạch y mở mắt ra nhìn lam y thiếu niên trước mặt, màu tím xinh đẹp câu hồn con người nhu hòa nhìn người trước mặt thập phần thân thích

“Người là.....”...Vô Ưu giật mình nhìn về phía người đối diện

“Mộng ca ca”, Phượng khẽ kêu, âm thanh tràn đầy vui sướng mỉm cười nhìn người đối diện

Vô ưu kích động chạy đến, này chẳng phải Phượng nhi hay sao, tiểu thiếu niên ôn nhu xinh đẹp luôn hướng mình mỉm cười, ngày đó chia tay hẳn thập phần lo lắng hôm nay lại gặp hẳn chỗ này a, Vô Ưu từ lâu xem phượng như đệ đệ, luôn chiều cố thương yêu cho nên lần đó hẳn liều mạng giúp Phượng chạy trốn a

“Phượng nhi, đích thực Phượng nhi a, người thế nào có hay ko hảo”, Vô Ưu kích động nhìn phượng

“Àn, ta tốt lắm, mộng ca ca người có hay ko khỏe” , Phượng ôn nhu mỉm cười nhìn hẳn

“Ta tốt lắm, người đừng lo”, Vô Ưu gật đầu nói

“Đúng rồi sao người lại ở trong này”, Vô Ưu nghi hoặc hỏi, này nghe đồn tướng gia giận giữ vì lam nhan nên mới đem Ngõa Long toàn bộ diệt sạch ko lẽ.....

“Ta.....”...Phượng thì thầm

“Hẳn là người của ta” , âm thanh băng lãnh vang lên, một đạo bóng dáng từ từ tiến vào

Chỉ thấy một thân hắc y đặc biệt phá lệ mê hoặc, chỉ vàng thêu hùng ưng càng tăng lên sức quyến rũ cùng của nàng ngạo khí, kia xinh đẹp dung nhan, tuần mỹ vô trù làm cho Vô Ưu ko khỏi phút chốc có chút ngẩn ngơ nhưng rất nhanh khôi phục trong mắt một mảnh thanh minh, đều này làm cho Mị đặc biệt đối hẳn có hảo cảm

“Người như thế nào ăn mặt như thế phong phanh a”, Mị khẽ nhủ mà đem ngoại bào bao bọc lấy Phượng đem đặt ở mình trong lòng, ôn nhu đối đãi, Phượng thì then thùng đỏ mặt, cúi xuống ko dám ngẩng đầu, Vô ưu kinh ngạc nhìn hai người, chậm rãi khoe miệng có chút mỉm cười, xem ra đồn đãi thật ko sai, nàng đối Phượng dường như tốt lắm hẳn cũng an tâm a, nhưng Phượng chẳng phải luôn tìm kiếm cái kia chủ nhân miếng tiểu ngọc sao, chẳng lẽ.....

“Người là Thanh Mộng”, Mị giọng điệu có chút mềm lại, nàng ko nghĩ ở trước mặt phượng có chút băng sơn đâu

“Là.....”..Vô Ưu cúi đầu, “ gặp qua tướng gia,” thái độ hoàn toàn ko siểm ko nịnh

“Người cứu Phượng, ta thiếu người một mảnh ân tình, nói đi người muốn gì”, Mị vẫn

“Ta cứu Phượng nhi vì đối hẳn xem như mìn đệ đệ, ko liên quan đến tướng gia vì vậy đa tạ ngài hảo ý”, Vô Ưu mỉm cười đạo

Mị ngẩng đầu nhìn hấn, nam nhân chừng 25, 26 thanh tú dung nhan, thông dong điềm đạm ko một tia tạp chất, bình tĩnh đại biểu ột nhất thể anh tài a, Mị gật đầu nhìn hấn

“Là a, thật hảo thú vị đâu, nàng mấy ngày nay cho người quan sát hấn, từ ma quật đi ra nhiều kẻ tự sát, người còn sống thì chui nhủi về quê, chỉ còn 3 người kiên định làm việc, quên đi quá khứ, mà hấn lại đại biểu trong số đó

“Phủ tướng gia của ta thiếu một nhân tổng quản người có hay ko hứng thú”, Mị lên tiếng

Vô Ưu kinh ngạc nhìn Mị, Phượng có chút vui vẻ nếu như Mộng ca ca ở lại hấn có người bầu bạn đâu

“Ta người bên cạnh ko có kẻ bất tài, người nếu tự tin thì nhận lấy, ko thì tiễn”, Mị ko hờn giận nói

“Là.....Vô Ưu tuyệt đối ko để cho tướng gia thất vọng”, Vô Ưu mỉm cười nói, thông dong mà điềm đạm, hấn nhất định phải oanh oanh liệt liệt làm tốt này việc, hấn phải chứng minh này đây thế giới nam nhân cũng có chính mình bản lĩnh

“Hảo.....”..Mị nhếch môi cười, bề nghệ ngạo khí bao trùm cả thiên hạ

“Vũ.....”..Mị lên tiếng, một đạo bóng dáng nhanh chóng vụt ra, cung kính nhìn về phía Mị

“Chủ thượng”

“Hấn giao cho người”, Mị lên tiếng

“Là.....”..Vũ xoay người đi, mang theo Vô Ưu biến mất

“Sao vậy?” Mị khẽ cười nhìn Phượng

“Mị.....ta ko biết cảm kì thi họa...”..Phượng cúi mặt nói

“Ân”, Mị chính là nghi hoặc

“Ta cũng ko biết nấu nướng, thiêu thừa nha.....”..Phượng càng cúi thấp đầu nói

“Thì sao?” Mị ko hờn giận nói

“Tata là kẻ bất tài...”...Phượng càng thêm ủy khuất cúi đầu nói

“Ân.....Mị nhìn phượng, một chút rồi phá lên cười, này nam nhân như vậy hảo đáng yêu đâu, nàng thật sự mê luyện này đơn thuần lương thiện nam tử, hận ko thể đem hấn buộc chặt bên người a

“Ta ta....ta.....ko biết sẽ học...”...cho nên mị người đừng có hay ko ghét bỏ ta, Phượng càng thêm lo lắng nắm vạt áo Mị vẫn

Ân.....Mị ko nói chỉ dùng hành động a, hành động là tốt nhất thiết thực, dùng tay ấn trụ hấn này cổ hung hăng hôn của hấn thần, giáo hoạt mân mê, đầu lưỡi linh hoạt dây dưa quấn lấy, này hương vị thật ngọt này là cho Mị có chút quyền luyện ko rời, phượng mâu xinh đẹp mang theo khát vọng sâu trọng áp chế đi xuống, dù sao vẫn chưa là thời điểm này đi xuống, da của Phượng đặc biệt mềm mại, phần nộn làm cho nàng yêu thích ko buông tay cho nên dù ko làm gì Mị cũng chính là thực thích sờ sờ Phượng xinh đẹp khuôn mặt, thon dài tay ngọc đi lên a. Phượng thì chỉ ngậy ngốc then thùng đi xuống, kiểm càng ngày càng đỏ đầu, chính là vui đầu thật sâu ấm áp này hoài ôm thôi, hấn nhất định ko buông tay này ôn nhu ấm áp

“Đứa ngốc, người chính là người a, duy nhất trên này thế giới là phượng độc nhất vô nhị, của ta phượng.....”..Mị âm thanh nỉ non thì thảo bên tai hấn

“Ân.....”..Phượng mỉm cười nhìn nàng, như mẫu đơn rực nở, mỹ lệ chói mắt nhưng lại thanh thuần như u nhĩ bách liên đâu

“Ta nghĩ học một chút”, Phượng ngẩng đầu ánh mắt mong chờ nhìn mị, tựa như hài tử đòi nhận quà thập phần đáng yêu làm cho Mị có chút ko kiềm chế nổi a, thật hảo khổ đâu!!

“Tốt, chỉ cần người thích là được, ta giáo người”. Mị ôn nhu cười

“Thật sao?” Phượng vui mừng nhìn mị, tự dưng lên mình môi đỏ mọng khê hôn, Mị ngạc nhiên này là lần đầu tiên chủ động đầu, mở đến miệng mèo ngu gì ko ăn a, ko ăn chính là có tội cho nên Mị càng thêm điên cuồng cắn nuốt cho đến khi môi hắn có chút sưng đỏ mới luyến tiếc buông a

“Người này tiểu yêu tinh”, Mị quát khê đem hắn ôm hạ, nhân nhả hai người nằm trên nhuyễn tháp tắm nắng, lãnh hương hoa đào nhân nhậ làm xay lòng người, rất nhanh khiến hai người có chút mơ màng buồn ngủ

“Ai?...” Mị khê quát, này đào viên ko được phép của nàng ko ai có thể bước vào, này nhân cũng thật to gan đi, Phượng nhu nhu dụi mắt nhìn về phía trước

“Ha hã, muội muội người như vậy thánh đầu”, một đạo bóng dáng đi ra, khí chất cao quý, nàng một thân hoàng y càng thêm vẻ phiêu dật tuấn mỹ, mắt đẹp có chú tinh nghịch đáng yêu cười cười nhìn về phía Mị sau đó mắt dừng lại trên người Phượng

“Mị, chúng ta đến xem người”, ầm áp ôn hòa âm thanh vang lên, một nam tử xinh đẹp bước đến bên cạnh vị nữ tử nọ, xinh đẹp dung nhan một cổ nhu hòa làm cho người ta cảm thấy thân cận, hồng y càng tôn lên trời sinh thiên thành bộ dáng của hắn

“Hai người có vẻ rãnh a”, Mị lười biếng tiếp tục ôm Phượng sưởi ấm, ko để ý đến đôi phu phụ kia

“Ô...ô...người này ác ma thấy sắc quên thân, 2 ngày ko gặp người thực nhớ đầu cho nên đặc biệt xem người, người lại như thế.....”...hoàng y cô gái ra sức ủy khuất tiếp tục diễn trò

“Này.....Mị...nàng”, Phượng có chút lo lắng nhìn Mị

“Ko có việc gì”, mị ôn nhu đối hắn, thả dài nhìn kia lười biếng hoàng đế

“Đến rồi thì ngồi xuống đi, Tĩnh đang mang thai ko thể mệt nhọc”, Mị âm thanh nhu lại nhìn hai người

“Ần.....”.Âu Dương Sắc Vi nhanh chóng đỡ Lãnh Tĩnh ngồi xuống, bốn người chính là đối mặt nhìn nhau ko nói

“Người là cái này đào viên chủ nhân? “Sắc vi vui vẻ nhìn Phượng vấn. này nam nhân thật ko sai, kia dung nhan thật hiếm thấy đặc biệt câu hồn nhân tâm màu tím con người càng thêm lệ chết a, này muội muội xem người thật ko sai

“Là...”...Phượng xấu hổ đáp, này nữ nhân như thế nhìn hắn làm cho hắn có chút ko quen a, trừ Mị ra nữ nhân đều là đáng sợ đối hắn đầu

“Ta là Âu Dương Sắc Vi là của Mị tỷ tỷ, Sắc Vi vui vẻ giới thiệu, còn đây là của ta phu quân Lãnh Tĩnh”, Vi kéo Lãnh Tĩnh giới thiệu

Lãnh Tĩnh ko nói khê mỉm cười gật đầu, này nam nhân đơn thuần thiện lương hắn cũng cảm thấy hảo cảm đầu

“Ta là Trầm Phượng.....”.Phượng cúi đầu chào, thì ra là Mị tỷ tỷ a, cho nên hắn cũng có chút an tâm

“Người đến đây có việc gì”, Mị nhìn về phía Vi,

“Ko có gì, đến thăm người sẵn xem vị nào có thể đem cao ngạo tuyệt diệu vô song đương triều thừa tướng bắt lấy tâm đầu, bỏ cả công việc vui sướng trong ôn nhu hương a”, Sắc Vi vui vẻ cười cười nói, Lãnh Tĩnh chỉ im lặng ôn nhu cười, xem ra Vi là đang ganh tị đầu

“Ta...ta”, Phượng có chút bất an nhìn Mị, là hắn khiến nàng bỏ lỡ công việc sao, hắn thật tội lớn nha!!!,

“Đừng nghe nàng nói bậy”, Mị ôm hắn an ủi, trừng mắt nhìn về phía Vi, làm cho nàng ta có chút le lười đầu

“Người hình như nhàn, xem ra tấu chương giải quyết hết rồi”, Mị ôn nhu cười, con người bắn ra đe dọa

“Ha hã.....ta đùa a, muội muội đừng tức giận, ta thương tâm đầu”, Sắc Vi mặt dày chạy đến làm nũng

“Biệt nháo loạn,” Mị giọng điệu mềm nhẹ lại có chút sủng nịnh

“Ân, hai ngày nữa trong cung tổ chức yến tiệc hai vị sứ giả, người nhất định phải đến a, còn nữa mang theo Phượng cho vui đâu”, Sắc Vi âm thanh mê hoặc

“Ta biết”, Mị cười khê

Phượng thì bối rối, này chẳng phải đương kim hoàng thượng sao chứ, hắn phải lễ mới đúng a nhưng mà Mị như vậy ôm chặt hắn, còn nữa dự tiệc sao, hắn ko quen chỗ đông người a, có chút sợ.....Phượng gắt gao nắm vạt áo Mị, mâu quang có chút lo lắng

“Ko sao”, Mị sủng nịnh ủng hắn vào lòng, nhìn về phía hai người kia nói

“Hai người về thôi, Vi người như thế chạy loạn, Tình sức khỏe chưa hồi phục ảnh hưởng thai khí, mau đem hắn về tỉnh dưỡng a”,

“Là a, ko làm phiền người cùng Phượng nha,” Âu Dương giảo hoạt cười, đem Lãnh Tĩnh mang đi, bộ dáng tựa như trăm năm hồ ly đầu

10. Q.1 - Chương 10: Tiểu Khê

“Phượng có muốn hay ko ra ngoài dạo chơi một chút, ân”.....Mị cười vắn

Phượng ko nói, mâu quang có chút suy nghĩ, ra ngoài hắn có cảm giác bất an a, đã quen với hoài ôm ấp, đi một mình hơi sợ, có rất nhiều nữ nhân đáng sợ ngoài đó, nhưng mà hắn cũng ko thể suốt ngày nằm trong lòng Mị nha, nàng đường đường là thừa tướng, công việc rất nhiều rồi ko thể quấy nhiễu hắn a

“Ân.....ta ra ngoài một chút thay đổi ko khí” Phượng ôn nhu nói, hắn cũng phải mạnh mẽ ko để cho Mị lo lắng a

“Tốt.....ra ngoài dạo chơi, mua một ít đồ người thích...”Mị mỉm cười nhu nhu hắn sợi tóc, này nam nhân lúc nào cũng nghĩ cho người khác.....như thế Phượng càng làm cho nàng mê luyến đâu

“Ân.....đừng lo cho ta”, Phượng ôn nhu cười, xinh đẹp khuôn mặt tiếp tục cọ sát vào người mị, hắn thật thích này cảm giác ấm áp hòa quyện cùng lãnh hương hoa đào nhàn nhạt này a. Mị chính là thờ dài, ngu ngốc nam nhân, muốn đốt lửa sao

“Chủ thượng, ko phải người theo Phượng nhi sao”, Vô Ưu lo lắng hỏi

“Ko cần, Phượng có thể tự lo được”, Mị nói tiếp tục vùi đầu vào đồng tấu chương, này chết tiệt Âu Dương Sắc Vi, toàn bộ tấu chương tổng hết cho nàng làm nàng ko có thời gian lo cho Phượng, thật sự mệt chết nhân a

“Là.....”.Vô Ưu cáo lui ra ngoài, chủ thượng tin vào năng lực của Phượng hay có dự định khác đây, mấy ngày hắn quan sát, quả là tướng gia rất sủng nịnh Phượng nhưng mà nữ nhân chẳng phải luôn bạc tình sao, hắn cũng có chút lo cho Phượng a.....Vô Ưu thở dài xoa người bước đi

“Điện, đem sổ tấu chương này đưa cho hắn, bảo hắn xem qua rồi đóng dấu”....Mị phân phó nói

“Là.....”.Điện nhanh chóng thu thập bước đi, là a chủ thượng cũng thật vất vả đi, Nữ hoàng càng ngày càng lười nhác, Chủ thượng như thế sủng nịnh.....thật là nguy to a.....!!!!

“Phong, hai sứ giả động tĩnh thế nào”, mị vắn, tay vẫn tiếp tục xử lý sổ sách

“Chủ thượng, bọn họ vào kinh rồi nga, hơn nữa nghe nói mục đích lần này đi ko chỉ đơn thuần thăm viếng mà cầu thân”, phong gật gù nói, mâu quang lóe sáng nhìn về phía Mị

“Ân?” Mị nghi hoặc, ngẩng đầu nhìn Phong

“Hình như đối tượng là ngài a”, Phong nín cười nói, ách thật muốn cười lớn nga, nhưng phải ghen hắn còn muốn sống thêm vài năm, kiếm một ôn nhu phu lang a, nhưng mà ghen cười thật sự nội thương a....

Mị ko nói cúi đầu tiếp tục xử lí tẩu chương, khước miệng nhếch lên cười lạnh bỗng chốc làm cho căn phòng giảm xuống vài độ a, Phong có chút lạnh, ha ha may mà nàng đã quen nên ko đến nỗi bị đông chết đâu

“Lôi, Phượng thế nào”, Mị tiếp tục hỏi, giọng điệu có chút mềm hơn

“Là thuộc hạ cho hai ảnh vệ đi theo bảo vệ trẫm công tử tốt lắm, biệt lo lắng”, Lôi đáp.....thật là những việc liên quan đến Trẫm công tử chủ tử thật có chút ôn nhu ko bằng sơn ngan năm như thế a, cũng làm cho người ta ít nhiều thoải mái nga

“Tốt.....”.Mị cười, tiếp tục làm việc

“Chủ thượng, Thanh long đường chủ báo tin Chu tước đường chủ bị bắt cóc,” Vũ từ bên ngoài bước vào vội vã nói, giọng điệu đầy lo lắng

“Sao, thật to gan ai dám động vào người của Huyết sát minh cung” Phong phần nộ nói

“Chuyện như thế nào.....”, Mị gác bút ngẩng đầu nhíu mày hỏi, âm thanh dần băng lãnh đi lên, Chu tước đường chủ Lê Ngạo Nhiên, tuy là nam nhân nhưng tài hoa hơn người, buôn bán kinh thương mấy ai bằng hắn, tuy võ công ko cao nhưng cũng ko thể ko đối phó được những hạng tầm thường. Vì thế Mị rất tin dùng, hắn quản lí chu tước đường rất tốt, sinh ý tam quốc ko ngừng phát triển, hơn nữa nàng đoán ko lầm Vũ có chút để ý hắn.....

“Theo như Thanh long báo thì cách đây 5 ngày Chu tước đường ra ngoài sau đó biến mất, thanh long đường chủ vận động người đi tìm kiếm nhưng tạm thời chưa có tin tức”, vũ nóng vội nói

“Ân, người mang theo 10 ảnh vệ đi điều tra, tìm được phải báo cho ta ko được nói vội,” Mị phân phó nói.....này người dám bắt hắn cũng ko phải hạng tầm thường nên cẩn thận một chút a

“Là chủ thượng.....”...Vũ xoay người nhanh chóng đi

“Xem ra tìm được Lê Ngạo Nhiên nhanh chóng đem hai người thành hôn mới được, Mị có chút mỉm cười nói, Vũ bình thường trầm ổn nhưng lần này có vẻ phá lệ xem ra.....

“Chủ thượng, người biết.....”...Phong nhảy vào nói

“Người nói xem...”...Mị khẽ cười tiếp tục làm việc

Lôi, cùng Phong ko nói chỉ lẳng lặng nhìn, xem ra chủ thượng bề ngoài băng sơn nhưng trong lòng cũng thật quan tâm bọn họ đâu, Lôi cùng Phong nhếch miệng cười, một luồng ấm áp trong lòng chảy qua, ko khí trong phòng có chút hài hòa.

Trên đường lúc này mọi người có chút chú ý đến một bóng dáng đang dần tiến lại, xa xa bạch y phiêu diêu, tinh xảo ngũ quan, thanh nhã u đậm, xinh đẹp màu tím phượng mâu câu hồn nhân tâm. Thật là một nam nhân đặc biệt xinh đẹp đâu, điều này làm ko ít sắc nữ có chút tâm động a, chính là trên người hắn toát lên một cổ quý khí ko nói nên lời, xem ra thân phận thật ko tầm thường cho nên nhiều kẻ cũng dè chừng

Phượng vừa đi vừa thăm dò, phổ xá đông đúc thật ko hợp với hắn, đúng ra hắn thích ko gian yên tĩnh có hai người a, nhưng màPhượng có chút đắm chiêu bỗng dừng một tiếng hét từ xa chạy đến phá vỡ suy nghĩ của hắn

“Công tử.....công tử, người cứu ta...cứu ta...”...một gã thiếu niên thanh tú chừng 14,15 tuổi chạy đến quỳ xuống nắm vạt áo trẫm Phượng van xin, nước mắt giàn giụa bộ dáng thập phần thê thảm

“Người là ai?” Phượng cúi xuống ôn nhu hỏi, xinh đẹp dung nhan nhu hòa làm cho bỗng chốc gã thiếu niên có chút ngây ngốc

“Ta.....”...gã thiếu niên chưa kịp mở miệng thì một gã cao gầy phụ nữ tiến đến lôi gã thiếu niên ra chửi bới

Người có phúc mà ko biết hưởng, Trần đại nhân như thế coi trọng người lại ko biết phúc như thế chống lại.....gã cao gầy phụ nữ hét lên, lôi gã thiếu niên xoành xoạch. Dân chúng im lặng ko ai dám lên tiếng, Trần Đô Châu thái thú chuyên môn đoạt dân nam, nhiều người bất bình chính là lực thật nhỏ ko ai dám phản kháng a

“Công tử...công tử cứu ta, ta ko muốn a...”.gã thanh tú thiếu niên giãy nảy, tay nín vạt áo Phượng

“Vị này cô nương, hần ko muốn có thể tha cho hần a”, Phượng có chút sợ này hung ác nữ nhân nhưng vẫn trấn định ôn nhu cười (Sao em ngây thơ quá dậy em!)

Gã cao gầy thiếu nữ lúc này mới nhìn kĩ Phượng, bỗng chốc hai mắt gã lóe sáng, này nam nhân thật mỹ a, hần chưa bao giờ như thế thấy người đẹp, nếu bắt hần Trần đại nhân chắc chắn sẽ thích, lúc đó hần tha hồ thăng quan tiến chức đâu

“Cũng được a.....nhưng người phải thay hần”, gã cao gầy nữ tử giọng nói có chút éo ó chút ti tiện, mắt vẫn chăm chăm nhìn Phượng bộ dáng như ko thể ăn tươi nuốt sống nga, làm cho Trần Phượng có chút nổi da gà.....

Phượng khề cau mày, này nữ nhân như thế ghê tởm a, gã cao gầy nữ nhân tiếp tục cười dâm loạn, tay như muốn vỗ về phía Phượng. Bỗng một đạo bóng dáng vọt ra, chưởng lực đánh bay gã phụ nữ nọ, gã cao gầy nữ nhân bị đánh nội thương máu ồ ạt phun ra, cảnh tượng làm cho dân chúng tập trung càng đông, hiếu kì vị nào có gan chọc trần thái thú a

“Người.....”gã cao gầy nữ tử nhìn về hắc y nhân trước mặt, lãnh băng con người, hơi thở ẩn chứa sát khí, tuần mi khôi ngô dung nhan, một nữ nhân chừng 23 tuổi đích thị Si một trong những ảnh vệ được phái bảo vệ phượng

“Công tử, để người hoảng sợ rồi” Si cúi đầu nói, này nam nhân là chủ thượng trân quý như bảo thạch a, có chuyện là nàng chết chắc

“Là....cảm ơn” Phượng ôn nhu cười.....Mị thật là luôn cho người bảo vệ hần đâu, này phân tâm khiến cho hần cảm động ko ngớt

“Ai đang gây chuyện, to gan dám gây loạn.....”.một trung niên nữ tử dẫn theo một nhóm vệ binh bao vây lấy đám người Phượng

“Lan đại nhân, người sao vậy.....”..trung niên nữ tử chạy đến bên gã cao gầy nữ tử đỡ dậy, giọng điệu có chút ổn trọng

“Là....mau bắt bọn họ, dám bắt người Trần đại nhân coi trọng...đả thương..bổn quan,” cao gầy nữ nhân vui mừng nói

Trung niên nữ nhân nhìn đám người trước mặt, nữ tử có một cổ phong phạm ngạo khí kiệt ngạo bất tuân, xem ra ko phải là nhân vật tầm thường ko dễ đắc tội a, cho nên trung niên nữ tử lại gần chỗ Si ôn hòa nói

“ko biết vị này cô mọi việc là thế nào a”

Si liếc nhìn gã trung niên nữ tử, xem ra ko phải là ko có mắt, Si cười lạnh cao giọng nói:

“Xem ra Trần Độ Châu cũng thật to gan, người của thừa tướng đại nhân cũng dám bắt, xem ra hần muốn xuống diêm vương báo danh a, Si cười cười nhàn nhàn nói, ném cho trung niên nữ nhân mảnh hồng ngọc

“Tham kiến tướng gia.....”.gã trung niên nữ nhân hoảng sợ quỳ xuống, hồng ngọc biểu tượng của tả thừa tướng, thấy vật như thấy người a, binh lính đồng loạt quỳ theo, dân chúng thật sâu oanh động quỳ xuống, thì ra là thừa tướng đại nhân a, xem ra lần này Trần thái thú chỉ có con đường chết, dân chúng vui mừng, vài người nhìn về phía Phượng, thật xinh đẹp nam nhân xem ra vị này chính là người làm cho tướng gia giận dữ vì hồng nhan đâu

“Gã cao gầy nữ nhân thì hoảng sợ run run, lần này chết chắc a, ác ma thừa tướng, người của nàng mà hần cũng dám vô lễ xem ra lần này.....”nhớ đến cảnh ngũ mã phanh thây của Ngõa long, lan đại nhân chân tay co rút, óc tê dại đi lên. Còn thanh tú gã thiếu niên có chút hoảng hốt nhìn về Phượng, công tử cao quý này chính là đối tượng hâm mộ của toàn bộ nam nhân cả nước sao, quả là tuyệt đại phương hoa đâu, cao quý như vậy hần xứng hầu hạ sao, nghĩ đến đây thanh tú thiếu niên có chút buồn bực

“Người đem hần về nhất vào đại lao, mọi việc ta sẽ bẩm báo cho tướng gia, tất cả lui ra đi”, Si phân phó nhìn về phía trung niên nữ nhân

“Là.....” trung niên nữ nhân vàng dạ, hên a hần ko có đắc tội với bọn họ a. dân chúng binh lính phân tán ai về nhà nấy, Sĩ cũng vô thanh vô tức biến mất, chủ tử bảo chỉ cần âm thầm bảo vệ a, ko nên lộ diện

“Người tên gì” , Phượng lúc này mới nhìn về gã thiếu niên ôn hòa hỏi

“Ta ...ta....tiểu Khê...” thanh tú thiếu niên ấp úng đáp, mâu quang có chút lo lắng

“Người thân của người đâu”, Phượng tiếp tục vấn

“Ko có, ta....ta là cô nhi...”..tiểu Khê mắt có chút ướt át nói

“Công tử...ta biết là ko xứng nhưng Khê nhi ko còn nhà, người có thể cho ta hầu hạ người chăng, việc gì Khê nhi cũng làm được a...”..tiểu Khê chột chột phập phồng nói, lo lắng nhìn Phượng

“Àn....người có thể”, Phượng ôn hòa cười, đáng thương thiếu niên đâu

“Thật sao, công tử cảm ơn ngài, Khê nhi nhất định làm việc thật tốt”, tiểu Khê vui vẻ quỳ xuống tạ ơn nói

“Tiểu Khê, về sau đừng quỳ như thế ta ko quen a” , Phượng cúi xuống đỡ hần lên ôn nhu nói

“Là....”..tiểu Khê cảm động, công tử thật tốt lắm đâu, hần nhất định phải hảo hảo bảo vệ công tử ko cho ai bắt nạt hần, tiểu Khê âm thầm quyết định

11. Q.1 - Chương 11: Gặp Lại Người Quen

“ Phượng, lại đây...”..Mị cười vẫy Phượng

“Àn...”..Phượng vui vẻ xà vào lòng nữ nhân xinh đẹp trước mặt. Mị chính là cười cười lo nói ôn nhu đem hần ủng vào trong lòng

“Người xem, ta đem cái gì cho người a...”..Mị cười nói chỉ vào một cái đàn cổ trước mặt

“Cầm.....”..Phượng mâu quang có chút kinh ngạc, sờ sờ chút cổ cầm, khóe miệng có chút nhếch lên

“a...Thiết liên cầm”, trong trẻo thanh âm vang lên, Tiểu Khê chạy đến nhìn cổ cầm

“hần là Tiểu Khê sao” , Mị cười hỏi Phượng, tay tiếp tục vuốt hần sợi tóc

“ân...”..Phượng ôn nhu cười, có chút đỏ mặt, này Mị thường xuyên cùng hần làm thân mật động tác làm cho hần có chút xấu hổ a

“tham kiến tướng gia, Khê nhi được công tử cứu từ nay về sau nguyện theo công tử vì nô a”, Tiểu Khê nhanh nhẩu đáp, xem ra ác ma tướng gia quả thực sủng công tử đâu

nhìn gã tiểu thiếu niên lạnh lợi thanh tú chừng 14, 15 tuổi, Mị có chút hài lòng, xem ra Phượng sẽ có người bầu bạn đâu

“người biết cổ cầm sao”, Mị âm thanh có chút lạnh lùng

“ân, Khê nhi trước đây có làm thêm trong tiệm cầm”, Tiểu Khê mỉm cười đạo

“người nói” , Mị tiếp tục vấn

“uh, thiết liên cầm một trong hai cổ cầm dương danh thiên hạ. Nó ko chỉ chất liệu quý hiếm mà thanh âm đặc biệt thanh nhã, được cổ đàn đại sư sang chế cách đây cả trăm năm cùng với thiết vũ cầm trở thành thiên hạ nhị bảo cầm đầu”, Tiểu Khê điềm đạm nói

“là a, sau này chăm sóc tốt cho Phượng, người đi tìm Vô Ưu hần sắp xếp cho người”, Mị nói nói

“tạ tướng gia” , Tiểu Khê vui mừng, mâu quang ko dấu nổi vui sướng

“Cảm ơn người Mị”, Phượng trầm thấp âm thanh nói. Cảm ơn như vậy thủ hộ hân, yêu thương hân, vô điều kiện sủng nịnh hân đầu

“Đứa ngốc...”, Mị mỉm cười nhìn hân, ôn nhu ấm áp

“Phượng, đợi xong việc sứ giả nhị quốc, ta thú người sao...” Mị thì thầm bên tai hân

“di...” Phượng mở to mắt nhìn Mị, có chút vui sướng, có chút bất an, lo lắng....

“Ân! Ko thích...” Mị phượng mâu khẽ híp

“Ko có!...chỉ là hơi nhanh nha!” Phượng nhẹ giọng nói

“Nhanh!...a....a....Phượng nha, người biết ta chờ ngày này hơn 10 năm nha, như vậy nhanh sao!..” Mị cười khẽ nhìn phượng, nhãn thần ôn nhu đến nịch nhân.

Này a! 10 năm....nhanh như một giấc mộng

10 năm tìm kiếm, nhưng nhớ, tương tư

Nhanh sao! Nàng hận ko thể ngay lập tức bây giờ a

Phượng...Phượng ta đích Phượng nha!!

“Mai tham gia tiệc yến, ba ngày sau chúng ta kết hôn ”, Mị tiếp tục nói. Này nam nhân phải nhanh chóng cưới vào a, Mị thật ko biết có hay ko kiềm chế nổi a dục vọng của mình đối hân cho nên hắc...hắc....

Phượng như đắm chìm này trong nhãn mâu ôn nhu cả đối phượng, nhẩn gửi dùm phân yêu say đắm cho nên hân cũng không biết mình đưa bản thân vào lang bấy rập. Tội nghiệp đích hân, xem ra thỏ con đã bị lang nắm trong tay.

Mị mỉm cười của nàng thiên hạ ngây ngốc gât đầu, bộ dáng thập phần khả ái! Nha...nha hận ko thể đem hân ăn sạch sẽ luôn. Mị âm mưu đen tối nhìn phượng, môi anh đào khẽ nhếch cười giảo hoạt, nếu để cho người của Huyết sát cung nhìn thấy cảnh này ko biết bao nhiêu người ngất xỉu đây

Hoàng cung

Để tỏ rõ sự liên minh chung sống cộng đồng của tam đại đế quốc, Nhật quốc cùng Minh quốc sứ giả hòa bình thăm viếng nhưng thật ra ai nấy đều nhìn ra được mục đích lần này là cầu thân , mà đối tượng chắc chắn xảy ra nhiều nhất đích thị nổi tiếng xa gần Đường tử thừa tướng a

Hôm nay cung đình Âu Dương Sắc Vi tổ chức yến tiệc hoan nghênh nhị vị sứ giả, cho nên yến tiệc lần này đặc biệt lớn, con cháu quan lại cũng ít nhiều tham gia, mà chủ yếu là các công tử thiếu gia quan lại muốn diện kiến phong tư trác tuyệt của Đường tử thừa tướng đầu

“Phượng, người sao đứng ở đây, Mị đâu...”...cao quý xinh đẹp một thân hồng y nam nhân lại gần chỗ Trầm Phượng

“Tham kiến nam hậu” , Phượng hành lễ nhìn Lãnh Tĩnh

“A..... người đừng khách khí a, chúng ta là người một nhà đâu, người như vậy Mị ko trách ta mới lạ”, Lãnh Tĩnh ôn nhu cười kéo Phượng lên, này thiếu niên xinh đẹp thiện lương hân cũng thực thích lắm đâu

“Ân...”..Phượng ngượng ngùng cười nhìn Lãnh Tĩnh

“Mị an tâm để người một mình ở đây sao” , Lãnh Tĩnh tủm tỉm cười hỏi, vì có thai cho nên hân càng thêm vẻ thành thực mê người

“Ko.....Mị bị hạ đưa đi rồi, nàng để cho Khê nhi cùng Điện ở cùng ta”, Phượng nói nhìn về phía hai người kia

“Vi luôn như thế đâu” , Lãnh Tĩnh ôn nhu cười

“Lại đây đi dạo cùng ta, yến tiệc rất nhanh bắt đầu a” , Lãnh Tĩnh vẫy Phượng

“Là...” Phương nhu thuận đi theo, bộ dáng thập phần đáng yêu, này nam nhân như vậy hèn gì Mị 10 năm chung tình đâu, Lãnh Tĩnh cười dài

“Tham kiến nam hậu”, Một nữ tử nhưng trang cùng một lam y thiếu niên lại gần quỳ chào Lãnh Tĩnh

“Miễn lễ,” Lãnh Tĩnh bộ dáng phong phạm đế vương gia khoát tay nói

Nữ tử cùng thiếu niên đứng dậy, nữ nhân một thân tố y, khuôn mặt mang đầy vẻ kiên nghị, sắc xảo. Thiếu niên thanh tú, yêu diễm phượng mâu, cũng được coi là mỹ nam a. Hai người tròn mắt kinh ngạc nhìn thiếu niên trước mặt đứng bên cạnh nam hậu, bạch y phiêu diêu, thông dong mà lạnh nhạt, ôn nhu xinh đẹp ngũ quan, xinh đẹp màu tím con người đặc biệt nhu hòa, tựa như tiên nhân xuất trần, một cổ cao quý khí chất, thật mỹ a.....

“Trầm.....Trầm Phương....” .lam y thiếu niên giật mình nói, này chẳng phải Trầm Phương từng ở nhà hắn một đoạn thời gian sao, nghe nói chẳng phải bị cướp bóc giết sạch so, sao lại đứng ở đây, lam y thiếu niên nghi hoặc

“Người là Phương nhi sao”, gã nữ tử nghi hoặc, mâu quang có chút vui mừng, xinh đẹp dung nhan, màu tím câu hồn gã thiếu niên cách đây 10 năm luôn ôn nhu kêu mình một tiếng Bích tỷ tỷ sao, mình cũng thật thích này thiếu niên nhưng.....

“Là.....Bích tỷ tỷ, Ảnh ca ca...”.Phương thì thầm sau đó mỉm cười nhìn hai người.

“Quả thật Phương nhi, sao người ở đây.....” Tư Đồ Bích tươi cười nhìn phương. Lam y thiếu niên ghen ghét, hắn càng lớn càng mỹ a, quả thật yêu nghiệt, định cướp Bích tỷ tỷ của hắn sao. Tư đồ Bích ko những bề ngoài hảo lại có tài, 26 tuổi lại làm lên chức thượng thư tam phẩm, hắn coi trọng này nhân, tuyệt đối ko thể bị cướp a, Tư đồ Bích phải thuộc loại hắn Mạc Ảnh, lam y thiếu niên mâu quang hiềm nghị nhìn Phương

“Phương có quen biết với Tư đồ đại nhân sao,” Lãnh Tĩnh ôn nhu cười hỏi Phương, xem ra quan hệ ba người có chút dính líu a

“Ấn.là bạn thuở nhỏ đâu” , Trầm Phương vui vẻ nói

“Gặp ai mà làm cho của ta Phương vui vẻ đâu” , thanh thúy âm thanh vang lên, hai gã nữ tử đi vào. Một thân hoàng bào lộng lẫy quý giá, nữ tử tuấn tú dung nhan, dơ tay nhắc chân là một cổ phong phạm đế vương, bên cạnh hỏa y cô gái càng thêm rực rỡ chói lọi, hoàn hảo ngũ quan, mắt phương mày ngài, môi hồng răng trắng, làn da như bạch ngọc, trong trẻo lạnh lùng như đá ngạo mai, một cổ ngạo khí bao trùm cả thiên hạ. Hai người ko phải Đường Vũ Mị cùng Âu Dương Sắc Vi thì là ai đâu

Mị đến bên Phương , xinh đẹp tay ngọc ôm hắn vào lòng, chính là động tác có chút thân thiết cho nên Phương hơi thẹn, mà mọi người cũng có vẻ ngượng ngùng a

Tư đồ Bích cùng Mạc Ảnh ngạc nhiên ngăn ra, sau đó sức tĩnh mới tham kiến nữ hoàng bệ hạ cùng Mị

Mạc Ảnh nhìn Mị cùng Phương tâm ghen ghét tràn đầy a, hắn thế nhưng chính là nổi tiếng gần đây nam nhân mà thiên hạ vô song Đường thừa tướng để ý sao, hắn có gì hơn người, chỉ là một tiện dân a, Mạc Ảnh híp mắt nhìn Phương, tất cả hình ảnh đó thu vào mắt Mị, băng lãnh con người liếc về phía hắn làm cho Mạc Ảnh hàn thấu xương, bất giác hoảng sợ cúi đầu ko dám nhìn. Tư đồ Bích buồn bực, Phương nhi chính là tướng gia xem trọng sao, hắn.....

“Được rồi Tư đồ khanh, Mạc công tử.... hai người đến chỗ đi, tiệc bắt đầu rồi, đi thôi....”Sắc Vi phá vỡ ko khí kì lạ

“Là hạ quan cáo lui...”...Tư Đồ Bích rời đi, Mạc Ảnh đi theo

“Chúng ta cũng đi thôi...”...Âu Dương lại nắm tay Lãnh Tĩnh cùng nhau đi

12. Q.1 - Chương 12: Một Khúc Khuynh Ca

Thượng uyển, nơi diễn ra yến tiệc, ko khí thật phần nào nhiệt. Lúc này mọi ánh mắt đều rơi vào trên bàn Mị, mọi nam nhân, công tử đều nóng bỏng, ôn nhu, ngược ngùng nhìn về vị thừa tướng phong hoa tuyết đại trong thiên hạ, ai nấy đều tỏ vẻ si mê, trong khi đó Mị vẫn thong dong lạnh nhạt tỏ vẻ ko có việc gì. Còn Phượng có chút ngược ngùng a, rất nhiều ánh mắt nhìn chăm chăm về phía hắn, thăm dò, ghen tỵ, hâm mộ.....làm cho Phượng có chút bất an lo lắng. Mị biết nên trấn an ôn nhu cầm tay hắn nở một nụ cười vô cùng xinh đẹp. Chính là làm cho nhiều quan lại hút khí, trời ạ !! bọn họ ko nhìn lầm đi, ác ma thừa tướng như vậy ôn nhu cười sao, chắc chắn là mơ a.....nhiều công tử thì mê muội ngây ngốc nhìn, hận ko thể mọc cánh bay đến bên đó a, chỉ là sau nụ cười ôn nhu đó là mắt lạnh quét ngang bọn họ làm cho ko khí bữa tiệc có chút xuống độ, cho nên ai ai cũng ko dám nhìn qua đó, ách bọn họ còn hảo hảo muốn sống tốt đâu

“Nghe nói tướng gia phong tư hơn người, tài hoa tuyệt bậc, về cầm âm cũng là cao thủ, có hay ko tướng gia cho Mặc Vân có cơ hội thưởng thức đâu”, mềm nhẹ giọng nói vang lên phá đi ko khí xấu hổ bữa tiệc. một thân nguyệt nha xinh đẹp dung nhan, phong phạm hoàng gia đích thị tam hoàng tử của minh quốc Mộ Dung Mặc Vân nhìn về phía Mị, hắn có nghe qua về vị thừa tướng nổi danh này a, hôm nay diện kiến quả là cốt cách hơn người đâu, chính là đều hắn cảm thấy thú vị là nam nhân bên cạnh nàng đâu, quả là tướng dung nhan hiếm có, có hơn chứ ko kém hắn a.

Mọi người hoan hỉ nhìn về phía Mặc Vân , lại e dè nhìn về phía Mị, phải nói là cầm âm của thừa tướng đại nhân tuyệt mỹ thiên hạ bọn họ cách đây 1 năm có nghe trong ngày đại hôn của nữ hoàng chính là ko có cơ hội nghe được tiên âm đó lần hai, cho nên thật chờ mong đâu

Mị nhìn về phía Mặc Vân, tam hoàng tử Minh quốc tài cao hơn người, dung nhan cũng thật ko sai, nhưng muốn đánh đàn cho hắn nghe thật xa xôi đâu. Mị lại nhìn về phía Phượng, trong mắt hắn có chút chờ mong, khiến Mị bật cười, này ngu ngốc nam nhân, muốn thì cứ việc nói như vậy làm chi ngốc đâu, chỉ cần hắn muốn cái gì là ko được a

“Hảo.....”...Mị đạo, ôn nhu nhìn Phượng

Này cao ngạo thừa tướng thế nhưng như vậy sủng nịnh với vị bạch y công tử a, hảo hảo lấy lòng vị công tử kia mới được, quan lại âm thầm nghĩ. Mộ Dung Mặc Vân có chút xấu hổ, ách....tướng gia quả thật sủng phụ a, hắn cũng có chút hâm mộ đâu!!

Cổ cầm mang ra, kia âm thanh tuyệt mỹ vang lên, trong như suối chảy mưa reo, âm thanh như ngọc rơi châu vỡ, trong thanh, uyển chuyển lay động tâm tư, khi bá đạo mãnh liệt khi lại ôn nhu mềm nhẹ, rồi âm thanh mị hoặc vang lên:

Ánh nguyệt quang, lãnh hương đào hoa nhàn nhạt

Giọt lệ đoạn kiều, tình có bao sâu

Quên đi người bao nỗi thống khổ ko nói nên lời

Hồn cô đơn tùy gió phiêu lãng

Ai muốn được làm si tình nhân

Nơi chiến trường trên chốn hồng trần

Giữa thiên quân vạn mã ai là người xưng vương

Ái tình này ai có thể vượt qua

Vọng minh nguyệt tâm thật thê lương

Hận thiên cổ nỗi đau luân hồi

Khi nhắm mắt ai mới là kẻ si cuồng

Thế đạo này thật vô thường

Khiến cho người dám yêu một đời phải bi thương

Tiếng ca nỉ non, âm thanh dung hợp tạo nên cảm âm tuyệt luân cảm khúc, quả nhiên ko hổ phong hoa tuyệt đại tả thừa tướng đầu. Mọi người như say như túy chìm vào xoay mê

Khúc hết, cảm âm dứt mà mọi người như sự tĩnh

“Hảo a, tướng gia quả danh bất hư truyền, Mặc Vân bội phục, Mộ Dung Mặc Vân ung dung nói, ánh mắt chứa ái mộ cùng si mê, xem ra vị này quả thật phong hoa tuyệt đại đầu

“Hoàng tử quá khen” , Mị gật đầu nói lấy lễ

“Thật hảo hay...”...Phượng lăm lăm nhìn về phía Mị, cổ tà khí mị hoặc nhân tâm càng khiến hấn có chút mê muội, đây là Mị thuộc loại hấn nha, suốt đời đau hấn, sưng hấn, nang như thế vĩ đại đầu.....

13. Q.1 - Chương 13: Kinh Thế Cầu Hôn

“Ta muốn công bố một việc”.....bỗngưng Mị lên tiếng, phá vỡ ko khí bữa tiệc, mọi người đều kinh ngạc nhìn về phía nàng

Mị tiến đến, nhìn Âu Dương Sắc Vi nhẹ nhàng nói:

“Hôm nay đứng trước bệ hạ cùng các vị đồng lưu.....có thể hay ko làm chứng này ta lời nói ni”...Mị nhìn về phía mọi người

“Hảo!,” mọi người đồng ý hô lên. Nói giỡn nha, ko đồng ý mới lạ, tướng gia hiếm khi có việc nhờ mà, ko ai muốn đắc tội này ác ma thừa tướng nha

“Ái khanh có việc gì nói ni!” Âu Dương Sắc Vi.....tò mò hỏi

Mị mỉm cười nhìn nàng, sau đó hấn từng bước đến lại gần Phượng. sau đó tất cả mọi người đều kinh hoàng khi thấy kia tuyệt thế vô song Đường tả thừa tướng nhẹ nhàng quỳ xuống trước mặt bạch y thiếu niên, mâu quang dần ôn nhu, nhẹ nhàng vấn

“ Ta đích Phượng có hay ko bằng lòng gả cho ta ni! Ta sẽ dùng cả đời sưng ngươi, đau ngươi, chấp chữ tay cùng nhau giao lão....cả đời nhất thể một đôi nhân”

Phượng kinh ngạc nhìn về hồng y nữ tử quỳ trước mặt mình, vui mừng có, cảm động, thẹn thùng.....làm cho hấn xinh đẹp khuôn mặt ứng đồ có chút mê người, bối rối hấn chẳng biết làm sao. Nhìn trước mặt kiên định nữ nhân.....tâm tràng đầy hạnh phúc, nhẹ nhàng cười như một xuân phong, khẽ mở môi đỏ mọng

“ ta nguyện ý”....phượng xinh đẹp khẽ cười. Ta nguyện ý cùng ngươi chấp chữ tay cùng nhau giao lão.....vĩnh cùng ngươi

Thật sâu kinh động rồi tam quốc, lần đầu tiên có một nữ nhân buông tự tôn của mình quỳ xuống một nam nhân, mà đó còn là tài khuynh hoàn vũ đích Đường thừa tướng.....lại còn hứa cả đời nhất thể một đôi nhân...khiến cho tất cả những người ở đây chấn động. Không biết bao kẻ hâm mộ, ghen ghét....nhìn về phía Phượng.....

Họ Mộ Dung Mặc Vân....mâu quang đầy tâm tình phức tạp nhìn hai nhân vật trước mặt, rồi thật sau hâm mộ Phượng, có phần này yêu, còn gì có thể cầu đây....hấn ko biết đến khi nào mới có được giống này phân yêu...chỉ cần có người thật lòng đối hấn, dù chỉ bằng một nửa vị này thừa tướng đối bạch y thiếu niên hấn cũng cam nguyện trầm luân

Đồng Phương Ngọc- hoàng rất nữ Nhật quốc cười khê, vị thừa tướng này cũng thật thú vị.....

Tư đồ Bích, nhân thần nhìn về bạch y thiếu niên, có tướng niệm, hối hận.....cười khổ....Phượng nhi, chúc ngươi hạnh phúc, khẽ nâng ly uống một ngụm rượu....cay chót phân tâm

Mạc Ảnh ghen ghét nhìn về phía Phượng.....Hấn vì sao từ nhỏ đến lớn luôn là tiêu điểm chú ý của mọi người nha

Mỗi người một tâm tình, thất vọng có, chúc phúc có.....yến tiệc trở nên lệch hướng với ý nghĩa ban đầu của nó rồi!!

“ ta Đường Vũ Mị, hôm nay lấy danh nghĩa cùng tất cả mọi người làm chứng, ba ngày sau ta sẽ thú Trầm Phượng.....đôi này nhất thể một đôi nhân, nếu làm trái lời thề thiên vong địa diệt.....” Mị tiếp tục tuyên bố

“Đừng....Mị...ta tin người”, Phượng cau mày khẽ nói

“Yên tâm.....”, Mị cười khẽ. Nàng là lợi dụng lần này để dẹp hết các ý đồ cầu thân này nọ....đọc phiên phúc, một công đôi việc!

Sau yến tiệc hôm đó, Đường thừa tướng trở thành hình tượng vĩ đại thế chủ mà mọi nam nhân đều ước ao!!!

14. Q.1 - Chương 14: Thành Hôn

“Chủ thượng.....”Lôi lo lắng chạy về phía Mị,

“Ta ko sao...”...Mị khoát tay, chính là khoe miệng có chút rỉ máu. Nay chết tiết huyết công nàng luyện đến tầng 8 rồi nhưng dường như một nội kinh thật lớn áp chế khiến cho nàng ko thể lên đến tầng 9, nguyên nhân sao đâu, Mị nhíu mày thở dài

“Chủ thượng ko nên nóng vội, huyết công nếu quá cấp tốc sẽ tẩu hỏa nhập ma a”, Lôi lo lắng nói

“Ta biết,” Mị thở dài.....

“Vũ ko có tin tức sao”, Mị ngồi xuống ngậm một ít trà thanh đạm hỏi

“ Hình như chưa, ko biết lần này là ai như vậy động người của Huyết sát cung cũng dám đụng đâu....”.Lôi tức giận nói

“Có lẽ hẳn cũng ko biết Lê Ngạo Nhiên là Chu tước đường chủ sao”, Mị âm thanh có chút đình trệ, là a cái tình huống này nàng còn chưa có nghĩ qua a

“di.....”.Lôi kinh ngạc nhìn Mị, chủ thượng nói ko sai, có lẽ có tình huống đó đâu

“người kêu Vũ đều tra quá khứ của Lê Ngạo Nhiên.....sau đó dễ dàng hơn tìm kiếm”, Mị phân phó nói

“là....chủ thượng”, Lôi xoay người đi

Đào Phượng hiên

Mảnh sân tràn ngập lãnh hương hoa đào, xinh đẹp mỹ cảnh, tại đó có một thiếu niên tuyệt đẹp dung nhan ung dung họa, bạch phát phi dương càng tôn lên cổ khí chất hờn nhiên thiên thành của hắn

“ Tướng gia” Tiểu Khê kêu lên nhưng nhanh chóng bị Mị lắc đầu bảo hắn lui ra, Tiểu Khê ngoan ngoãn lui ra ngoài để lại ko gian cho hai người

“Phượng họa cái gì ân?.....Mị cúi sát người, tay ôm lấy mảnh khăn Phượng thắt lưng, mặt vực xuống hắn đích hôm vai, tư thế thập phần thân mật, phượng chốc lát cứng đờ, xinh đẹp khuôn mặt có chút đỏ

“Phượng hội họa sao?” Mị giọng điệu có chút nghi hoặc

“Ân....”.Phượng ôn nhu cười, đặt bút xuống nhìn tranh

“Thật hảo a, Phượng người như thế thông minh đâu” ,Mị tán thưởng, hắn mới học có vài ngày như thế tốt, hắn đích Phượng quả nhiên là cái thiên tài nha!

“Thật?” phượng âm thanh có chút vui mừng, mâu quang híp lại thập phần vui vẻ

Ân.....Mị khẽ cười, mâu quang ôn nhu nhìn hắn

Xinh đẹp đích Đào phượng hiên, hài hòa ấp áp hai nhân, một hồng y tựa hỏa, một bạch y thanh nhã....ôn nhu nhã thần, khuynh thành tiểu dung....tạo nên một bức họa cuộn tròn mỹ lệ...

Hai ngày sau tướng phủ tổ chức linh đình tiệc cưới làm oanh động cả Diêm Nguyệt quốc, lễ cưới vô cùng lớn còn hơn cả hoàng thượng lấy nam hậu đầu

Tướng gia lấy phu làm ko biết bao nhiêu nam nhân, công tử khuê phòng tan nát trái tim đầu.....

Âu Dương Sắc Vi cùng Lãnh Tĩnh đến dự còn lâu bầu nhìn Mị, này muội muội thế nhưng ko cho nàng mặt mũi đầu. Lãnh Tĩnh ôn nhu cười nhìn Mị cùng Phượng

Quan viên lớn nhỏ đến dự, chúc mừng lấy lòng đủ loại

Các thành viên của Huyết sát minh cung biết tin chủ thượng của bọn họ thành gia đều thập phần cao hứng, là a cuối cùng cung chủ cũng tìm được người quy túc đầu

Chính là đám cưới thì cao trào nhất là chi a

Chính là động phòng chi đêm nha

Sau khi ọi người lui hết, Mị đến bên Phượng mỉm cười nhìn hấn, này nam nhân hấn hôm nay hết thấy thuộc loại nàng a

“Phượng đến chúng ta uống ly rượu giao bôi” , Mị ôn nhu cười

“Ân...” .Phượng ngượng ngừng nói, hấn mặc hỉ bào toàn thân đỏ thắm tôn lên bạch ngọc làn da, xinh đẹp dung nhan dưới ánh nến mờ ảo huyền hoặc càng thêm động lòng người, Mị có chút ngẩn ngơ nhìn hấn.

Mị một thân hỏa y, chỉ vàng thêu phượng càng phá lệ tuấn mỹ cao ngạo, một cổ tà khí càng thêm trong trẻo mê người, Phượng có chút si mê nhìn Mị, kiểm có chút đỏ nha!

Hai người uống ly rượu giao bôi xong chính là ko nói, chỉ yên lặng nhìn nhau

10 năm yêu thương

10 năm quyến luyến

10 năm chờ đợi.....rất cực có ngày hôm nay a

Tay khẽ chạm hấn khuôn mặt, nhẹ nhàng, ôn nhu cùng quyến luyến....nhân thần si ngốc nhìn nhau như nhẩn dùm đối phương ái tình của mình

Từng mảnh y phục nhẹ nhàng rút ra, để lộ xuân quang vô hạn....nến đỏ dập tắt....tất cả chìm vào đêm tối dấu đi trong trường kiều mị cảnh xuân, diễm lệ ái tình. Chỉ còn nghe âm thanh nỉ non trầm thấp, tiếng thở dốc gấp gáp, rên rĩ....phá lệ hoặc nhân

Bên ngoài, nguyệt nhi nhô cao tỏa ánh sáng nhẹ nhẹ, thanh phong mang theo lãnh hương nhàn nhạt đào hoa vào phòng, tấm sa lụa mỏng manh nhẹ nhàng theo vũ điệu của gió

Một vài tia nắng nhẹ nhảy nhót qua khe cửa, hắt nhẹ qua gò má ai kia cũng tạo nên một cổ nhu tình khó nói.

Rèm mi nhẹ rung, mâu quang hé mở.....nhìn dung nhan mỹ kiều ngay bên cạnh mình Trầm Phượng có chút rung động, nhớ đến cảnh cuồng loạn tối qua hấn mặt bỗng chốc đỏ bừng

“Tĩnh?” Mị mở mắt mỉm cười nhìn hấn

“Ân...”.....Phượng ôn nhu cười

“Mệt ko?” Mị nheo nheo mắt hỏi, tay vẫn ôm chặt hấn vào lòng, ko cho rục rịch

“Ân.....” Phượng chính là có chút ngượng ngừng lắc đầu

“Đi thôi, chúng ta dùng chút thiện” , Mị ngồi dậy giúp hấn mặc y phục

‘Đừng....để...để ta...’.Phượng có chút ngượng ngùng nói

‘Biệt lộn xộn’, Mị quát khê, tay nhỏ bé tiếp tục giúp hấn đồng thời ma trảo cũng tận dụng ăn đậu hủ Phượng a. Chính là hấn chỉ then đến độ mặt chín hồng cũng ko dám cựa cựa mặc cho Mị đỡ trò, chính là vì hấn đáng yêu như thế cho nên thời gian mặt y phục cũng gần cả tiếng đầu

‘Tốt lắm đi thôi’, Mị thấy hấn như thế đáng thương nên buông tha trêu đùa, ôm hấn ra khỏi phòng. Phượng thân hình mềm mại yêu mị nên Mị rất thích, mê luyến ko muốn buông tay a, chính là thật mong suốt ngày ôm hấn bên cạnh đâu, nhưng mà nàng cũng còn nhiều sự chưa làm, cũng ko thể luôn luôn bên cạnh hấn. Mị thực ra rất mâu thuẫn, vừa thích suốt ngày cùng Phượng đồng thời cũng thích tranh đấu, đấu trí thủ đoạn, chính là thực sự rất hưng phấn đâu, cho nên hấn càng mong loạn thế tha hồ tung hoành nhưng mà cũng mong có nhiều thời gian ngoạn cùng Phượng a

‘Chủ thượng.....’.....Lôi tùm tùm cười nhìn Mị, ây da! chủ thượng thực quá sức đầu, xem công tử như thế mệt nhọc a, thật là.....

‘Ân?.....’.Mị liếc xéo nhìn lồi, này tiểu tử ngày càng to gan cũng dám cười nàng a, xem ra dạo này hơi dễ dãi với bọn họ đâu. Thấy Mị mắt lạnh quét mình Lôi im bặt, mặt khôi phục vẻ lãnh tĩnh bộ dạng vô cùng nghiêm túc chính là bờ vai có chút run run a

‘Muốn cười cứ việc cười...’.....Mị nhếch miệng nhìn lồi, hừ dám cười thử xem

‘Koko thuộc hạ ko dám’ , Lôi trợn mắt, chủ thượng mỗi lần nhếch miệng cười tức là ko có chuyện gì tốt a, giỡn sao nàng còn chưa kiếm được mỹ phu như ý a,

‘Chủ thượng,’ Vũ về, Lôi bình tĩnh nói, bây giờ có chuyện quan trọng đâu.

‘Gọi hấn vào,’ Mị gõ bàn nhẹ, động tác nhàn nhã.....xem ra sắp có việc vui

‘Chủ thượng’ , Vũ cúi đầu hành lễ mị, giọng điệu có chút phập phồng lo lắng

‘Nói.....’.Mị nhàn nhã uống trà, động tác thập phần tao nhã tựa như thư sinh chính là hấn chính là kẻ quyền khuynh thiên hạ, hô phong hoán vũ a, chính là kẻ thích loạn phá tan tịch mệnh đầu

“Là...Chu tước đường chủ thật ra là con thứ hai của thủ phủ Tô châu Lê Trác Hạ, 4 năm trước bị ép hôn cho nên rời nhà trốn đi sau đó gặp được chủ thượng, hôn phu của Lê Ngạo Nhiên là thái thú Tô châu Triệu Lang.....lần này hình như Chu đường chủ bị người nhà bắt về ép hôn,” Vũ cẩn rằng nói, mâu quang có chút rục rủa

‘Là a...’.Lê Ngạo Nhiên mỉa mai hơn người xem ra Triệu Lang thật mê luyến hấn đâu, 4 năm vẫn chờ đợi a, Mị thở dài, nhưng khóe miệng có chút nhếch lên tiếp tục nhàn nhã thưởng trà. Lôi , Phong cùng Điện tùm tùm cười xem ra Vũ đáng thương bị chủ thượng dỗ ma trảo a

‘Nghe nói Triệu Lang đã có chính phu cùng hai vị sườn quân rồi’ , Vũ chính là có chút nghiêng rằng nghiêng lợi nói

‘Thì sao đâu, Lê Ngạo Nhiên hấn cũng đã 20 cũng nên xuất giá đi thôi,’ Mị tiếp tục nói

“Chính là hấn ko muốn...”...Vũ có chút ai oán

“Huh, sao ngươi biết...”.....Mị tiếp tục ép hỏi

“Là...là.....”.Vũ có chút quẫn bách, nhìn Lôi, nhìn Phong lại liếc Điện, chính là ba người họ tiếp tục ngu ngơ a, coi như ko phải việc của mình, đùa sao, xen vào chủ thượng nhất định hội ngoạn chết bọn họ nha, đành phải hi sinh tỷ muội vậy, Vũ thật có lỗi, ba người có chút mặc niệm....30 giây

“Ân?.....”.Mị ghé mắt nhìn Vũ, hắc hắc ranh con ta ko tin ngươi ko nói nha

“Là thuộc hạ chínhchính là thích hấn...cho nên mong chủ thượng thành toàn.....”Vũ cẩn rằng nói, đầu cúi càng thấp, mồ hôi có chút rớt ra, khổ a sao hấn lại có ngày như thế a, hồi thế gian tình là chi đâu

“Uh, còn hấn thì sao,” Mị gật gật đầu rất chi bình tĩnh tiếp tục hỏi, nhưng mà mâu quang hiện rõ nét cười, mãnh khảnh bờ vai có chút run run , còn ba người kia cổ găng nén cười, mặt ai cũng đỏ như hồng quả

“ Hẳn....hẳn cũng ko từ chối.....”...Vũ nghiêng răng nói, tuần tú khuôn mặt có chút ngượng ngùng

“Ha...ha.....haaa.....ta nói, người này ngốc nha đầu như thế đáng yêu đâu, cứ nói thẳng từ đầu là được cần chi như thế vòng vo a” , Mị ko nhin được nữa cười lớn, còn ba người kia cũng bật cười ra tiếng, ôm bụng nhìn Vũ. Vũ ban đầu ngơ ngác sau đó hiểu ý có chút nghiêng răng nghiêng lợi nhìn ba người kia, ai oán ánh mắt vút cho Mị

“Khụ...ko đùa nữa” , Mị khôi phục bộ dáng nghiêm túc nhìn Vũ, chính là khoe mắt có chút bán đứng a

“Phượng, lại đây...”...Mị thấy Phượng vẫy tay gọi hẳn cười cười

“Ân.....”..Phượng khê chào bốn người kia sau đó đến gần chỗ Mị, Mị lôi hẳn vào lòng đặt lên đùi mình, Phượng kiểm có chút đỏ nhưng vẫn yên lặng ko cục cựa, bốn người kia mắt điếc tai ngơ, a di đà phật, phi lễ chó nhìn a!!

“Có muốn hay ko ra ngoài ngoạn chút a” Mị ôn nhu cười nói hẳn

“Ân?....”....Phượng khó hiểu nhìn mị, phượng mâu xinh đẹp khê chớp thật giống chú chó nhỏ thật đáng yêu đâu, Mị có chút ham muốn lôi hẳn vào lòng hảo hảo gặm hẳn một chút a, chính là.....Mị hơi thở dài

“Người giúp ta cùng Vũ đi đến Tô Châu cầu thân”, Mị cười nói

Vũ ngạc nhiên nhìn Mị, mâu quang ắn ắn cảm động xem ra chủ thượng sắp xếp hết từ trước a

“ di...” .Phượng kinh ngạc nhìn Mị, càng thêm khó hiểu

“Vũ người tự biết sắp xếp ba” , Mị liếc nhìn Vũ

“ là chủ thượng” , Vũ vui vẻ trả lời

15. Q.1 - Chương 15: Cầu Thân

“Chủ thượng, người để công tử một mình đi sao” , Lôi hỏi, chủ thượng ko luyến tiếc sao!!

“ ân, biên cương gởi thư về, có chiến loạn, trong triều có một số kẻ ko an phận, ta tạm thời ko thể đi được,” Mị nhúu mày nhìn Lôi, môi anh đào có chút cười lạnh, xem ra bọn họ ko muốn sống, thiên đường có lối ko đi mà địa ngục ko lối chính là cứ đâm đầu a

“ là a,” xem ra chủ thượng thật lo cho công tử chu toàn đâu, Lôi cười cười

“uh, để cho Phượng đi chơi một chút, thăm thú thế giới bên ngoài cũng ko thể để hẳn trong lòng mãi được, Phượng chính là phải được bay lượn giữa này thế gian xinh đẹp, ta chính là dùng toàn lực làm cho hẳn thật khoái hoạt đâu.....”.....Mị ôn nhu cười phượng mâu xa xăm như nhớ về một khoảng hồi ức

“ Mị, ta thật thích đi nhiều nơi a, có thể chu du thiên hạ làm nhiều viện thiện thật là tốt,” đó là ước muốn cả đời hẳn cho nên Mị bất chấp thực hiện, khoe môi quyến rũ ra một nét cười thật ôn nhu, gã thiếu niên năm đó luôn khoái hoạt tràn đầy sinh lực, ko ngờ 10 niên sau gặp lại lại như vậy suy yếu cho nên Mị chính là thật sự muốn sủng hẳn, sủng đến vô pháp vô thiên, sủng hẳn trở thành nam nhân hạnh phúc nhất thiên hạ nha!!

“ Lôi người cùng Vũ đi, nhất định phải chăm sóc tốt cho Phượng,” Mị cười khoát tay bảo Lôi lui ra ngoài

“là.....”...Lôi cúi người ra ngoài nhưng trong lòng có chút ko ổn định, xem ra trong triều nội loạn ko nhẹ chủ thượng mới cho công tử ra ngoài, xem ra trách nhiệm lần này ko nhẹ a, Lôi thở dài.

“ sao vậy ko thích” , Mị mỉm cười lôi Phượng vào lòng

“ko phải, chính là lần này ra ngoài một mình ta...”.....Phượng lắc lắc đầu. hẳn ko có nàng bên cạnh sẽ thật bất an đâu, ko có ầm áp hoài ôm hẳn thật sự ngủ ko được a

“biệt lo lắng ân.....”....Mị ôn nhu cười, cúi đầu hôn hân, mềm nhẹ ướt át khiến cho Phượng như say như túy trong đó

“ta rất nhanh giải quyết xong việc lại đến đó cùng người ngoạn thế nào, chúng ta dạo chơi một chút cảnh trí Tô Châu, ân.....đi hưởng mỹ thực....nghe nói ở đó ngôi thuyền thưởng thức phong cảnh rất được đâu” Mị thì thầm bên tai hân, thanh âm đầy ma mị, mê hoặc.....

“ân...”..Phượng đắm chìm trong Mị tình cho nên cũng chỉ gật đầu a, mỗi lần Mị dùng chiêu này với hân đều thành công a. Mị cười khê tiếp tục cúi xuống hôn hân môi, nhắm nháp hương vị ngọt ngào thơm thơm, có lẽ hân thường xuyên ở trong đào viên cho nên cả người đều tỏa ra nhàn nhạt lãnh hương đào hoa, mùi hương mà Mị thích nhất.

“Chủ thượng, người....người luyện thành công đến tầng 9 rồi a, Điện vui mừng nói. Nay Huyết công là võ công chỉ tôn trong thiên hạ, nhưng rất khó luyện thành, ngay cả tiền giáo chủ cũng chỉ luyện đến tầng 9 a, nhưng mà chủ thượng mới có 16 cũng đạt cảnh giới thứ 9, quả thật kinh thể thiên tài a

“Ân.....”....Mị có chút cười, kì lạ nhiều ngày trước có một nguồn nhiệt từ vùng đan điền truyền đến làm cho nàng xém tẩu hỏa nhập ma, nay.....chẳng lẽ.....Mị mâu quang có chút ánh lên. Khóe miệng có chút quyến rũ ra nét cười. Phượng a Phượng, người đứng là của ta phúc tinh a. Thì ra này huyết công, cần phải âm dương hài hòa sao, cho nên lúc trước nàng lại như thế khó đạt đến cảnh giới tối cao, Mị khê cười, xem ra phải thường xuyên mới được, Mị âm mưu hồ ly cười

Thấy Mị như vậy Điện có chút đỏ mặt hơi lạnh a

“Điện, Phượng bọn họ như thế nào rồi” , Mị quay lại hỏi

“Là a, công tử cùng nhóm Lôi, Vũ có lẽ cũng gần đến Tô Châu rồi,” Điện cười, xem ra chủ thượng mới có mấy ngày là nhớ đến công tử đâu

“Ân.....”....Mị thở dài, hân cũng đi được 5 ngày rồi, có hay ko quen a, nàng thật mong chạy đến bên hân đâu, xem ra công việc triều đình cần giải quyết mau mau chút mới được.....Mị cười khê

Tô Châu

Nơi đây được xem là kinh đô thứ hai của Đế quốc, ko chỉ phần hoa náo nhiệt mà phong cảnh cũng tuyệt mỹ vô cùng, cũng là nơi tập trung nhiều nhân tài cũng như thương nhân. Tô châu cũng là một trong những nơi mà sinh ý của Huyết sát minh cung trải rộng nhiều nhất, hơn 3 khách điểm, 4 tử lâu, 2 thanh lâu, 3 sòng bạc.....cùng nhiều cửa tiệm lớn nhỏ.....

Thủ phủ Tô châu Lê Trác Hạ được xem là một trong những kì tài buôn bán, 20 tuổi lập nghiệp đến 40 đã có trong tay gia sản khá lớn, được xem là phú nhân một phương. Lê Trác Hạ có ba người con, con cả Lê Trác Anh cũng là một kì tài thương nhân, là người kế nghiệp Lê Trác Hạ, con giữa Lê Ngạo Nhiên, mỹ mạo hơn người, được xem là Tô châu đệ nhất mỹ nam a, con út Lê Trác Tú cũng là người khiến cho Lê Trác Hạ đau đầu nhất, nàng ăn chơi đàng điếm, thích ghé thanh lâu, ham hồ mĩ nhân a!!

Chính là lúc này nhà của Lê Trác Hạ có chút chuyện ngoài ý muốn đâu

“Mẫu thân, ta ko gã cho Triệu Lang.....”....Lê Ngạo Nhiên phản đối nói, hân ko ngờ lại bị người nhà bắt được a, hân đi cũng hơn 10 ngày rồi có hay ko Chu tước đường xảy ra chuyện, chủ thượng có hay ko tức giận...còn nàng có hay ko tìm hân a.....

“Người....người....này nghiệt tử, người bỏ trốn 4 năm, Triệu Lang ko tính toán với người người còn ko biết ơn lại như thế xảo biện”, Lê Trác Hạ nổi giận đùng đùng

“Ta ko cần, ta ko thích nàng....nàng đã có chính phu, lại có 2 sườn quân” , Lê Ngạo Nhiên hét lên

“Hừ! nữ nhân ba phu bốn quân là chuyện bình thường từ xưa đến nay, người lẽ nào ko biết” . Lê Trác Hạ chính là nổi giận

“Ta ko lấy là ko lấy...ta muốn nữ nhân của ta cùng ta một đời một thế một đôi nhân....”..Lê Ngạo Nhiên kiên quyết

“Phản liễu, người ở đâu ra ý nghĩa điên cuồng đó, cha mẹ đặt đâu con ngồi đó, người ko lấy cũng phải lấy, tốt nhất ngoan ngoãn ngồi ở nhà đợi kiệu hoa đến rước đi” , Lê Trác Hạ tức giận gõ mạnh xuống bàn

“ Nhị đệ, người a Triệu Lang có gì ko tốt, tiền có quyền có lại cũng thích người, người cần gì chọc mấu thân tức giận lêu” , Lê Trác Anh khuyên can

“Ta.....” .Lê Ngạo Nhiên ai oán, khẽ cắn môi, mâu quang có chút rưng rưng. Chính là hấn làm sao bây giờ.....

“Lão gia.....Triệu đại nhân đến” , một gã sai vặt chạy đến bẩm báo

“Mau mời vào” , Lê Trác Hạ kêu lên. Chỉ cần Ngạo Nhiên lấy Triệu Lang thì kinh thương Tô Châu sẽ nằm gọn trong tay hấn a

“Bá mẫu.....” .một thân tố y đi vào, nữ tử chừng 30 tuổi, khuôn mặt có vẻ cương nghị nhưng làn da ko tốt do tử sắc quá độ, hấn đích thị Triệu Lang, thái thú tô châu, hàm quan tứ phẩm.....

“Triệu đại nhân, mời ngồi.....”..Lê Trác Hạ nịnh nọt

“Tạ bá mẫu, ta đến thăm Ngạo Nhiên” , Triệu Lang mỉm cười nói, mâu quang chiếu về phía Lê Ngạo Nhiên

“Hừ.....” ..Lê Ngạo Nhiên ngó lơ, vẻ mặt bất mãn

“Nhiên nhi, người đi đâu suốt 4 năm a, ta rất nhớ người đâu” , Triệu Lang cười cười bước qua chỗ Ngạo Nhiên

“Ta sẽ ko gã cho người, người đừng mơ.....”...Lê Ngạo Nhiên cười lạnh, nhìn Triệu Lang nói

“Vô lễ, Ngạo Nhiên còn ko mau xin lỗi Triệu đại nhân” , Lê Trác Hạ tức giận, cúi đầu xin lỗi triệu lang

“Bá mẫu đừng giận Nhiên nhi, hấn chỉ có chút hồn dỗi đâu” , Triệu Lang lắc đầu cười, tay sờ soạng cầm lấy tay của Ngạo Nhiên vuốt ve, khéo mắt tràn đầy dực vọng làm cho Lê Ngạo Nhiên buồn nôn

“Người....người.....”..Lê Ngạo Nhiên tức giận rút tay về chính là triệu lang lực đạo quá mạnh, hấn chuẩn bị hôn tay Lê Ngạo Nhiên bỗng một đạo bóng dáng xẹt qua, tốc độ kinh khủng làm cho người ta hoa mắt chóng mặt a!!

Đến khi mọi người nhìn lại thì hắc y tung bay, nữ tử đứng ngạo ngễ trong sảnh đường, mặt mày tuấn tú phi dương, một cổ sát khí lạnh lùng tỏa ra làm cho căn phòng có chút hạ nhiệt, nàng chừng 22, 23 tuổi. Đôi mày kiếm càng tôn lên vẻ kiết ngạo bất tuân, có lẽ ko là một nhân vật tầm thường a. Chính là tại sao nàng ta lại ôm lấy Lê Ngạo Nhiên, động tác có chút mềm nhẹ ôn nhu như giữ lấy trấn bảo đầu

“Người....người là ai?” Lê Trác Hạ hoảng sợ hỏi

Hắc y nữ tử liếc về phía Lê Trác Hạ, âm lãnh con người làm cho nàng ta có chút rung động. Lê Ngạo Nhiên lại ko hề phản kháng chỉ im lặng nằm trong lòng gã hắc y nhân, khéo miệng có chút quyền rũ ý cười, nàng cuối cùng cũng đến a

“Vị này cô nương, có thể thả hấn ra, hấn là của ta tương lai phu lang,” Triệu Lang gần từng tiếng, mâu quang có chút vi hiểm

“Hấn....là người của ta” , Hắc y nữ tử lạnh lùng trả lời, ko coi ai ra gì ôm Lê Ngạo Nhiên ngồi xuống ghế, đặt hấn trong lòng, động tác thập phần tự nhiên quen thuộc, rốt cục ko biết ai mới là chủ, ai mới là khách đâu

“Người....người làm cái gì....Nhiên nhi hấn là ai,” Triệu Lang quát lên, lại nhìn về phía Lê Trác Hạ cùng Lê Trác Anh chính là hai người bọn họ cũng chỉ trở mắt ra nhìn thập phần ngạc nhiên

“Ko cho phép gọi hấn như thể thân mật.....” .hắc y nữ tử nhún mày nhìn về phía Triệu lang, mâu quang lộ rõ sát khí. Lê Ngạo Nhiên có chút ửng đỏ khuôn mặt, là a hấn như thể ko uống thích này ngốc nghếch nữ nhân như thế, Lê Ngạo Nhiên cười cười nhu thuận vuốt hấn sợi tóc, cuộn tròn như mèo mề trong lòng hấn, hắc y nữ tử có chút ôn nhu nhìn hấn, khéo miệng nhếch lên một mặt cười tuấn mỹ.

16. Q.1 - Chương 16: Vô Đề

“Lão gia.....” có người xưng từ tả tướng phủ đến cầu kiến, gã sai vặt từ ngoài chạy vào vội vã nói

“Tả tướng phủ,” họ Lê cùng Triệu kinh ngạc, này rốt cục chuyện gì xảy ra a, mọi người còn đang mê mang thì ôn nhu mang theo một chút cười khê vọng vào:

“Ta nói Vũ a, người như thế vội vã đâu, sợ người cướp đi chúng ta mỹ nhân sao”

Chỉ thấy hỏa hồng phiêu diêu, một thân hoàn mỹ hỏa hồng rực rỡ lại ko tục tăng mang chút trong trẻo lạnh nhạt như u nhĩ hồng liên ngàn năm, ngũ quan như điêu khắc hoàn hảo, màu tím xinh đẹp con người câu hồn nhiếp phách, hần đứng đó dường như thiên địa đều lu mờ, làm cho ba họ Lê ngẩn ngơ, Triệu Lang thì há hốc mồm, nàng thấy ko biết bao mỹ nam cứ nghĩ Nhiên nhi đã là cực phẩm ko ngờyêu nghiệt đúng là yêu nghiệt a

Lôi có chút buồn cười nhìn đám người trước mặt, thật là a, chủ thượng làm sao có thể an tâm cho công tử ra ngoài như thế chứ, nếu nhìn thấy những ánh mắt kia chủ thượng có hay ko phát hỏa đây

“Lê Trác Hạ, thủ phủ Tô châu...”...Lôi cười cười nói nhìn về phía trung niên nữ nhân, phá vỡ ko khí sững sờ

“Là...là...” Lê Trác Hạ khôi phục vẻ mặt gật gù đáp

“ Lê Ngạo Nhiên còn ko mau lại đây bái kiến nhà ta chủ quân” , Lôi nhú mày nhìn

Lê Ngạo Nhiên có chút kinh ngạc, này xinh đẹp thiếu niên....mắt tím ...lẽ nào....

“Tham kiến chủ quân” , Lê Ngạo Nhiên khôi phục lãnh tĩnh đi qua cúi đầu chào Phượng

“Lê công tử, nghe danh đã lâu” , Phượng ôn hòa cười làm cho người ta có chút mê mang

“Ko dám.....” Lê Ngạo Nhiên lắc đầu, này nam nhân cảm giác ôn hòa ảm áp làm cho người ta bất giác thấy gần gũi đâu

“Ha ha.....hôm nay nhà chúng ta có khách sao”, một nữ tử ngắt ngưỡng đi vào, một cổ men rượu bốc lên làm cho người ta có chút khó chịu, nữ tử này đích thị Lê Trác Tú, ham mê tử sắc quá độ a

“Ha hã, mỹ nam quả thật mỹ nam a”, Lê Trác Tú mắt sáng nhìn Phượng, con người như muốn ăn tươi nuốt sống, quả thật mỹ a, nàng chưa bao giờ thấy người như thế mỹ a

“Hồ nào”, Lê Trác Hạ hoảng sợ quát Trác Anh nhưng ko kịp nhanh bằng mũi kiếm của Lôi cùng Vũ, kiếm rút khỏi vỏ mang theo hàn khí làm cho tất cả mọi người đứng tim, mũi kiếm chĩa ngay vào chỗ hiểm chỉ cần rung động nhẹ có thể máu tươi ba thước

“Xin....xin hạ thủ lưu tình.....” .Lê Trác Hạ hoảng sợ nói, này a tướng gia là người tuyệt ko được đắc tội a, thà đắc tội với diêm vương còn tốt hơn đắc tội với nổi tiếng gần xa ác ma tướng gia a

“Lôi, Vũ chúng ta hôm nay đến có việc, nên tha được thì tha”, Phượng ôn nhu đạo

“Là.....”...Lôi cùng Vũ rút kiếm, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm Lê Ngạo Nhiên thì cảm kích nhìn Phượng, tuy hãn ko thích người trong nhà nhưng dù sao cũng là thân nhân a.....

“ Lê lão gia, tuy ngài ở Tô Châu nhưng thông tin về kinh thành cũng ko kém a, người có biết vì sao trong một ngày mà toàn bộ ngỗ long sơn trại bị ngũ mã phanh thây, lăn trì, quan viên cách chức, trảm.....”...Lôi ung dung nói, nhẹ nhàng như chuyện phiếm trong khi đó họ Lê cùng Triệu hoảng sợ, chuyện lớn kinh thiên động địa thế ko biết mới lạ a, tướng gia giận dữ vì hồng nhan đâu.....vị này công tử chắc chắn...là.a.....

“Đắc tội, đắc tội....đại nhân ngài rộng lượng bỏ qua cho,” Lê Trác Hạ nín nọt cười, động tác thập phần cung kính hận ko thể đem bọn họ cúng bái thấp nhang nga (ụ! Ta còn chưa chết nha.....)

“Ko biết các vị đến đây là.....” Lê Trác Anh khôn khéo chuyển hướng sang chuyện khác

“Ta đến cầu thân...”...Vũ lạnh lùng đạo

“đi.....”..họ Lê kinh ngạc nhìn về phía Vũ, mắt nhanh chóng muốn rút ra ngoài

“lê lão gia, Vũ nhà chúng ta cùng công tử tình đầu ý hợp, ta đến thay Mị....tướng gia hướng lê lão gia cầu thân đầu” , Phượng ôn nhu nói, giọng điệu thập phần khách khí

“nhưng.....nhưng Ngạo Nhiên đã có hôn phối cùng Triệu đại nhân a”, Lê Trác Hạ khó xử nói, tướng gia nàng ko giám đắc tội nhưng họ Triệu thì cũng ko phải lễ a

“Lê lão gia, hôn phối là do người tự ý có bao giờ hỏi qua ý kiến nhà chúng ta Ngạo Nhiên a, hấn cùng Vũ 4 năm cảm tình, hai người chuẩn bị kết hôn thì hấn bỗng dưng mất tích hại Vũ nhà chúng ta lo lắng quên ăn quên ngủ chạy đi tìm hấn nha, thật đáng thương” , Lôi âm hiểm cười nói, nhìn về phía Vũ lại liếc về Ngạo Nhiên. Vũ đen mặt nhìn Lôi, Lê Ngạo Nhiên thì vô cùng cảm động nhìn Vũ.

“Là...cái này...”.....Lê Trác Hạ khó xử nói, nhìn về phía Triệu Lang, Triệu Lang chính là làm ngõ, nàng ko dám đắc tội khuyên triều Đường tả thừa tướng a, nàng còn muốn ôm mĩ nam vài năm đầu, tuy Nhiên nhi tốt lắm chính là mạng còn quý hơn, cho nên Triệu Lang mỉm cười nhìn Vũ rồi quay sang lôi nói:

“Ha hã...nếu như Ngạo Nhiên đã như vậy thích Vũ đại nhân, hạ quan ko dám nói, hôn lễ này coi như hủy.....a, hạ quan còn có chút việc nên về trước, các vị thông thả....” Triệu Lang bỏ cửa chạy lấy người, động tác thập phần mau lẹ

“Như vậy quyết định, mai chúng ta cho người đem lễ vật đến, 7 ngày sau tổ chức hôn lễ thế nào.....”...Phượng mỉm cười nói

“Là...là....thảo dân cố gắng lo hết sức” , Lê Trác Hạ toát mồ hôi nhìn Phượng

“Như vậy cáo từ.....”..Phượng mỉm cười, xoay người đi ,theo sau là lôi, Vũ thì còn ngồi lại ko muốn đi

“Người a, cũng đã gặp rồi đầu, hấn ko chạy mất đầu mà sợ. về lo chuẩn bị lễ vật mai còn đến a.....”..lôi lắc đầu nhìn Vũ. Bình thường như vậy lạnh lùng, tàn khốc mà đụng đến ái tình lại như một kẻ ngốc, Lôi thở dài.

Vũ nhú mày đi theo, Lê Ngạo Nhiên cười cười đưa tiễn, Phượng ko nói chỉ ôn nhu cười đáp lại

“Chuyện này rốt cục là thế nào đây.....”.....Lê Trác Hạ thở dài nhìn mình con, hấn 4 năm ko biết làm gì mà gặp như thế nhân vật to lớn đầu, lại lắc đầu nhìn Lê Trác Tú nằm ngất ở đó vì bị dọa. Lê Trác Anh lại nhú mày trầm tư.

“Mị, người làm sao vậy a.....”.....Âu Dương Sắc Vi sờ sờ nhìn Mị, ân ko nóng, sao lại như người mất hồn đầu

“Ta chỉ là có chút lo lắng cho hấn thôi,” Mị gạt tay sắc vi tiếp tục công tác

“Hắc hắc thế nào, nhớ nhà người Phượng a, người cũng thật ko cẩn thận nha, Phượng như vậy mĩ mạo ko sợ bị người ta bắt đi sao”, Sắc Vi cười giễu

“Kể đó nếu muốn báo danh diêm vương thì ta cũng ko ngại giúp hấn một chút”, Mị cười lạnh

“Ây da, chỉ đùa chút thôi, người ko cần gì căng thẳng đầu. Yên tâm xong việc này ta cho người nghỉ ba tháng tha hồ đưa hấn ngoạn ngoạn a.....”..Sắc Vi cười lớn

“Chứ ko phải vì Tĩnh có thai cho nên người ko thể đưa hấn ra cung cho nên đành an ổn công tác sao”, Mị liếc xéo

“Ha hã.....quả ko hổ tri kỉ của ta nga, người thật như vậy biết ta đâu” Sắc Vi nham nhở cười

Thật hết chỗ nói!! , Mị cũng khê cười, lắc đầu nhìn Vi, mâu quang ảm áp

Công nguyên năm 939, Diễm Nguyệt quốc đời thứ 7, trong triều một số kẻ ko an phận nổi loạn âm mưu xâu xé quốc gia mà cầm đầu là hữu tướng Tiêu Ngạn, biên cương chiến loạn, một số thổ tộc đánh vào biên giới, Đường tả thừa tướng dẹp nội loạn bình ổn biên cương, La tinh vận kị lại một lần nữa đi vào trong huyền thoại, kiêu binh bất khả chiến bại, diệt sạch phiến loạn, an ổn nơi biên cương, dân cư lạc nghiệp. Nội loạn trong triều ko quá 10 ngày, khuyên triều thừa tướng ra tay diệt sạch, trấn an dân chúng.....một lần nữa dân chúng khắc sâu vào cái này tên Đường Vũ Mị. Có người nói rằng chỉ cần một ngày tả thừa tướng còn ở trong triều Diễm nguyệt quốc chính là thịnh thế phồn hoa

Hoàng cung.....

“Đường Vũ Mị, tên hồn dân nhà ngươi.....”....một giọng nữ hét lớn khi nhìn mấy chữ để lại trên bàn gầm rú

“Vi, nàng cũng mệt để cho nàng nghỉ ngơi một chút sao”, Lãnh Tĩnh thở dài nhìn thê chủ của mình

“Ồ...ô.....nàng thật quá đáng, nói đi là đi, ko nói cho ta một tiếng chỉ để lại mấy chữ a....híc híc còn đồng tấu chương chưa xử lí xong, trong triều chính là còn nhiều việc a...”.Sắc Vi ủy khuất nói, mâu quang tràn đầy ai oán

“Vi, ngươi cũng nên làm một hoàng đế tốt , ko thể suốt ngày rong chơi được” , Lãnh Tĩnh mỉm cười nói

“Chính là ta ko muốn làm a, thật nhàm chán đâu” , Sắc Vi lắc đầu chu môi nói

“Là trách nhiệm của ngươi đâu.....”.Lãnh Tĩnh tiếp tục khuyên, thật ra hẳn biết nếu Vi nghiêm túc làm chắc chắn sẽ là một thánh quân, chính là nàng ko muốn a

“Tĩnh, ta có cách a.....”Sắc Vi âm hiểm cười, một bộ dáng tính toán

“Huh...”Lãnh Tĩnh nghi hoặc nhìn Vi

“ Là a, ngươi sanh chúng ta này con, lúc đó chắc chắn Mị cùng Phượng cũng có cục cưng, này đem chúng ghép lại với nhau, để cho Mị dạy dỗ làm quân vương, hai chúng ta đi du lịch gian hồ thế nào” , Sắc Vi hài lòng âm mưu nói

“ Ngươi thật là, ngay cả hài tử chưa ra đời cũng muốn lợi dụng đâu”, Lãnh Tĩnh ôn nhu cười nhìn Vi, chỉ thở dài, này hẳn thê chủ đôi khi tà mị lãnh cuồng của khí chất đế vương, khi lại hài tử tâm tính trẻ con đâu

17. Q.1 - Chương 17: Trùng Phùng

Đêm

Nguyệt hắc lên cao, bóng tối bao phủ cả một mảnh vũ trụ

Một bóng đen xẹt qua, tốc độ kinh khủng khiến cho người ta cảm giác dường như chỉ là một ảo giác

Hắc y nhân xoay người bước vào, động tác cực nhuần nhuyễn ko hề tiếng động

Khẽ nhìn y nhân ngày nhớ đêm mong trước mặt, Mị ôn nhu mỉm cười

Ngọc thủ khẽ vén hắc sợi tóc, khoe miệng nhợt nhạt cười, ẩn hạ khẽ hôn....mang theo nhàn nhạt ôn nhu, Mị phượng mâu càng thêm sâu thẳm

Căn phòng im lặng....hòa nhẹ tiếng hô hấp....

“Tĩnh?” Mị ôn nhu cười điểm nhẹ hắc môi nói

“Ân.....” Phượng gật đầu, mâu quang có chút mê say nhìn nữ tử trước mặt, này ko phải là mơ a, nữ nhân hẳn ngày nhớ đêm mong đang ở bên cạnh hẳn, từ lúc rời khỏi hẳn luôn cảm thấy trống trải, bất an, hội thường xuyên mất ngủ..chính là vì có nàng tối qua hẳn ngủ thật trầm đâu

“Mị....ngươi khi nào thì đến đây” , Phượng vấn

“Ân?...tối qua” , Mị cười cười, vuốt ve hắc mặt

“ Có hay ko nhớ ta” , Mị âm thanh có chút khàn khàn hôn khẽ Phượng sợi tóc, phượng mâu mang theo cổ dự hoặc

“Ân...”.Phượng mặt càng thêm đỏ cúi đầu rúc vào người nàng

Mị cười khẽ kéo hẳn càng thêm sát người, ôn nhu hôn trung đi lên, ngọt ngào ấm áp mê say

“Công tử, người thức dậy chưa, nô tỳ hầu hạ ngài rửa mặt”, một gã nha hoàn bên ngoài gõ cửa

“Cổn.....”..Mị âm thanh khàn khàn quát lên, dọa đứng gã nha hoàn

“Uyển nhi chuyện gì?” Lôi từ xa đi vào hỏi

“Là...là có nữ tử thanh âm trong phòng”, Uyển nhi nhu thuận nói, mâu quang có chút khiếp đảm

“Người lui...” .Lôi cười cười nói....xem ra chủ tử đến rồi đây, nhanh thật....xem ra Uyển nhi phá hỏng chủ thượng chuyện tốt đâu

“Lôi tỷ tỷ, công tử sao đến giờ vẫn chưa dậy a, Tiểu Khê từ đằng xa chạy vào nhìn lôi mở tròn xoe mắt hỏi

“Là a, người đừng vào coi chừng mất mạng a, lại đây cùng ta dùng thiện, công tử nhà ngươi chắc bị ăn sạch rồi còn đâu” , Lôi thở dài lôi Tiểu Khê ra ngoài, chính là Tiểu Khê ngờ ngác cho lôi kéo đi mà vẫn ko rõ sự, đi...công tử bị ăn...sao có thể!!

“Chủ thượng” , Lôi, Vũ cùng Lê Ngạo Nhiên hành lễ

“Ân....Vũ cùng Nhiên như thế nào?” Mị có chút quan tâm hỏi

“Là..tạ ân chủ thượng tác hợp” , Vũ cùng Nhiên nhìn nhau ngượng ngùng nói

“Xem ra các người rất được đâu, tạm gác công việc lại, ta cho các người 3 tháng nghỉ ngơi, đi du lịch, rồi về làm việc sau”

“Tạ chủ thượng” , Vũ cùng Nhiên mỉm cười đạo

“Chủ thượng, còn ta...” ..Lôi lên tiếng

“Người chừng nào lấy phu cũng như bọn họ thôi” Mị nhếch mép cười, chính là Lôi có chút rùng mình. Ko biết chủ thượng là đang tính kế gì hần đây.

“Công việc triều đình tạm ổn, ta chính là đưa Phượng dạo chơi một chút Tô châu, các người tùy ý thích làm gì thì làm miễn công sự tốt là được”

“Là...” ..bọn họ cung kính nói

Ngày hôm sau, Vũ cùng Nhiên hai người lên đường hồi kinh thành, vừa đi vừa thăm thú như du lịch. Lôi thì mang theo Tiểu Khê đi Hà Châu ngoạn, Mị cùng Phượng ở lại Tô Châu. Ước hẹn 2 tháng sau gặp lại ở tướng phủ.

18. Q.1 - Chương 18: Phiên Ngoại 1: Âu Dương Sắc Vi Cùng Lãnh Tĩnh

“ Các ái khanh có việc gì bẩm tấu ko thì bãi giá” , uy nghiêm ko thể xâm phạm cao ngạo một giọng nói vang lên.

“ Bệ hạ, chúng thần lạy xin ngài lập hậu như thế hậu cung mới có người quản lí” , một đại thần khấn cầu nhìn trên kim phượng điện uy nghi bọn họ nữ hoàng bệ hạ

“ Các khanh gia, trăm sẽ suy nghĩ sau...” nếu ko có việc gì bãi triều

Âu Dương Sắc Vi cố kiềm chế cơn tức giận muốn chạy xuống bóp chết người, phất tay áo oai phong lẫm liệt rời đi. Hừ hừ...bọn đại thần chết tiệt suốt ngày cứ lôi chuyện lập hậu ra nói khiến cho nàng điên lên được

“ Mị, người đến” , Âu Dương Sắc Vi đang trong cơn bực tức bỗng sáng mắt vui mừng nhìn từ trong điện bước vào hỏa y cô gái, nàng đúng hơn chỉ một tiểu cô nương chừng 14, 15 tuổi. Hỏa y rực rỡ, ba ngàn tóc đen tùy ý sơ chải bởi một thanh bạch trâm, tùy ý phiêu dật càng tăng thêm của nàng mỹ, yêu điểm

mắt phượng mang một cổ sức quyến rũ mê người....chính là hơi thở chứa đầy băng lạnh cùng một cổ sát khí nồng đặc, nâng đỡ tay nhắc chân toát ra cao quý khí chất, bá ngạo bao trùm cả thiên hạ

Vừa nhìn thấy Âu Dương Sắc Vi chạy ra, với bộ mặt rất chi là gian trá Mị hơi chút hòa hoãn, phượng mâu toát ra chút ôn nhu nhìn y nhân trước mặt

“ Ô....ô...Mị người biết bọn đại thần đó luôn bắt ta lập hậu đầu, ta chính là ko muốn a” ,Âu Dương Sắc Vi lôi Mị vào lắc tay nũng nịu, mâu quang tràn đầy ai oán

“ Người cũng 18, 19 đầu, cũng nên lập hậu...” Mị mỉm cười nhàn nhã lại chỗ nhuyễn tháp nằm, bộ mặt chẳng liên quan sự

“ Ta chính là ko thích bọn nam nhân thối đó, một bộ đoan trang hiền thực nhưng sau lưng là đấu đá chí chóe” , Sắc Vi chu môi làm nũng

“ Ta biết, cho nên bọn họ chỉ đành cô đơn độc thủ ko thể ai oán người gần 4 năm” , Mị khẽ cười. Đây Sắc Vi tính tình nàng biết rõ hơn ai hết, suốt đời chỉ nguyện nhất thể một đôi nhân cho nên nàng ta rất cố chấp, dù liệt hỏa công tâm vẫn ko chạm vào người mà nàng ko thích, có một lần một nam nhân hậu cung cho nàng ăn mị dược, kết quả sắc vi đem hắc đi tống lãnh cung còn mình thì bị dục vọng dày vò chứ nhất quyết ko chịu, nàng đành vận công đều hòa cho hắc, cũng may mị hương này ko phải loại ko giải được đầu

“ Vậy người thích người như thế nào đâu” , Mị ôn nhu hỏi nhìn Âu Dương Sắc Vi

“ Ân.....uh....ta cũng ko rõ” , Âu Dương lắc đầu thở dài

Mị, người nhất định phải giúp ta nha....., giúp ta...âu dương ra vẻ ủy khuất nói

“ Người a!!!” .Mị chỉ hắc chút cái trán, có chút sùng nịnh thở dài cười

“ Người tự tìm ỉnh đi, cho người 3 tháng xuất cung tìm âu yếm người nhân” , Mị cười cười nói

“ Ân...ân..ta đi.” Mị cảm ơn người, Âu Dương Sắc Vi sáng mắt nhìn Mị, gật đầu như gà mổ thóc, nhanh chóng dùng tốc độ nhanh nhất phi ra ngoài, một bộ dáng quen thuộc, dường như vị hoàng đế này thường xuyên xuất cung nha . Cũng phải từ lúc đăng cơ vi đế, một năm 2, 3 nàng ta thường bắt Mị dẫn hắc xuất cung, mỗi lần đi là một hai tháng, chính sự trong triều lộn tưng phèo cả lên, đại thần nhiều người bất mãn chính là vị tả thừa tướng bí ẩn kia luôn giải quyết tốt lắm cho nên đại thần cũng dần quen làm biếng hoàng đế.

Giang Nam

Tại sao là giang nam, vì theo Âu Dương Sắc Vi nhận định, giang nam là nơi có nhiều nhất mỹ nam nhân a

“ Chủ thượng” , Vũ cung kính cúi đầu

“ Ân.....nàng như thế nào rồi,” Mị ngẩng đầu nhìn Vũ, sau đó tiếp tục phê duyệt tấu chương

“ Là....nữ hoàng....ko có thực hiện nhiệm vụ mà chủ yếu dạo chơi cùng hưởng mỹ thực, trêu gẹo một ít dân chúng...” .Vũ thành thật khai báo, nàng thật ko hiểu, chủ thượng biết rõ tính của bề hạ hơn ai hết sao lại thả cho nàng đi a, thật khó hiểu !!

“ Ta biết, người lui...”Mị lắc đầu thở dài, nàng xem ra ko biết có thực hiện được ước định ko vậy trời...

“ Là.....”

Nói đến nữ hoàng bề hạ anh minh thần vũ của chúng ta, nàng gác hết mọi công chuyện giao cho vị bí ẩn thừa tướng rồi cưỡi ngựa xuôi về giang nam, có đều nữ hoàng cứ thông thả dạo chơi, nhấm nháp mỹ thực cho nên hơn một tháng vẫn chưa tìm kiếm được ỉnh mỹ nhân a

Trên mặt hồ, sóng xanh lưu chuyển, vầng kim ô lóe sáng ko gay gắt mà tỏa thứ ánh sáng nhẹ hiu hắt phản chiếu lên mặt hồ tạo nên một dải lụa óng ánh xinh đẹp, vài cơn gió nhẹ phất phơ lay động thổi vào lòng người thêm thư thái dễ chịu

“ Hảo a!!” Âu Dương Sắc Vi cảm thán, quả ko hổ mỹ cảnh Giang Nam, hồ Tuyệt Bích thật sự đẹp, làm cho người ta tâm tình thư thái ko ít

Trên mặt hồ vọng lại âm thanh nhàn nhạt, như ai như oán, là bi thương hay sầu não, một chút cảm thán, người đánh đàn vì sao lại như vậy ưu thương !. tuy sầu bi lại có một cổ thanh nhã như u lan, liềm ngọc phong hoa từ từ rót vào nội tâm người nghe. Âm thanh trầm thấp từ tính, ôn nhu vang lên:

Hồng trần cuộn cuộn phong hoa

Mấy ai vì một người mà khuyh tẫn

Thế gian mấy ai vì một người mà sở nguyện

Chính là như thế vẫn khát cầu

Cầu người một ánh mắt

Một ôn nhu

Ánh mắt vì ai mà lưu chuyển

Vì ai mà lưu lệ vạn năm

Hoa nở hoa tàn

Được được mất mất

Phương liềm phong hoa

Cuốn cuộn hồng nhan

Vì ai mà sinh vì ai mà tử

Chỉ cầu đời này một tri kỉ

Khuyh tẫn thiên hạ, nhiễm tẫn hồng trần

Ánh mắt vì ai mà lưu tuyền

Một cái nhìn đủ để xoay chuyển cả vạn năm

Rèm mi vì ai mà rơi lệ

Ngoái đầu nhìn lại chỉ còn một mảnh tình si

Tiếng ca trầm thấp mang chút sầu bi lại ko dấu nổi sự khát khao nóng cháy làm cho Âu Dương Sắc Vi có chút động tâm

“ Hảo!! vị bằng hữu tiếng ca hảo hay, có thể hay công tại hạ quen biết đâu” , Âu Dương Sắc Vi truyền nội lực nói, một thân khinh công tung người bay lên chiếc thuyền hoa lệ cất chứa tiếng ca nọ

Hành động như lưu vân hành thủy, hắc y phiêu diêu tạo nên một đường cung duyên dáng, tà mị phương mâu, đỏ mọng môi anh đào, hoàn mỹ vóc dáng tạo nên cảnh tượng vô cùng huyền mỹ khi bóng dáng ấy đáp xuống thuyền. Phải nói rằng nữ nhân đứng trước đầu thuyền này, mặt mày tuấn mỹ còn có ko nói nên lời một cổ cao quý khí chất, chiếc phiến trên tay lay động còn tạo nên một vẻ phong tình. Trong tức khắc, trong cái khoảnh khắc ấy, hắc tâm dường như lỗi nhịp....hình ảnh ấy mãi cho đến khi bạc đầu nhớ lại bất giác khóe môi vẫn cong lên một nét cười ôn nhu

“ Người....người phi lễ, ai cho người lên thuyền...” một thanh tú hài đồng chừng 14, 15 tuổi xông lên phía trước phùng mang trợn má nhìn Âu Dương Sắc Vi

“ Ha hã....ta chẳng phải đã hỏi trước rồi sao” . Âu Dương Sắc Vi lay động chiếc phiến xoay người bước đến phía trước, ko xem tiểu thiếu niên trước mặt ra gì

“ Người chính là người ca lúc nãy thủ khúc”, Âu Dương Sắc Vi tiến đến nhìn người trước mặt, cười cười hỏi

“Là...”..thiếu niên ôn hòa trả lời, thái độ thông dong điềm đạm ko siểm ko nịnh mĩm cười nhìn Âu Dương Sắc Vi

Trong phút chốc, Âu Dương Sắc Vi biết thế nào gọi là vân đạm phong khinh, hoa nhường nguyệt thẹn a, thiếu niên trong trẻo như bạch lan, khí chất nhẹ nhàng nhưng lại khiến cho người ta lưu luyến, nhìn một lần là tham lam muốn nhìn thêm, hần một thân tố y đậm bạc, khác hẳn với hoa lệ chiếc thuyền, nhàn nhã ngồi đó, một cổ cao quý khí chất khiến người ta ko thể xâm phạm, mỗi nhẵn mặt mày cười có thể làm cho bất cứ nữ nhân nào phải điên đảo a

‘Mỹ, thật sự mỹ a...’. Âu Dương Sắc Vi lằm bằm khen

“ Khúc ca thật mới lạ, ai oán nhưng ko quá bi lụy lại mang theo nóng bỏng khát vọng ai cầu...khiến cho ta thật muốn xem chủ nhân của từ khúc, mong rằng ko quấy rầy nhã hứng của công tử” , Sắc Vi chấp tay nói

Gã thiếu niên tay có chút khê run chính là rất nhanh khôi phục trấn định, ngẩng đầu nhìn nữ tử trước mặt

“ Ko có gì, tiểu thư là người đầu tiên cảm nhận được từ khúc của tại hạ” , thiếu niên ôn hòa cười, thon dài tay ngọc khê vuốt phiến đàn, mâu quang buông xuống, che dấu tâm tình phức tạp

“ Vậy cũng có thể coi là tri kỉ chẳng, tại hạ Sắc Vi ko biết công tử chi danh đâu” , Âu Dương vui vẻ cười nhìn gã thiếu niên trước mặt

“ Ko dám, chỉ là bè nước gặp nhau, cần chi biết đâu” , gã thiếu niên có chút u buồn trả lời, từ lần đầu nhìn nàng hần đã biết nàng ko phải nhân vật tầm thường, nếu đã vô duyên cần chi vướng bận , hần ko hi vọng hi vọng nhiều rồi thêm thất vọng

“ Sao công tử lại cho rằng là bè nước gặp nhau a, biết đâu chúng ta hữu duyên nha” , Sắc Vi có chút nghịch ngợm trác mắt nhìn y nhân trước mặt. Chính là hữu duyên cho nên nghe thấy khúc ca lòng nàng sở động, là có duyên cho nên thấy hần nàng mới tràn ngập hứng thú....

“Tiểu thư nói đùa...”...thiếu niên mâu quang có chút kì lạ sau đó cúi đầu nhìn cổ cầm cười nói, ko khí tiếp tục trầm mặc

“ Vậy là công tử ko định cho ta biết tên nga” , Sắc Vi vẫn tươi cười nhìn về thiếu niên trước mặt, phá vỡ ngưỡng ngưỡng ko khí

“ Thôi vậy, nếu như lời công tử nói, hữu duyên thiên lí năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng, tại hạ thật mong chờ đâu...”..nói đoạn hần xoay người dùng khinh công phóng lên bờ, trên thuyền bắt đầu khôi phục mảnh yên lặng

Gã thiếu niên có chút giặc mình nhìn hành động dứt khoát của Âu Dương Sắc Vi, phượng mâu xinh đẹp có chút phức tạp, tiếc nuối, nhưng rất nhanh khôi phục một mảnh quan minh, chỉ là cuối đầu cười khê làu bàu....Sắc Vi...Sắc Vi....

“ Công tử,”...gã thanh tú thiếu niên lúc này mới bước đến nhìn công tử nhà hần

“ Ta ko sao, Văn nhi chúng ta về thôi”. Gã thiếu niên ôn nhu cười, nhưng cái cười đó lại ẩn chứa bao nhiêu xót xa cùng cay đắng. Gã thanh tú thiếu niên ko nói gì nhìn chủ tử nhà mình, công tử nhà hần vốn thanh nhã cao quý, ôn nhu thiện lương nhưng lại là.....thiên bất công

“ Hảo thú vị!!” Sắc Vi nhìn về chiếc thuyền xa dần kia cười nhẹ, mâu quang hiện lên tinh quang, hứng thú tràn ngập

19. Q.1 - Chương 19

Diễm Nguyệt lâu, Giang nam đệ nhất thanh lâu

Nơi đây nổi tiếng có đầu bài Lãnh Tĩnh, Lãnh công tử, tài hoa tuyệt luân, tinh thông cầm kì thư họa, ko những thế lại dung mạo xuất chúng bế nguyệt tu hoa nhưng cao ngạo bán nghệ ko bán thân, nhiều quan viên để ý hần, nghe nói gần đây tri phủ đại nhân Bạch Thư Phương có ý thú hần sườn quân nghe nói từ chối khiến cho vị này tức giận nhiều lần muốn gây khó dễ a.....Âu Dương Sắc Vi cười cười nhìn thanh lâu trước mặt, khước miệng nhếch lên, bộ dạng hảo hồ ly

“ Tiểu mỹ nhân nhi, cúng ta gặp lại a...” .Âu Dương Sắc Vi làu bàu, thâm cảm thán

Nhìn thấy vị nữ nhân tuấn mỹ bạch ngọc, cao quý khí chất , vừa vào thu hút rất nhiều ánh mắt, hảo quý khí a

“ Ko biết vị này cô nương cần gì” , lam y nam nhân bước ra, thanh tú mười phần tuy lớn tuổi nhưng vẫn ko che đi sức quyến rũ vốn có của hắn

Âu dương thấy nhẹ chiếc phiến ôn hòa cười, có lẽ đáp lại:

“ Tại hạ tìm Lãnh công tử, Lãnh Tĩnh” , vừa nói vừa xòe ra tấm ngân phiếu một trăm lượng hoàng kim đưa cho nam tử trước mặt

Nhìn cao quý khí chất cùng phóng khoáng rộng rãi, lam y nam nhân động dung, vị này nữ nhân chắc chắn ko tầm thường ko dễ đắc tội a, lam y nam nhân cũng chính lão bản nơi đây thăm than

“ Là...tiểu thư đợi một lát, tại hạ sẽ sắp xếp” lão bản tươi cười nói

“ Hảo” , Âu Dương Sắc Vi sáng khoái cười, như mộc phong xuân có chút chói lòi làm cho nam tử trong Diễm nguyệt lâu ko khỏi loạn nhịp

“ Tiểu thư, nô tỳ tên Y nhi, ko biết có hay ko vinh hạnh hầu hạ tiểu thư a” , một hồng y nam tử bước đến phao cho Sắc Vi một cái mị nhãn làm cho nàng ta có chút nổi da gà. Hắn chính là ko cam lòng a, vị này nữ nhân chắc chắn là nhân trung chi long, chỉ cần làm thiệp cũng đủ vinh hoa phú quý, hắn tự nhận dung mạo ko thua gì Lãnh Tĩnh tại sao tất cả nữ nhân được đều đến tìm hắn a

Nhìn hồng y thiếu niên trước mặt, quả là có vài phần tư sắc, nhưng lại diễm dứa lẳng lơ làm cho nàng có chút ghê tởm

“ Tiểu thư, thỉnh...”đang trong ko khí ngượng ngùng thanh lâu lão bản ôn hòa âm thanh vang lên

“Ân...”..Âu Dương Sắc Vi tươi cười đi theo, để lại gã hồng y nam tử tức trợn mắt

“ Người..người...” , thanh tú gã thiếu niên đích thị Văn nhi trợn mắt nhìn nữ nhân trước mặt, này chẳng phải nữ nhân ngày ấy nhảy lên thuyền sao, sao lại đến đây

“ Ân..tiểu tử, chúng ta lại gặp mặt nga” , Sắc Vi cười, gỡ nhẹ chiếc phiến lên đầu Văn nhi

“Văn nhi, sao vậy...”..ôn hòa giọng nói vang lên

“ Ko có gì công tử,” Văn nhi lắc đầu....công tử từ ngày đó thường hay thất thần nhìn cổ cầm, cũng ít ăn cơm, thân thể ngày càng đơn nhược, hắn thật lo âu

“ Công tử, chúng ta lại gặp nhau a” , Sắc Vi vuốt cằm bước vào cười nhìn tổ y trước mặt, hơn 1 tuần ko gặp hắn càng gây thêm, ko hiểu sao, sắc vi cảm thấy có chút buồn bực

“ Người...”...gã thiếu niên ngày đó cũng chính Lãnh Tĩnh ngạc nhiên nhìn nữ nhân trước mặt, trường bào cao quý, vẫn hồn nhiên thiên thành phong hoa tuyệt đại như ngày đó.

“ Sao vậy, ngạc nhiên...”..Sắc Vi có chút nhú mày....thong thả ngồi xuống bên cạnh tự châm ỳnh một ly trà

“ Bích loa xuân, hảo trà...”..Âu Dương gật đầu khen, ngược mặt nhìn y nam nhân trước mặt

“ Sao ngươi lại đến đây” , Lãnh Tĩnh thông dong hỏi, hắn thực ko hi vọng nàng thể nhưng biết thân phận của hắn, thấy nàng lòng hắn có chút vui nhưng cũng buồn bực, nữ nhân đều như nhau phong hoa tuyệt nguyệt sao.

“ Dương nhiên là vì ngươi a” , Sắc Vi chớp mắt nhìn hắn, một bộ mặt rất chi là đáng yêu như cún con mừng rỡ gặp chủ làm cho Lãnh Tĩnh có chút trợn mắt

“ Vì ta...”, Lãnh Tĩnh trong lòng thật sâu rồi chấn động, nhưng vẫn trấn tĩnh có lẽ hỏi

“ Ân...ân...chính là ta gặp ngươi nhất kiến chung tình nha, muốn quên cũng ko thể cho nên đành phải tìm ngươi vậy, tiểu mỹ nhân nhi ngươi nhớ ta sao...”., Sắc Vi tình nghịch dùng chiếc phiến nâng cằm của lãnh tĩnh, diễm đạm nói

Hắn thật ko hiểu nữ nhân trước mặt, khi thì cao quý lạnh lùng khí chất, khi thì hài tử tâm tính, khi lại bộ dáng lưu manh ko thể tả, ko biết người nào mới chân chính đích nàng đây

Chính là câu nói nhất kiến chung tình làm cho con tim vốn bình lặng của hắn bỗng chốc loạn nhịp, gò má có chút nóng lên, chính là hắn rất nhanh khôi phục trấn tĩnh, lấy tay hất nhẹ chiếc phiến mỉm cười nói

“Tiểu thư, người nói đùa rồi...”Lãnh Tĩnh thở dài đáp lại

“Tại sao nói ta đùa đâu, ân...”Sắc Vi khôi phục thái độ cợt nhả 180 độ, nghiêm túc nhìn nam nhân trước mặt nói

“ Tiểu thư thân phận tôn quý, chắc chắn ko phải quan lại quý tộc cũng là nhân trung chi long, sao lại nhất kiến chung tình với hạng người lâu xanh như ta đâu” , Lãnh Tĩnh thông dong đáp, nhưng mâu quang hiện nên ko nói nên lời bi thương

“ Công tử, người cũng ko nên như vậy hạ thấp mình a, thanh lâu là như thế nào, danh gia vọng tộc thì ra sao, nhân mới là tất yếu nha, nhiều kẻ xuất thân quý tộc lại ti tiện ko bằng nam nhân thanh lâu đâu” , Sắc Vi thở dài nói, người này cũng thật cổ hũ a, xem ra còn lâu mới tỉnh hắn về được nga!!

Lãnh Tĩnh khinh ngạc nhìn nữ nhân trước mặt, mấy ai ko để ý xuất thân đâu, nàng như vậy ko để ý sao, hay chỉ đơn thuần thương hại, Lãnh Tĩnh lắc đầu cười khẽ, ko nên cưỡng cầu những gì xa vời a

20. Q.1 - Chương 20

Sau buổi gặp mặt hôm đó, Âu Dương Sắc Vi lại vô tung vô ảnh, như một giấc mộng vô ngân, ko thấy người

“ Công tử, người nhớ vị tiểu thư đó sao”Vãn nhi giúp công tử nhà mình chải đầu thăm dò, cô nương kia cũng hơn 5 ngày ko thấy, công tử nhà hắn lại thấp thỏm chờ mong, công tử có tình nhưng lại ko thừa nhận, thật kì lạ đâu, nhìn công tử càng ngày càng gầy, hắn tâm tính thượng lương đau a

“Vãn nhi, đừng nói bậy...” Lãnh Tĩnh nghiêm mặt nói, nhớ sao, nàng như thần long thấy đầu ko thấy đuôi, tùy hứng đến lại tùy hứng đi, hắn trông chờ gì, hắn ko nên có này xa cầu đâu, Lãnh Tĩnh thở dài.....

“ Lãnh công tử, vị kia tiểu thư lại đến” , một gã sai vặt lật đặt chạy vào nói, phải nói rằng vị này tiểu thư thật phóng khoáng a, mỗi lần đến là thưởng cho hạ nhân ko ít bạc, cho nên thái độ cung kính đi lên với vị này công tử nha

“ Ta....ko gặp...”Lãnh Tĩnh la lên, quay đầu đi vào, tâm tình phức tạp, hắn muốn gặp khuôn mặt ấy chính là muốn đến là đến, đi là đi, hắn như vậy hèn mọn ko thể đáng tôn trọng sao

“ Đây...này.” .gã sai vặt khó xử

“ Người lui” , Âu Dương Sắc Vi vừa vào thấy cảnh đó, lên tiếng bảo gã sai vặt cùng Vãn nhi lui ra

“ Sao vậy, giận ta mấy ngày nay ko đến thăm người sao” , Âu Dương Sắc Vi ôn nhu cười đi vào nhìn y nhân trước mặt. Lãnh Tĩnh ko nói trầm mặt

“ Ko dám, tiểu thư đây là thanh lâu, người muốn đến thì đến đi thì đi, tại hạ ko có tư cách quản a”, Lãnh Tĩnh lạnh lùng nói, mâu quang lại tràn đầy ai oán

“ Người thực gầy...” .Sắc Vi nhú mày nói một câu chẳng liên quan đến bên cạnh nắm lấy tay của Lãnh Tĩnh

“ Người..làm cái gì” , Lãnh Tĩnh giật mình rút tay ra nhưng lực đạo của sắc vi mạnh nên ko được a

“ Mới mấy ngày ko gặp người gầy thêm, bọn họ ko chiều cổ hỏ người sao,” Sắc Vi nhú mày nhìn khắp người hắn

“ Tiểu thư, người...”Lãnh Tĩnh có chút đỏ mặt khi bị sắc vi nhìn chăm chăm khắp người

“ Bảo ta Vi,” Sắc Vi ôn hòa cười nhìn hắn, gõ nhẹ chiếc phiến nói. Lãnh Tĩnh trợn mắt ko nói

“ Người đâu” , Sắc Vi xoay người lạnh lùng ra lệnh

“ Là tiểu thư có gì phân phó” , một gã sai vặt lấy lòng

“ Chuẩn bị một bàn thức ăn, đem vào đâu ta cùng Lãnh công tử dùng thiện” , Sắc Vi ung dung nói

“ Là...”gã sai vặt nhanh chóng chạy đi phân phó trừ phòng

“ Người, tự tiện...”Lãnh Tĩnh có chút tức giận, này vô lương tâm nữ nhân, đi đi luôn mấy ngày sau đó lại đến làm như đây là nhà nàng a

“ Người câm miệng, yên lặng chờ dùng thiện...”Sắc vi có chút giọng điệu ra lệnh

Lãnh Tĩnh sửng sốt, nàng tức giận, vì cái gì tức giận a, từng xem của nàng nhiều trạng thái chính là lần đầu thấy nàng tức giận hẳn cũng có chút bất an. Thấy Lãnh Tĩnh thái độ khác lạ, Sắc Vi biết mình lỡ lời, nàng chỉ là lo lắng hấn sức khỏe a, đây là lần đầu tiên nàng phí tâm vào một nam nhân như thế này a!!

“ Tĩnh, xin lỗi lớn tiếng...” .Sắc Vi lắc đầu thở dài trực tiếp lôi kéo hấn ngồi xuống bàn, Lãnh Tĩnh ngơ ngác nhìn nàng, để nàng muốn làm gì thì làm

“ Tặng cho người...”....Sắc Vi ôn nhu cười chỉ hấn về phía bàn, nơi đặt cổ cầm

“ Cái này...” .Lãnh Tĩnh có chút động dung, này chính là huyền thoại Thiết vũ cầm a, một trong hai nhị bảo cầm nổi tiếng trong thiên hạ nha, cái này chính là ngàn kim khó cưỡng cầu, quý như vậy sao lại ở chỗ này a

“ Người...”Lãnh Tĩnh thần sắc phức tạp nhìn nữ nhân trước mặt

“ Ha hã, ta chính là biết người thích đánh đàn nên đem nó tặng cho người, thế nào thích ko?” Âu Dương Sắc Vi ôn hòa đạo

“ Người là vì cái này nên mấy ngày nay ko đến” , Lãnh Tĩnh nói, sau đó lại hối hận

“ Là a, đúng vậy chẳng lẽ Tĩnh nhi chính là giận ta mấy ngày nay ko đến xem người sao” , Sắc Vi vui vẻ tròn mắt hỏi

“ Người..người nằm mơ,” Lãnh Tĩnh trong lòng ngọt ngào nhưng vẫn mạnh miệng. Nàng chính là vì hấn nên vất vả chuẩn bị này cổ cầm a, biểu hấn sao ko có chút cảm động đây, đây là lần đầu tiên có người tặng đồ cho hấn, ko vàng bạc, châu báu, chỉ là cổ cầm nhưng hấn thực thích này lễ vật a

“ Người xem, chỉ là cổ cầm mà thôi cần gì như vậy nhìn ko chán a, mau mau ăn cơm, người thực gầy” , Sắc Vi có chút sủng nịnh nói

“ Ăn...”Lãnh Tĩnh cúi đầu ăn cơm, trong ngực lại càng thêm ngọt ngào

Từ ngày hôm đó, Âu Dương Sắc Vi trở thành này khách quen của Diễm nguyệt lâu. Thường xuyên, nói đúng hơn là ngày ngày tìm đến lãnh tĩnh chơi đùa, đưa hấn du hồ, ngoạn đủ thứ trò chơi

“ Công tử dạo này người sắc mặt tốt lên nhiều lắm” , Văn nhi cười cười nhìn nhà mình công tử, gần một tháng nay có tiểu thư làm bạn công tử nhà hấn thập phần vui vẻ, sắc mặt càng tốt lên, càng thêm mỹ động lòng người

21. Q.1 - Chương 21

“ Ôi chào! Chẳng phải nổi tiếng nhà ta Lãnh công tử sao, dạo này người có vẻ tốt” , Phan Y trào phúng nói nhìn Lãnh Tĩnh vẻ mặt đầy ghen ghét cùng hèn mọn

Lãnh Tĩnh ko nói lạnh lùng nhìn Phan Y

“ A, sao hôm nay vị kia tiểu thư ko đến tìm người nha, ko phải chán người rồi chứ, cũng đúng người ta cao quý như vậy người xứng sao, chẳng qua là hứng thú nhất thời a” , Phan Y châm chọc nói

“ Ko liên quan đến người” , tuy lạnh lùng ko quan tâm nhưng Lãnh Tĩnh trong lòng chua xót, hẳn biết rõ hơn ai hết chính là hấn hi vọng nếu ko có duyên thì ở bên cạnh nàng một ngày cũng tốt, xem như là kí ức

đẹp thôi. Hắn ko cưỡng cầu xa vời, nhưng ngày càng luyện tiếc này hoài ôm ấp áp, sủng nịnh ôn nhu, cùng quan tâmhắn cười giấu

“ Ta chính là tiếc cho người a, vừa rồi ta đi trên đường thấy nàng ta thập phần thân mật với một công tử đâu, hẳn có vẻ là người có gia thế nha” , nói đoạn Phan Y trào phúng xoay người cười lạnh,

Lãnh tình chính là ko nói nhưng mâu quang cùng run run thân hình bán đứng hắn, giờ này hắn tâm tình thật sự suy sụp , mệt mỏi a, chỉ là yêu mà thôi sao như vậy khó khăn đâu, Lãnh Tình ngán ngẫm

“Tình nhi, suy nghĩ cái gì đâu...”..Sắc Vi mềm nhẹ hỏi, ôm giai nhân vào lòng

“ Ko có,” Lãnh Tình cười lắc đầu, cũng nằm yên lặng trong lòng nàng

“ Người nha, có gì cứ nói, ko nên suy nghĩ lung tung, sẽ sinh bệnh a,” Sắc Vi có chút buồn bực

“ Có sao? Lãnh Tình ôn nhu cười, như hoa khai,bỗng chốc Sắc Vi có chút ngẩn ngơ, nhưng sao nụ cười đó lại có chút bi ai sâu cảm đâu

“ Tính, ta còn ko biết rõ người sao,” Sắc Vi thở dài, nhu nhu hắn sợi tóc

“ Ân....Vi, người nói xem ta còn ở trong ấm áp hoài ôm của người được bao lâu” , Lãnh Tình thấp giọng hỏi, thấp đến nỗi ko muốn cho người khác nghe thấy, nhưng Sắc Vi chính là luyện võ nhân cho nên nghe rõ ràng

“ Thẳng đến bạc đầu, chấp chửi tay cùng nhau giai lão” , Sắc Vi mỉm cười nói, nhẹ nhàng đặt lên hắn vàng trán một nụ hôn ôn nhu!! Đây a, đứa ngốc, lại suy nghĩ lung tung

“Ân,,,...nếu vậy thật tốt” , Lãnh Tình mỉm cười....được như vậy sao, được ko....Lãnh Tình nghe những lời nói ấy thật sâu rồi cảm động chính là thân phận hắn như thế này đâu

“Ta đảm bảo” , Sắc Vi mâu quang tràn đầy tự tin nhìn y nhân trước mặt, cũng khiến cho Lãnh Tình trong lòng an tâm nhiều lắm, như vậy đi, cứ như vậy an hưởng, nhiều thêm một chút, chỉ một chút thôi

Lãnh Tình cảm thấy cả người như có một nguồn nhiệt bốc lên làm cho cả người hắn như nhuyến ra, nóng rần, cảm thấy vô cùng khó chịu. Hắn nhớ hôm qua sau khi cùng Vi đi du hồ về, sau đó uống ly trà....rồi hắn ko biết gì cả, tỉnh lại là ở đây a

Nhìn lên trần nhà đầy hoa quý, hắn có chút giật mình này ko phải Lãnh Các của hắn a

“ Lãnh công tử,” lâu rồi ko gặp, một giọng nói trầm thấp vang lên phá vỡ Lãnh Tình suy nghĩ

“ Người....”..Lãnh Tình giật mình nhìn nữ nhân trước mặt, nữ tử chừng 25 tuổi, mặt mày bình thường, nhưng mắt mị có cổ ko nói nên lời đâm tiện làm cho người ta ko thích ứng

“ Bạch Thư Phương, người ...ta sao lại ở chỗ này” , Lãnh Tình khàn khàn nói

“ Ha hã.....vì bốn quan ái mộ công tử nên đưa công tử đến đây thăm hỏi chút thôi” , Bạch Thư Phương cười lớn đến gần nhìn giai nhân trước mặt

“ Mỹ a, thật mỹ, Lãnh Tình mới có mấy tháng ko gặp người lại càng thêm dữ phát kinh người đâu làm cho bốn quan thêm yêu thích nha”, Bạch Thư Phương hèn mọn cười, nắm tay Lãnh Tình đưa lên hôn

“ Người, ...”..Lãnh Tình kinh hãi, rút tay ra, mâu quang tràn đầy chán ghét cùng ghê tởm nhìn Bạch Thư Phương

“ Hừ! cũng đã nằm trên giường bốn quan còn ko hảo hảo lấy lòng ta”, Bạch Thư Phương cười lạnh

“ Người nằm mơ” , Lãnh Tình kiên định đáp, nhưng cơ thể hắn cảm thấy ngày càng vô lực, vì sao vậy

“ Ha hã, người trúng mị dược, nếu ko có ta người cũng ko sống đến ngày mai a” , Bạch Thư Phương hèn mọn nhìn khắp người Lãnh Tình hận ko thể hảo hảo ăn sạch hắn

“ Người...vô sỉ” , Lãnh Tĩnh tức giận mắng, vô lực ngã xuống giường, hơi thở gấp gáp, vô lực.....hắn giờ này đây cảm thấy thật sợ hãi, hắn ko còn gì cả ngoài này trong sạch thân, vì vậy hắn mới có thể kiêu ngạo, mới cảm thấy ko quá hèn mọn khi đứng bên cạnh nàng, một ít thời gian bên cạnh nàng là đủ, chỉ một ít thôi nhưng sao ông trời cũng ko cho hắn a!!!

“ Người, cò có khí lực sao, xem ra đêm nay ta có thể hảo hảo hưởng tư vị của giang nam nổi danh Lãnh công tử nga,” Bạch Thư Phương dâm loạn cười, đến bên giường

Cho đến khi y bào thoát ra, từng cái, từng cái.....Lãnh Tĩnh cay đắng cùng tuyệt vọng nhắm mắt lại run run, tay gắt gao bầu chặt mép giường, chảy đầy máu

Y bào phía trên thoát ra, một mảnh lửa lò tuyết trắng da thịt lộ ra thêm động lòng người, vô tình vạn hạn.....

22. Q.1 - Chương 22

Bạch Thư Phương hả hê nhìn, nước miếng cũng sắp chảy nhìn mỹ nhân trước mặt, chính là hắn chưa kịp làm gì thanh lãnh một giọng nói vang lên, tràn ngập sát khí

“ Người dám động vào hắn, ta cho người sống ko bằng chết” . Âu Dương Sắc Vi lạnh lùng nói, hắn đang nhân nhả uống trà thì Văn nhi báo tin Tĩnh thể nhưng mất tích, nàng lo đến phát điên, vận dụng người Huyết sát mình cung tìm kiếm, quả ko hổ đệ nhất cung, sau hai khắc tìm được rồi hắn, nếu như nàng chỉ đến chậm một chút thôi thì.....nghĩ đến đây Âu Dương Sắc Vi thực sự phát hỏa, sát khí càng thêm ngàn ghệt làm cho Bạch Thư Phương càng thêm khiếp đảm

“ Người...người làm gì, người giảm cả gan uy hiếp mệnh quan triều đình...”, Bạch Thư Phương run lên nhìn tuần mỹ nhưng sát khí đầy người nữ nhân trước mặt

“ Hừ, hay cho Bạch Thư Phương, người của ta người cũng dám đụng đến” , Âu Dương Sắc Vi câu lên một nụ cười tàn nhẫn như thị huyết tu la tái sinh, nàng chưa bao giờ giận quá như thế này, khi bị người thân bán đứng nàng cũng chưa thế này tàn nhẫn cho nên Lãnh Tĩnh có thể nói biết bao nhiêu quan trọng với nàng a!!

“a.....” .Bạch Thư Phương hét lên một tiếng, tâm phê liệt phế, một chưởng của Sắc Vi dùng 7 thành công lực dù ko chết cũng thành phế nhân a. Bạch Thư Phương học máu hoảng sợ nhìn nữ nhân trước mặt, nàng thật sự muốn giết nàng a, mâu quang chứa đầy sát khí kia làm cho nàng vô cùng sợ hãi này nhân .

Mặc cho Bạch Thư Phương la hét, Âu Dương Sắc Vi đến bên Lãnh Tĩnh, mâu quang dần chuyển sang ôn nhu cùng yếu ớt tươi cười

“Tĩnh, ko sao rồi...thực xin lỗi ko bảo vệ tốt cho người nha” , Sắc Vi yếu ớt cười lấy ngoại bào khoát lên người hắn, thập phần mềm nhẹ động tác ôm hắn vào lòng

“ Vi..Vi...” , Lãnh Tĩnh run run gọi, hắn cảm thấy thật nhẹ nhõm, nàng thể nhưng đến kịp a, nếu ko chỉ sợ.....nghĩ đến đây hắn bất giác run rẩy, cả người nhuyển ra vô lực

“ Người sao vậy...”...Vi lo lắng khi cả người hắn nóng lên như lửa

“ Ta.....” Lãnh Tĩnh chưa kịp trả lời, ngoài cửa đột ngột xông vào nhiều binh lính, dẫn đầu là một trung niên nữ tử, Lãnh Tĩnh mâu quang có kinh sợ, lo lắng

“ Ko sao” , Âu Dương cười trấn an hắn, nhẹ vỗ hắn lưng, động tác ôn nhu vô cùng

“ Kể nào dám đến phủ đệ gây chuyện,” trung niên nữ tử uy vũ bước vào, binh lính cũng theo sau từng đàn

“ a...Bạch Đại nhân người sao vậy” , trung niên nữ tử nhìn Bạch Thư Phương thoi thóp hoảng sợ, chạy nhanh đến đỡ hắn

Bạch Thư Phương vui mừng vì tìm được người cứu, nên run run nói

“ Thái thú đại nhân, người phải cho ta làm chủ, tên kia cả gan nhục mạ còn đả thương mệnh quan triều đình” , Bạch Thư Phương vui sướng khi người gặp họa chĩa vào Sắc Vi

Thái thú giang nam, đích thị Lăng Hoàn ngẩng đầu nhìn nữ tử trên giường. Nữ tử thân cẩm bào tôn quý, lười nhác ôm kia xinh đẹp nam nhân vào lòng như trân bảo, chỉ có đều nam nhân kia khuôn mặt che khuất ko thấy rõ, nữ tử ánh mắt sắc bén nhìn về phía Lăng Hoàn

“ Lăng Hoàn lâu rồi ko gặp” , Sắc Vi cười cười trào phúng

“ To gan, dám gọi tên húy của thái thú đại nhân”, Bạch Thư Phương hét lên. Chính là Lăng Hoàn cả thân người như run lên, sau đó đập đầu quỳ lạy

“ Tham kiến nữ hoàng bệ hạ...”...câu nói vang lên làm tất cả sửng sờ, Bạch Thư Phương trợn mắt thở dốc, Lãnh Tĩnh cả người như cương ra, sớm biết nàng thân phận tôn quý ko nghĩ đến....., binh lính toàn bộ quỳ xuống dập đầu

Kia cách đây 2 năm nàng từng diện kiến qua này nữ hoàng bệ hạ, phong tư trác tuyệt, uy nghiêm lãnh tĩnh, cái thể công phu làm cho nàng thật sâu ấn tượng, ko ngờ hôm nay lại diện kiến, cũng khuôn mặt đó nhưng cũng đã thành thực hơn nhiều, càng thêm uy nghi tuấn mỹ. Lăng Hoàn càng thêm tôn kính đi lên

“ Lăng Hoàn người có biết tội” , Âu Dương lạnh lùng nói

“ Là....mong bệ hạ thỉnh phạt” , Lăng Hoàn thở dài nói, nhìn về phía Sắc Vi

“ Nga, người biết người tội gì” , Sắc Vi giọng điệu càng thêm lạnh

“ Là....tội thần ko kịp hoan nghênh thánh giá” , Lăng Hoàn đổ mồ hôi

“ Hừ, Bạch Thư Phương to gan làm càn, dám động đến người của trẫm, người có biết chi tội” , Sắc Vi liếc mắt nhìn về thoi thóp Bạch Thư Phương

“ Bệ hạ tha tội,bệ hạ tha tội...” Bạch Thư Phương đập đầu cầu xin, hần ngàn vạn lần ko ngờ cái kia Lãnh Tĩnh lại là người bệ hạ đánh trúng, nếu biết dù cho hần 10 lá gan cũng ko dám a

“ Bạch thư phương to gan làm càn, làm quan ko những yêu thương dân chúng càng ra sức cưỡng hãm dân nam, nay lại mạo phạm trẫm người, cách chức, xử trảm . Người Lăng Hoàn thân là giang nam thái thú lại ko quản nghiêm thuộc hạ, niệm tình người nhiều năm cần mẫn vì triều đình, cắt 1 năm bổng lộc....như thể khả phục” , Âu Dương Sắc Vi nói, mâu quang liếc nhìn mọi người

“ Là...là...thần phục” , Lăng Hoàn đập đầu tạ ơn, trong khi đó Bạch Thư Phương nghe đến chữ trảm đã ngất luôn

“ Chuyện hôm nay nếu ai cả gan tiết lộ ra ngoài, tru di tam tộc, mọi chuyện còn lại, ái khanh người xử lý tốt đi” , Âu Dương phân phó nhìn Lăng Hoàn

“ Ân,.....bệ hạ thần nhất định ko nhục sứ mệnh” , nói xong phân phó người đem Bạch Thư Phương đem ra ngoài, căn phòng kín chặt, ko ai có thể lại gần

Nhìn từ này phong phạm đế vương gia Âu Dương Sắc Vi, Lãnh Tĩnh trong lòng phức tạp vô ngần, nàng chính là thiên mệnh hoàng triều tôn quý nhất nhân, là người trong thiên hạ tất cả nam tử đều ái mộ đi, nàng như vậy rực rỡ như vậy chói mắt làm cho hần tâm động ko thôi, chính là nàng như vậy cao quý, hần xúng sao

“Tĩnh nhi, người có hay ko sao, giận ta ko nói cho người biết thân phận đi” , Sắc Vi thấy Lãnh Tĩnh trầm mặt hỏi

“ Ko có....ta...” Lãnh Tĩnh lắc đầu cười khổ. Hần cả người ngày càng nóng, càng mệt mỏi cùng khổ sở

“ Tính!!, người sao như vậy nóng a, người có sao ko” , Âu Dương Sắc Vi lo lắng

“ Ta ko sao, ta bị Bạch Thư Phương hạ được,” Lãnh Tĩnh mặt có chút đỏ, khàn khàn nói, cả người càng thêm khó chịu, cương cứng đi lên

“ Hừ, Bạch Thư Phương khôn kiếp, chính tay ta phải lặn trù hấn, sắc vi gầm lên” , nàng sao ko biết đó là cái gì được a

“ Vi...Vi..ta hảo khó chịu” , dường như thuốc bắt đầu tác dụng, cả người Lãnh Tĩnh nhuyển ra vô lực, ánh mắt dần mê ly đi lên. Âu Dương sắc vi thấy Lãnh Tĩnh như vậy bỗng chốc cảm thấy chút miệng khô lưỡi nóng đi lên, này hấn là nàng nhận định rồi người của nàng a, trước sau gì cũng vậy, đem hấn ăn sạch trước nói sau, như vậy cũng dễ hơn thành tựu đại nghiệp nha, Sắc Vi khước miệng có chút quyến rũ ý cười

Dần thoát của hấn y phục, cũng thoát của nàng trường bào. Nhẹ nhàng đặt xuống hấn nộ hôn, từ trên đi xuống. Ôn nhu mềm nhẹ, hai bóng dáng dây dưa quấn lấy nhau, triền miên ko dứt, âm thanh rên rỉ hơi thở gấp gáp tạo nên cho người ta mặt đỏ tim đập a

Nhìn hấn sắp mìn đầy của nàng ẩn kín, chu sa trên vùng bụng cũng mất, Âu Dương Sắc Vi hài lòng, xem ra cuối cùng hấn cũng thuộc loại nàng nha

Nhìn liêu nhân mệt mỏi ngủ say kia, Sắc Vi mỉm cười, đem hấn ôm chặt trong lòng , cùng nhau mà miên

Vẫn nhi chính là hấn ngàn vạn lần ko ngờ rằng, vị kia lưu manh tiểu thư chính là đương kim nữ hoàng nha, công tử nhà hấn tính sao đây, nàng có hay ko chịu trách nhiệm với nhà mình công tử hay là chỉ vui chơi cho đã đây, Vẫn nhi lo lắng...hôm qua hấn từ phủ đệ về lãnh các mà như mơ, bây giờ tỉnh lại phân tích thấy càng lo cho nhà mình công tử

23. Q.1 - Chương 23

“ Người tỉnh?” Sắc Vi cười cười nhìn nam nhân trước mặt

“Ân.” .Lãnh Tĩnh có chút đỏ mặt khi nhớ đến cuồng loạn đêm qua, dù ảnh hưởng mị được chính là dù sao hấn cũng thật ngượng nha....vì thế hấn càng thêm cúi đầu giấu mình vào trong chăn

“ Ha ha, ngượng ngùng?” Sắc Vi nhu nhu hấn sợi tóc

“ Ta...”..Lãnh Tĩnh ko nói, thở dài, cũng tốt đem hấn trong sạch cấp nàng coi như hấn thỏa mãn, như vậy về sau hấn ko hối hận đi qua đâu, có lẽ giữa hấn và nàng cũng đến hồi kết thúc

“ Tĩnh, nhớ hôm qua đáp ứng ta cái gì ko?” Sắc Vi gỡ bộ mặt hồ ly nói

“ Ân? “ Lãnh Tĩnh nghi hoặc nhìn Âu Dương Sắc Vi, hấn có hứa gì sao??

“ Người đáp ứng theo ta vào cung, chẳng lẽ quên, có cần ta gợi cho người một chút trí nhớ” , Sắc Vi càng thêm lời sát hấn vào người

“ Ta..ta...có sao” , Lãnh Tĩnh run run, nàng muốn đem hấn vào cung, nhưng mà nơi đó chẳng phải có rất nhiều nam nhân sao, hấnthâm cung như tại hải, hấn thật ko muốn vào, nhìn nàng như vậy ôn nhu đối với nam nhân khác hấn thật sự ghen tỵ , hấn biết nữ nhân ba phu bốn thiếp là chuyện bình thường huống chi nàng là hoàng đế đầu

“ Ân, đúng là” , Sắc Vi gục đầu xác nhận

“ Ta ko nghĩ vào cung” , Lãnh Tĩnh lắc đầu, mâu quang có chút bi thương

“ Tại sao??” Sắc Vi có chút tức giận, này nam nhân chẳng phải ai cũng tranh nàng sủng ái sao

“ Bệ hạ, thâm cung như tựa hải, ta thân chỉ là nhân thanh lâu ko xứng, ta cũng ko muốn cùng nam nhân hậu cung tranh giành người” , Lãnh Tĩnh bi thương nói, mâu quang ảm ảm thủy quang

“ Đứa ngốc a!!” , Sắc Vi thở dài, nàng sao ko biết ý nghĩ của hấn, chính là nàng ko muốn buông tay này nhân a, nam nhân duy nhất khiến cho nàng động tình

“ Tĩnh, người là nam nhân đầu tiên ta chạm vào” , Sắc Vi nghiêm túc nói

“ di.....” Lãnh Tĩnh trợn mắt nhìn Sắc Vi, chẳng phải hậu cung rất nhiều nam nhân hay sao, ba ngàn thanh tú giai lệ dạng nào ko có đâu, nàng chẳng lẽ ko động tâm

“ ta cũng ko có ý định chạm vào ai khác ngoài người” , Sắc Vi càng thêm chân thành

Lãnh Tĩnh thật sâu rồi cảm động, hẳn chính là nữ hoàng nha, thiên chi kiều ngạo lại vì hắn giải thích, vì hắn hứa hẹn, chẳng phải như vậy đủ rồi sao, Lãnh Tĩnh khóe mắt ẩm ướt đi lên, từ từ một giọt, hai giọt, lệ theo khóe mắt tràn xuống, ko thể chống đỡ

Sắc vi ôn nhu lau hắn này lệ, đặt hắn một nụ hôn thật sâu, này ướt át, ngược ngùng kiều diễm càng đi lên, đầu lưỡi linh hoạt quấn lấy, cắn mút si mê, cho đến khi môi của Lãnh Tĩnh có chút sưng đỏ nàng mới đành buông tha, Âu Dương Sắc Vi càng thêm ôm chặt hắn vào lòng, thủ thủ bên tai lãnh tĩnh, âm thanh trầm thấp mỉa hoặc nhân tâm:

“ Tĩnh, người biết ko, từ lần đó gặp người nghe người thủ khúc, này người nhân ảnh khắc sâu vào ta tâm, ta xưa nay chưa từng hứng thú này nam nhân, chính là vì người ta điều ta người này chỗ ở, vì người cho người tìm kiếm thất vũ cầm,vì người.....chính là ta cảm thấy thật muốn nhiều hơn thấy người nha, ko gặp người một khắc tâm ta bắt đầu bất an đi lên...khi nghe tin người mất tích, này ta như muốn phát điên a, Bạch Thư Phương, ta chưa bao giờ đối xử với ai như vậy ác độc, hẳn là người đầu tiên nha, cũng vì hắn dám đụng vào người, Tĩnh người biết với ta người có bao quan trọng”

Lãnh tĩnh cảm động nghe Âu Dương Sắc Vi nói, từng lời đi thẳng vào hắn tâm, vào hắn ruột gan, làm cho hắn tâm càng thêm run rẩy, nàng như vậy thích hắn nha, thật hạnh phúc đâu!!!

“ Vi, ta.....Lãnh Tĩnh chưa kịp nói Sắc Vi lại lên tiếng: “ Tĩnh, ta là nữ hoàng cũng ko thể hứa hẹn với người cả đời nhất thế một đôi nhân, nhưng ta đảm bảo suốt đời yêu người, sủng người, cho người khoái hoạt, cho nên theo ta về cung làm của ta nam hậu được ko?” Sắc Vi nở non

“ Ân.....Vi , ta lần đầu gặp người tâm cũng vì người mà loạn , ko cần gì cả, chỉ cần trong lòng người có ta là tốt rồi...”.Lãnh Tĩnh cảm động run run nói, tay gắt gao ôm này nhân cho hắn yêu, sủng hắn, khoái hoạt.... như vậy còn có gì cầu đây, mặc cho sau này như thế nào hẳn nhất định kiên cường đứng bên nàng.

“ Thực sự? Tĩnh người đồng ý rồi” , Sắc Vi mâu quang vui mừng nhìn y nhân trước mặt

“ Ân...”.nhìn thấy cao cao tại thượng nữ hoàng vì một lời nói của mình mà như vậy vui vẻ, Lãnh Tĩnh tràn đầy cảm động, ko nói nên lời

“ Cảm ơn người, Tĩnh...”...Sắc Vi càng thêm kéo hắn vào lòng hảo hảo ôm hắn thật chặt

“ Ta mới cảm ơn người, cho ta biết như thế nào là hạnh phúc nha,” Lãnh Tĩnh ôn nhu cười như hoa nở hoa rơi đẹp ko thể tả, làm cho Âu Dương Sắc Vi bỗng chốc si ngốc !

Ngày hôm sau, Giang nam nổi iếng Lãnh công tử mất tích, vị tiểu thư bí ẩn kia cũng ko thấy, nhiều người đoán rằng vị kia tiểu thư bất này công tử là thiếp thất nha

Chính là lúc này thanh lâu lão bản Diễm Nguyệt lâu cầm tờ ngân phiếu 1 vạn lượng hoàng kim mà thở dài, này thiên địa cũng nhiều lắm việc vui, đường đường nữ hoàng bệ hạ anh minh thần vũ lại đến thanh lâu, càng hay hơn là chọn trúng hẳn đầu bài Lãnh công tử làm hậu a, ko biết nên phúc hay họa đây!!!

Tướng phủ

“ Mị, xem ta đem ai đến” , vừa vào cổng Âu Dương Sắc Vi đã vứt hết hình tượng của một đế vương như một con chó nhỏ chạy đi tìm mình chủ nhân a

“ Người có hay ko khí lực như vậy lớn” , Mị cười khê, có điều vẫn nhân nhả nằm trên nhuyễn tháp đọc sách ko thèm liếc Âu Dương Sắc Vi

Xa xa, giữa đào hao rực rỡ, tản mạn phi dương, lạc anh đầy trời, có một hỏa y thiếu nữ nằm trên tinh xảo nhuyễn tháp, nàng yêu diễm xinh đẹp mỉa hoặc nhân tâm, phượng mâu kia như rồi hồ đen như muốn hút thật sâu linh hồn nhân vào đó, cả người toát ra một cổ ko nói nên lời cao quý cùng bề nghệ thiên hạ.....ma mỵ yêu diễm, lạnh lùng trong trẻo như ngạo mai vạn niên.....Lãnh Tĩnh đánh giá này nhân trong lòng cảm thán, nghe Vi như thế nói về nàng, hẳn thật sự kinh diễm nhưng đến khi tận mắt thấy càng thêm kinh người đầu

Lúc này Mị cũng đánh giá tở y nam tử trước mặt, y phục giảm đơn nhưng ko che hấn diễm lệ, đặc biệt như bạch lan ưu nhã, cả người toát ra phong thái diễm đam thông dong.....thật ko tệ!!!, nghe Vũ nói về Vi cùng hấn nàng cũng có chút tò mò, nay gặp thật ko khiến cho nàng thất vọng nha

“ Người là người bắt được của ta lười biếng tỷ tỷ tâm- Lãnh Tĩnh, ân thật ko sai...” ..Mị đứng dậy nhìn Lãnh Tĩnh nói nói

“ Tại hạ Lãnh Tĩnh, nghe vi thường xuyên nhắc đến vị thần bí thừa tướng đồng thời cũng là quan tâm nhất muội muội lần này gặp mặt tại hạ một phen kinh diễm đâu”

“ Nga.....vậy nàng có nói cho người luôn luôn bỏ trốn đi chơi bỏ lại ta công việc sao” , Mị cười cười nói, mâu quang liếc xéo Sắc Vi, Âu Dương chính là chốt dạ le lười

“ di...” ..Lãnh Tĩnh có chút kinh ngạc sau đó rất nhanh khôi phục trấn tĩnh mỉm cười ôn nhu nói: “ chẳng phải vì tiểu thư tuyệt diễm kinh người cho nên Vi như thế ỷ lại đâu”

“ ha hã.....thật nha, tỷ tỷ, xem ra lần này người tìm được rồi vưu vật nha” , Mị gật đầu tán thưởng, ko sai thông dong diễm đam, ko siểm ko nịnh, rất có phong thái hoàng gia, nàng thích này nhân

“ xem ra sau này lười nhác tỷ tỷ, tỷ phụ phiền người chiếu cố nàng đâu”, nói xong xoay người bước về phía nhuyển thấp thông thả nhắm mắt an tĩnh

Được này cao ngạo tướng gia chấp nhận thân phận, Lãnh Tĩnh ko biết bao nhiêu hào hứng, nghe Vi kể về nàng tuyệt diễm cùng ngạo khí hấn thật sâu hăm mộ cũng sợ nàng ko chấp nhận này hấn, ko ngờ nàng như vậy sáng khoái đâu, Lãnh Tĩnh cười khẽ

“ Đi thôi, đừng quấy rầy nàng nghỉ ngơi,” Âu Dương Sắc Vi lôi Lãnh Tĩnh ra ngoài.....

Đào viên thật đẹp, xem ta tướng gia thật thích hoa đào đâu, Lãnh Tĩnh luyến tiếc nhìn xinh đẹp mảnh sân đào hoa, hấn thật mong có thể vào xem nha

“ Ân.....đào viên đó là muội muội xây để chờ một người, ta cũng chưa được xem đâu” , nói đến đây nàng thật tức, muội muội thể nhưng ko cho nàng xem dù nàng hảo hảo như thế nào làm nũng chính là luôn lạnh lùng cự tuyệt, nàng nói hấn phải là người đầu tiên được xem nha.

“ tưởng niệm một người?” Lãnh Tĩnh nghi hoặc, nhân như thế nào mà lại khiến cho như vậy một tuyệt thế nữ nhân như vậy xem trọng đâu

“ Ân, đó là chúng ta tương lai muội phụ, hấn 10 năm trước mất tích, Mị chính là luôn tìm kiếm đâu” , Sắc Vi thở dài kể chuyện

Lãnh tĩnh kinh ngạc, này thế nhưng trên đời có như vậy tình si na, vị công tử đó nhất định hạnh phúc nhất nhân nha, Lãnh Tĩnh quay đầu nhìn Sắc Vi. Trường bào đẹp đẽ quý giá, tuần mỹ phong dật như hành vân lưu thủy, nàng là đời này hấn duy nhất yêu, cũng là hấn tối hoàn mỹ nhân a. Lãnh Tĩnh yếu ớt cười ôn nhu như nước

Diễm Nguyệt hoàng triều, niên nguyên năm 940, nữ hoàng bệ hạ Lãnh Tĩnh làm hậu, ban bố thiên hạ, giảm thuế một năm, cả nước lâm vào mừng vui, thịnh thế phồn hoa triều đại càng thêm thịnh hình. Nhưng mà điều làm cho qua lại kinh diễm, quần chúng chờ mong chính là vị tử thừa tướng mà bọn họ sùng bái kính yêu kia ngày đại lễ xuất hiện

Một thân hỏa y rực diễm, ba ngàn tóc đen vấn cao, châu sa đơn giản, thanh ti nhẹ nhàng phát phơ, mắt phương mày ngài, đẹp như họa như mị, phong hoa tuyệt đại, liễm tấn phương hoa, ko biết bao nhiêu quan lại dùng bao nhiêu mực giấy viết về nàng , cao ngạo tự tin, tà cuồng mị hoặc , chói mắt làm cho người ta như đui mù.....đặc biệt nàng thật trẻ chỉ 15 tuổi, vậy há chẳng phải là thiên tài. Một khúc tỷ bà chúc mừng lễ cưới, như tiên cảnh nhân gian khúc âm luyến lờ làm cho người ta 3 ngày vẫn ko quên dư âm.....ngạo diễm quần hùng kinh diễm tứ phương, giơ tay nhắc chân là một loại ko nói nên lời, cao quý tà mị.....làm cho ko biết bao nhiêu nam tử si mê. Từ sau hôm đại hôn ấy, vị kia bí ẩn thừa tướng trở thành thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, thiên hạ đệ nhất tài tử,truyền thuyết tướng gia bắt đầu lan truyền từ đây

24. Q.2 - Chương 1: Tiên Tri

Tân niên, năm mới...trong không khí vui mừng mọi người. Nhà nhà vui vẻ

Pháo hoa bay lượn đầy trời như chúc phúc ột niên mới bắt đầu

Bỗng một đạo ánh sáng vụt xuống về phía chân trời, vệt sáng như lưu tinh....xẹt ngang thiên , như một lời chúc mừng...một lời cảnh báo haymột lối rẽ định mệnh...

Không biết ! không rõ! Cũng chẳng ai muốn tìm hiểu, bọn họ đang vui mừng với năm mới, không rảnh bận tâm việc khác, nhưng đối với một số người nào đó thì đó lại là một hồi sự khác

Nhật quốc

“ Bệ hạ, phát hiện thiên thạch rơi xuống”

“Ân.....như thế nào.....”

“ Có một lời tiên đoán”

“ Nói.....”

Tử mâu sơ hiện, nguyệt tộc hiện thế

Yêu nghiệt thiên hạ

Phá thế.....thương sinh

Đại lục một thống

Thịnh thế yên hoa.....

Tử mâu..tử mâu.....đại lục một thống.....

Minh quốc

“ Người nói tử mâu.....chẳng phải.....”...

“ Đúng vậy bệ hạ, trong thiên hạ này, tử mâu chỉ có một người”

“ Vậy người nói phải làm sao”

“ Bệ hạ.....người nói phải làm sao ni”

Diễm Nguyệt quốc

“ Mị, lần này ...”

“ Ta biết, mọi việc cứ để ta lo”

“ Ta ko phải nói chuyện đó, ý ta là phượng, an toàn có lẽ sẽ rất nguy hiểm”

“ Hừ! kẻ nào động đến hần, sát không tha.....”

Đào Phượng hiên

Trời sang năm mới mang theo hơi lạnh của còn sót lại của tiết đông, từng cánh hoa đào nở rộ, lạc anh theo gió phi vũ, lãnh hương nhàn nhạt tràn đầy như thơ như họa. Đường như cảnh vật nơi đây dù như thế xinh đẹp cũng hoa dung thất sắc trước này thiên hạ. Ôn nhu mang theo không nói nên lời cổ mị hoặc rồi lại trong veo thuần khiết, một thân bạch y phiêu diêu trong gió, một đầu ô phát xinh đẹp phủ dài chấm đất, hần đứng đó thiên địa như dung hòa, thanh lãnh...xinh đẹp

“ Không lạnh sao” , phủ tấm áo choàng tuyết trắng, âm thanh tuy trách cứ nhưng tràn đầy đau tích cùng sung nịnh

“ Ân....Mịkhông lạnh, rất thoải mái...”...Phượng xoay người, nghiêng đầu nói, bộ dáng thập phần khả ái
Hắn không biết bộ dáng này của hắn có bao nhiêu mê người đâu, Mị thở dài, của nàng Phượng a, thật muốn
đem hắn tâng đứng lên, vĩnh viễn cho bên ngoài nhìn thấy rồi

Khẽ ôm lấy hắn, của nàng thiên hạ vẫn như thế gầy a!

Mị.....

Ân.....

Chúng ta bên nhau cũng gần 3 năm rồi đúng không

“ Ân, 2 năm 9 tháng lẻ 3 ngày.....”.Mị cong khoé môi

“ Người a! lúc nào cũng đùa được”

Này 3 năm không dài, cũng không phải ngắn. Ba năm này bên cạnh hắn thật hạnh phúc đâu, nàng ái hắn
sủng hắn.....ngô! coi như đời này không uống rồi, phượng cười khẽ

Này 3 năm qua đi, hắn lột xác biến thành càng thêm xinh đẹp, bỏ đi vẻ non nớt niên thiếu, càng thêm sức
quyến rũ thành thực. Hắn dung hòa vừa thuần khiết vừa mỉa mai, đối lập nhưng cũng thật hài hòa khiến
cho Phượng càng thêm hoặc nhân

Hắn, là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân! Nói cũng ko ngoa a!!

“ Phượng có chuyện gì sao?..Mị nghi hoặc hỏi, hôm nay trông Phượng có vẻ kì lạ

“ Ngô.... Ko có gì.....”.Phượng ôn nhu cười,...như hoa khai hoa nở,...xinh đẹp mê người bỗng chốc làm cho Mị
si mê.

Hắn chỉ cảm thấy, dường như sắp có việc xảy ra, bất an!...ngẩng đầu nhìn Mị. Của hắn thê, của hắn một
đời ái, thật mong vĩnh viễn bên cạnh nàng chẳng phân li rồi....nếu như vậy thật tốt.....Phượng khẽ cười.....có lẽ
hắn nghĩ quá nhiều rồi!!

Mị! nàng như thế giỏi, phải nên tin tưởng nàng mới là.....!!!

Nhưng mà cho dù hắn có tài giỏi đến đâu

Thực lực mạnh như thế nào

Chung quy không thể thoát khỏi trò đùa của số phận

Vòng xoáy định mệnh

Luôn quấn quýt dây dưa

Để rồi, yêu, hận, si, luyến.....

Triền miên, dai dẳng

Hợp..... tan, tan...hợp.....

Này tình, này ái.....

Cũng bắt đầu

Viết nên khúc ly ca

25. Q.2 - Chương 2: Sóng Gió Bắt Đầu

Nguyên niên 942 sơ thất, bỗng nổi lên thiên hạ lời đồn, ảm ỉ lưu truyền trong nhân gian

Tử mâu sơ hiện, nguyệt tộc hiện thế

Yêu nghiệt thiên hạ

Phá thế.....thương sinh

Đại lục một thống

Thịnh thế yên hoa.....

Nhất thời như một ngọn sóng không kiềm chế được lan truyền tứ phương, bất an, hoảng sợ.....mọi thái độ đều khơi dậy trong lòng quần chúng

Tử mâu...tử mâu.....này thiên hạ duy nhất có tử mâu chẳng phải đường kim phu quân của đường tử thừa tướng đó thôi

Nhật quốc cùng Minh quốc.....hai quốc gia gây sức ép, bắt buộc Đường thừa tướng giao ra này hiện thế yêu nghiệt, dẹp yên sự bất ổn của dân chúng

Nhân dân hai nước oán thầm này hiện thế yêu nghiệt, mong muốn Đường thừa tướng vì nghĩa diệt thân, giao ra kẻ sẽ làm hại nhân gian!

Với này tình thế như vậy, Đường thừa tướng nói một câu

“ Dù hấn là hiện thế yêu nghiệt

Phá thế.....thương sinh....

Nhưng hấn vẫn là ta duy nhất ái nhân

Của ta phu quân

Của ta yêu

Này muốn bắt hấn trước hết bước qua xác ta”

Một câu nói, bình lời đại chấn, kinh hoàng tứ phương, quân chủ của hai quốc gia xanh mặt. Thiên hạ này mấy ai có thể địch lại hấn cơ chứ

Này thiên hạ này, phá thế...thương sinh,...quan gì hấn đâu, hấn chỉ cần bảo vệ người hấn yêu là được rồi.

Hấn càng mong thêm loạn, ha hử.. hấn là ai cơ chứ? Là Đường Vũ Mị, vô tâm không lòng dạ nào,xem tấn trò đùa nhân gian,sống chết của người quan gì ta. Này đại lục một thống hay phân li thì có sao!!...

Dù giang sơn đẹp như họa kia cũng chẳng bằng một nét cười thoáng qua người trong lòng hấn

Cho nên

“ Nếu có kẻ nào làm cho hấn thương tổn, dù là một sợi tóc

Ta- đường vũ mị, làm cho kẻ đó sinh không bằng tử”

Đây là câu trả lời, cũng là lời tuyên chiến với các quốc gia

Này lạnh lùng tuyên bố, khuynh thế băng dung, hỏa y rực lửa...băng mâu lãnh khốc....nàng như thần, như ma, bổ cáo thiên hạ.....nhất thời cơn sóng dân tâm chùn xuống.....

Nhật quốc cùng Minh quốc trầm mặc

Dân chúng diêm nguyệt quốc vốn coi Mị như thần thủ hộ, nếu nàng nói vậy còn gì bất an, chỉ biết có nàng, Diêm Nguyệt quốc sẽ không sao rồi, cho nên này yêu nghiệt hiện thế....hắc hắc...quan gì người đâu.....

Này lớn mật tuyên bố.....cũng khiến cho không ít kẻ rung động

Minh quốc tam hoàng tử họ Mộ Dung Mặc Vân nói: “ Trầm Phượng, người đứng là kẻ hạnh phúc nhất thế gian, có phân này yêu.....một đời cũng đủ”.

Nhật quốc hoàng rất nữ Đông Phương Ngọc nói: “ tình si nha!! Đây Đường tử thừa tướng đúng là kẻ si tình, vì một nam nhân không ngại tuyên chiến cả thiên hạ....”

Thiên tuyết quốc- một nước nhỏ nằm ở tây bắc Diêm Nguyệt

“ có này phân yêu, còn gì cầu!!.....Đường Vũ Mị.....Vũ Mị.....Mị....ta thật mong được gặp người đâu....” Thanh y theo gió nhẹ nhàng vũ điệu, bóng dáng cao gầy, một đầu ô phát xinh đẹp được vén lên một thanh bích trâm.....thiếu niên chừng 15,16 tuổi...không nhìn rõ dung nhan..nhưng cũng đoán được hẳn cũng là tuyệt thế mỹ nhân, ánh nhìn xa xăm nhìn về phía chân trời.....

Cho dù người trong thiên hạ điều ruộng bỏ người

Ta vẫn sẽ bên cạnh người, cùng người

Thay người chấn bão táp mưa sa

Thủ người, ôm người....vĩnh viễn...

Cho nên của ta Phượng chỉ cần vui vẻ sống là tốt rồi

26. Q.2 - Chương 3: Âm Sát

“ Chủ thượng! công tử ngắt xiú...” Điện từ bên ngoài vội vã thông báo

‘Xoẹt.....’ .như một cơn gió vụt ra, bỗng chốc không thấy người, Điện cảm thán, ko hổ là công tử a! một chút chuyện cũng đủ làm cho lạnh lùng đích chủ thượng trở nên khác thường rồi

Ngắm nhìn bằng dung của hắn khi ngủ,thật an tường thật thuần khiết, lúc này đây tâm sẽ an bình rất nhiều, sẽ không còn chuyện triều đình, chuyện thiên hạ....này đây bên cạnh hắn là thời gian xinh đẹp nhất, Phượng..Phượng..... nha! Ta thầm gọi tên người, người này yêu tình rất cuộc hạ gì tình chú mà khiến ta si mê luyến tiếc, này ta lãnh tình vô tâm ngay từ đầu gặp người mà tâm động, này bên người gần 3 niên lại càng khiến cho ta si luyến, mê say. Khẽ chạm vào xinh đẹp dung nhan, Mị khẽ mỉm cười, của nàng thiên hạ ko biết nghe tin này sẽ như thế nào đây!!!

“ Ngô...!!Mị...” .Phượng khẽ mở mắt, mâu quang nghi vấn nhìn Mị

“ a..a.....Phượng ta sắp làm nương rồi đâu” , Mị ôn nhu ôm hắn vào lòng, vuốt hắn sợi tóc vỗ về nói

“ ngô...”Phượng tròn mắt kinh ngạc...rồi nhanh chóng chuyển sang kinh hỉ vui mừng,hắn có của nàng đứa nhỏ a...hắn sắp làm cha...!!

“ Thật!....Mị..chúng ta có đứa nhỏ đúng không...”...Phượng kinh hỉ nói, mâu quang tràn đầy ý cười

“ Ân.....chúng ta sắp có cục cưng, nên Phượng cần cẩn thận chăm sóc cho mình, ko được suy nghĩ nhiều biết không” . Chuyện tiên tri kia nàng cho người phong kín ko cho hắn biết, nhưng cũng khó thể đảm bảo, ngàn vạn ko bằng vạn nhất.....cũng may bây giờ bọn họ có đứa nhỏ, Phượng cũng sẽ ít suy nghĩ lung tung rồi.....có lẽ là ý trời!! Mị cười khẽ

“ Ân...ta biết” , Phượng vui vẻ cười.....tay nhỏ bé xoa hắn bụng, này a sắp có sinh mệnh sắp chào đời nha! Hắn cũng ko cần suy nghĩ như vậy nhiều a!!.... nàng a, của hắn Mị! nàng tưởng đâu được hắn kia chuyện đó sao chứ, chỉ là nàng ko muốn cho hắn biết thì hắn sẽ làm như ko biết thôi! Đây bao nhiêu năm , phân yêu này hắn rõ hơn bất cứ ai! Cho nên hắn ngoan ngoãn chăm sóc tốt cho cục cưng của bọn họ là tốt rồi!! ..tốt rồi....mọi việc.....ko có gì.....

Từ sau khi lời đồn đãi về yêu nghiệt hiện thể xuất hiện cùng lời tuyên bố của Đường thừa tướng, thái độ của Nhật quốc cùng Minh quốc trầm mặc. Trầm mặc tức là chưa có hành động, chứ sẽ ko có hành động

nhà. nếu trực tiếp không được thì ta đây gián tiếp vậy. Cho nên hàng loạt các vụ ám sát từ hai quốc lần lượt thực hiện. Nay trong 1 tháng gần đây, phủ thừa tướng xuất hiện khá nhiều thi thể, các thi thể này lần lượt treo khắp cổng thời như đe dọa, cảnh cáo cũng là thái độ của chủ nhân

Nay trong một tháng, xảy ra hơn 10 lần vụ ám sát, rất tiếc, hệ thống an toàn của tướng phủ khá tốt, hơn đó, đi theo phượng là hơn 10 ảnh vệ tinh nhuệ cho nên muốn động đến sợi tóc của hắn càng khó hơn lên trời huống chi ám sát hắn

Cho nên dù bên ngoài giảo long trời lở đất thì nhân vật của chúng ta, kẻ gây ra tai họa này vẫn nhón nhơ trong công cuộc an thai, giáo dục cục cưng của hắn.

Phượng hơn 3 tháng có thai, bụng có chút nhô lên. Xinh đẹp dung nhan vì có thai càng phát ra mẫu tính quang huy, cho nên này khí chất càng thêm ôn hòa, thêm xuất chúng.

Đào phượng hiền, tháng 3 mùa xuân tiết trời ấm áp, nhu hòa.....những cây hoa đào cũng rơi rụng những cánh hoa cuối cùng, sắc hồng chan hòa trong cái nắng nhẹ vàng nhạt, mùi hương thoang thoảng còn sót lại cũng không nói nên lời cảnh vật xinh đẹp. Nay mùa xuân sắp qua đi, tiết hạ bắt đầu...một vài đóa hồng liên bắt đầu chớm nụ.....một dòng tiểu khê uốn lượn xinh đẹp....., này đây có một mỹ nhân, ôn hòa ánh mắt bên cạnh đầm sen nhỏ chăm chút cho những chú cá vàng ăn.....những chú cá thi nhau ngẩng đầu như thể tranh giành thiên hạ, muốn nhìn ngắm mỹ nhân hay đang dành ăn nì!.....kia sắc hồng đào hoa, màu xanh cây cỏ,....trong vạt tiểu khê....rồi tạo nên một bức tranh cuộn tròn xinh đẹp.....

Nay hơn một tháng, hắn cùng mỹ cuộc sống không nhiều thay đổi, nàng vẫn sẽ làm công việc của nàng, hắn cũng làm những hoạt động thường lệ, đơn giản, ấm áp, hạnh phúc.....nhưng là Mị sẽ dành càng nhiều thời gian cùng hắn, bên cạnh cùng nhau cầm tấu, hắn đánh đàn nàng thổi tiêu, hai người cùng hạ kì., dù hắn biết nàng luôn nhường cho hắn. Hoặc hắn ngồi xem nàng họa tranh.....nhưng hắn vẫn thích nhất oa trong lòng, này ấm áp hoài ôm là cả đời này hắn si luyến, nghe nàng vì hắn hát những tiểu khúc rồi kể những chuyện xưa...vì hắn mà nổi tiếng thiên hạ Đường thừa tướng xuống bếp làm cho hắn những món ăn mới lạ an thai, bổ phẩm.....

Hắn thích ngắm khí trời nàng cùng hắn, nhưng hắn luôn ko mang thêm áo khoác, hắn thích nàng vì hắn khoát áo, rồi sủng nịnh mắng nhẹ...này mỗi lần luôn thật ngọt ngào, hạnh phúc....thích mỗi lần tắm xong, nàng vì hắn lau khô tóc, vì hắn sơ đầu.....từng cử chỉ ôn nhu nhẹ nhàng lặp đi lặp lại như một thói quen! Một thói quen đáng sợ!!...hắn thường nghĩ nếu một ngày ko có nàng bên cạnh hắn sẽ làm sao nì? Đáp án là ko có câu trả lời! vì hắn không thể tưởng tượng được một ngày không có nàng bên cạnh

Xinh đẹp nhân gian khói lửa

Hồng trần cuồng cuồng phong hoa

Này thiên hạ xinh đẹp như họa

Kiếp này không nàng hắn có bao nhiêu tịch mịch đây

Kiếp này không có Đường Vũ Mị , Trầm Phượng sống còn có ý nghĩa sao!!

Đường Vũ Mị...Vũ MịMị!...!..này tên người ta thường gọi, nó là từ mà ta cho rằng đẹp nhất thế gian, này tên khắc sâu trong từng mạch máu, trái tim, trong tận xương tủy.....người có biết ta biết bao ái người nha!...Mị!...chúng ta quen nhau 13 niên, này người trong tâm ta lấp đầy, chẳng gì chia sẻ cũng không thay thế được. Chúng ta quen biết nhau, ái nhau, si mê....nhưng chúng ta chẳng bao giờ nói cho đối phương này câu “ ta ái người” nhưng cần gì phải nói đâu! Này phân yêu hai chúng ta đều rất rõ trong lòng, người yêu ta có bao nhiêu sâu, ta ái người có bao nhiêu đậm. Chúng ta không nói nhưng điều hiểu rõ, có lẽ như một điều tự nhiên, vì ta là Trầm Phượng, người là Đường Vũ Mị. Này định mệnh đã định sẵn cuộc đời này chúng ta quần quýt dây dưa lẫn nhau,.....ngay từ lúc đầu.....Nếu không

Vào cái nhìn đầu tiên nhìn thấy người

Tâm ta vì người mà loạn nhịp

Tình chúng ta rồi cũng có một ngày trở thành hồi ức

Này thiên hạ cũng viết nên khúc khuynh ca

Năm tháng qua đi rồi tất cả cũng trở về cát bụi
Vòng quay lịch sử luôn chuyển động
Chỉ là này phân yêu ta vẫn giữ trọn
Nếu như thế gian có kiếp sau, kiếp sau nữa
Này tâm cũng sẽ vì người mà loạn
Cũng sẽ vì người mà loạn thôi!!!

27. Q.2 - Chương 4: Kinh Biên

Vì một người, làm như vậy đáng sao
Ko phải đáng hay ko mà nguyện ý hay ko
Vì người chưa yêu...nên ko hiểu.....
Nếu có một ngày có một người khiến cho người khuynh tấn tất cả vì hấn, lúc đó người sẽ hiểu thôi

“ Chủ thượng, tin biên quan thông báo, Nhật quốc cùng Minh quốc liên minh, đưa ra tối hậu thư, nếu chúng ta ko giao ta Trầm công tử, hai nước sẽ trên chiến trường gặp nhau...” .Điện trình lên thông báo

“ Hừ!.... nếu Mộ Dung Thanh cùng Đông Phương Lưu như vậy ý, ta đây Đường Vũ Mị phụng bồi.”. Mị cười lạnh, mâu quang thêm sắc bén lạnh lẽ.

“ Vũ....người cầm của ta lệnh bài, đưa này chiếu thư cho bắc li tướng quân”

“ Điện.....người đem này lệnh đưa đến Hiên Viên đô đốc”

“ Phong...người đem này thư cho Trần tướng quân ở Nam thành”

“ Là.....” .Phong, Điện, Vũ nhận mệnh lên đường

Hừ! được.... các người muốn tuyên chiến ta cho các người

Các người dám động đến hấn ta cho các người sinh ko bằng tử. Mị híp nhãn phượng mâu, một lần nữa mở ra là tràn đầy bá ngạo khí thế...này cổ trời sinh bề ngỗ bao trùm thiên hạ càng ngày càng lộ rõ trên con người của hấn.

“ Có việc?” Mị ngẩng đầu nhìn Lôi. Lôi là người điềm tĩnh cũng lí trí nhất trong tứ đại hộ pháp cũng là thuộc hạ Mị tin cậy và an tâm nhất. Các nàng là chủ tớ cũng là tỷ muội, ăn ý cùng hiểu nhau khó bì kịp, cho nên nhìn này bộ dáng của hấn Mị biết hấn có việc nha

“ Chủ thượng.... Vì một người, làm như vậy đáng sao” , Lôi trầm mặc bỗng dừng ngẩng đầu nhìn Mị nói: “ Vì một người ko ngại đối địch cùng thiên hạ” , nàng thật ko hiểu....như vậy đáng sao...đáng sao ko!!

“ Ko phải đáng hay ko mà nguyện ý hay ko” , Mị kinh ngạc nhìn Lôi. Hấn ko ngờ Lôi sẽ hỏi câu như vậy, phượng mâu nhìn thẳng nữ tử trước mặt, than nhẹ rồi thở dài....Mị ôn nhu nói:

“ Vì người chưa yêu...nên ko hiểu.....”.

“ Nếu có một ngày có một người khiến cho người khuynh tấn tất cả vì hấn, lúc đó người sẽ hiểu thôi”

Lôi trầm mặc....có sao!!

Có lẽ vậy đi.....nếu có một người khiến cho nàng như thế yêu luyện có lẽ cũng bắt chấp như chủ thượng đi.....Lôi khẽ cười.....bất chợt trong đầu hắn thanh nhã một bóng dáng xẹt qua...nhưng rất nhanh, nhanh đến hắn ko thể nắm bắt.....

Tướng phủ

“ Chủ thượng, người đã về rồi!...”

“ Ân...”

“ Phượng đâu”

“ Chẳng phải phượng công tử đi cùng ngài sao...” .Tiểu Khê kinh ngạc nhìn Mị

“ Người nói gì?” Mị tâm cơ rút đi lên, một dự cảm bất an lan tràn xoáy tận xương tủy hắn, đau đến buốt óc, giọng điệu sắc bén, mâu quan lãnh lệ nhìn về phía Tiểu Khê, làm cho hắn cảm thấy kinh sợ (tội quá! Khi ko bị trừng oan)

“ Hồi này.....chẳng phải Lôi đến báo đưa công tử vào cung cùng ngài.....cho nên công tử cùng Lôi đi rồi...” .Tiểu Khê càng nói càng thấp

“ Người nói gì! Ta đưa công tử đi?”... Lôi kinh ngạc nhìn Tiểu Khê trầm giọng hỏi. Là nha! Nàng luôn bên cạnh chủ thượng sao có thể đưa công tử đi được

“ đi....Lôi....người....chẳng lẽ...” Tiểu Khê lắp bắp

“ Dịch dung...”..Mị thanh âm cực lạnh, nhưng ko ai để ý, tay của hắn bấu chặt có chút run run....huyết ứa ra....một giọt...một giọt.....

Xinh đẹp đích huyết uốn lượn nhẹ nhàng rơi xuống

Như nhấn chìm tâm tình chủ nhân lúc bấy giờ

Phượng...ta đích Phượng nha, người nhất định ko thể có việc gì nha!!

Ngoại ô

Tiếng chém giết đan xen lẫn nhau, tiếng đao kiếm va chạm.....tử thương vô số....tạo nên cảnh tượng thê lương

Sau khi có kẻ dịch dung thành Lôi đưa Phượng đến vùng ngoại ô thì hơn 100 kẻ bịt mặt áo đen tập kích. Lúc này mới biết mắc mưu! 10 ảnh vệ xông lên bảo vệ Phượng. Tuy 10 ảnh vệ toàn cao thủ nhất lưu nhưng đối phương cũng ko kém, với lại số lượn gấp 10, nhất thời làm cho 10 ảnh vệ khó chống đỡ nổi

Cuộc tranh giành giành co xảy ra giữa hai đối phương. Cho đến khi 10 ảnh vệ đuối sức dần dần ngã xuống...song phương đã có sự chênh lệch

Ảnh vệ ra sức bảo vệ Phượng, phá vòng vây chạy đi nhưng rất tiếc khó mà thực hiện được! lo lắng cùng tự trách, ảnh vệ khổ não, ko bảo vệ được công tử các nàng làm sao ăn nói với chủ nhân đây

Phượng chứng kiến này tràng cảnh chém giết, khẽ nhíu mày....có chút lo lắng....tay nhỏ bé khẽ sờ bụng...cực cứng...an tâm nương của người rất nhanh đến cứu chúng ta.....Phượng kiên định đứng đó, mâu quang tràn đầy tin tưởng, của hắn thê, của hắn Mị....rất nhanh sẽ đến rồi....Ồn thôi! ồn thôi!...

Hắn ko biết gần đó có một đôi mắt dõi theo hắn, mâu quang hèn mọn cùng tham lam.....

“ Giết hắn....ta sẽ giàu có...mỹ nhân...tiền tài,...địa vị....giết hắn, giết hắn...”..lầm bầm run run nói.....lắp tên vào dây cung....mâu quang dần trở nên sắc bén cùng kiên định nhìn bạch y thiếu niên cách đó

‘xoẹt...’.như ngọn lao gió, nhanh đến ko kềm chế được...mũi tên lao đến phía trước.....nhanh a!!...một chút,...một chút nữa là được rồi....mâu quang thêm hèn mọn

Tưởng chừng như mũi tên kia sẽ đâm vào kẻ ấy...ngay cái sát na ấy...một vệt hồng xẹt qua ôm lấy bạch y thiếu niên...xoay lưng...

‘xẹt...’.tài bắn cung đứng thứ 2 thiên hạ, xạ thủ Lê Võ...một mũi tên chỉ xẹt qua cánh tay đối phương, đây là một điều sỉ nhục đối với xạ thủ.....

Phượng mâu trần đầy tức giận, một đạo ám khí bèn về nơi phát ra mũi tên....chỉ nghe kêu một tiếng sau đó im bặt

Này tiền tài, địa vị...này mỹ nhân...hắn ko thể hưởng được nữa, tham lam là tai họa...hắn Lê Võ chết trong tức khắc...ko cầu trần trời cũng chẳng kịp oán hận....

“ Mị,... Người đến rồi!” Phượng âm thanh vui sướng!...hắn biết nha, nàng nhất định sẽ đến thôi....

“ Ân...làm người sợ rồi...”..Mị mỉm cười nhìn Phượng.....

“ Chủ thượng, giải quyết hết...”..Lôi nhìn về những hắc y nhân gần đó thông báo

“Tốt.....”...Mị cười lạnh

“ Chúng ta về thôi...” Mị ôn nhu lôi kéo Phượng

“ Ân...về gia...”...Phượng sóng mắt trần đầy ý cười nhìn hồng y nhân trước mặt. Bỗng nhiên sắc mặt hắn tái lại...tâm như bị ai đâm vào...nghe thấy thất tâm can...

“ Mị...Mị...người sao vậy...đừng dọa ta...”..Phượng thanh âm lấp bắp run rẩy nhìn của hắn thiên hạ khóe miệng máu đen chảy ra,...từng giọt, từng giọt....khuyh thể bằng dung tái dần ko còn huyết sắc.....từ từ ngã vào lòng hắn....

“ Đừng...đừng...khóc..ta...ta...” Mị ko biết làm sao vậy, nàng chỉ cảm thấy bóng đen như ập đến trong đầu nàng....nàng nghe thấy tiếng Phượng đau lòng kêu, hắn khóc....của nàng thiên hạ nha, nàng luyện tiếu hắn như vậy khóc nha...Phượng...Phượng ta ko sao...đừng khóc, người khóc ta tâm tính thiện lương đau nha!.....Mị muốn nói hắn đừng khóc chính là vô lực ngã xuống...ko còn ý thức

“ Mị.....”

“ Chủ thượng...” ..

28. Q.2 - Chương 5: Không Hắn Tại, Ta Sống Ý Nghĩa Gì

“ Thái y! Mị nàng sao rồi?...”.Phượng lo lắng hỏi

“ Công tử! theo thuộc hạ suy đoán thì thừa tướng trúng độc...”..thái y nhú mày nói

“ Nàng....vậy người giải được sao...”..Phượng kinh hoàng nhìn về phía thái y, mâu quang ảm đạm, lo lắng

“ Thứ cho thần vô dụng...thần cũng ko biết thừa tướng trúng độc gì”, thái y chấp tay thở dài

“ Ko thể nào...người là đệ nhất ngự y triều đình nha....ko thể nào...người có cách, nhất định có cách đúng hay ko...”..Phượng có chút bối rối, vô thức nhìn về phía thái y

“ Này độc rất kì quái, tại hạ chưa từng thấy qua..cho nên...công tử thứ tội..”

“ Ko!!...ko thể nào...”..Phượng lẩm nhẩm, dù như thế nào bất chấp tất cả ta cũng phải cứu người....Mị...Mị...người nhất định ko có việc gì....

“ Mị, nàng như thế nào rồi...”..Âu Dương Sắc Vi từ bên ngoài chạy vào lo lắng hỏi

“ Bệ hạ, chủ nhân trúng độc...” Lôi trầm giọng nói

“ Nàng trúng độc...”..Âu Dương Kinh Sợ...vậy thái y nói như thế nào....

“ Thái y ko rõ này độc” , Lôi nói

“ Người.....mau lên bằng bố cáo thiên hạ...tìm thần y....chữa được khả thưởng vạn lượng hoàng kim cùng bố y phong hầu....” Sắc Vi lạnh giọng phân phó! Ko thể nào, Mị...của nàng duy nhất thân nhân ko thể nào như thế mà đi được....

“ Bệ hạ, như vậy ko được! nếu tin chủ nhân bị trúng độc truyền ra ngoài Nhật quốc cùng Minh quốc sẽ thừa cơ hội...” Lôi khề cau mày....

“ Chúng ta sẽ ko thông báo Mị trúng độc....” sắc vi nói nói,..... “nếu như ko may khả năng xảy ra như vậy ta thà mất đi này vạn dặm giang sơn cũng ko muốn nàng có việc”....Sắc Vi lẩm bẩm.....mâu quang thật sâu bi thương....nàng nha! Nhiều lần hiểm cảnh Mị cứu nàng, mà hôm nay Mị bị như vậy, nàng chỉ có thể làm được này thôi!!....nàng có chút hối hận, nếu trước đây học y là tốt rồi...(người cho rằng bản chất của người có thể giỏi y sao, ko hại chết người là may rồi !...Âu dương: shit! Đừng coi thường ta nha)

Lôi thật sâu rồi kinh động nhìn Âu Dương Sắc Vi.....

Có này tri kỉ....có kia ái nhân....

Chủ thượng,....này sinh người ko uống nha!! Lôi khề cười.....

Từ ngày dán hoàng băng, rất nhiều kẻ đến xem nhưng điều lắc đầu bó tay

Ngày từng ngày qua đi....tướng phủ ko khí càng ảm đạm rồi, thê lương..lo lắng, sầu bi, kinh hoàng.....

“ Mị...người cứ như vậy nằm sao! Thật ko ngoan nha. Người xem cục cưng cười người rồi đâu” ...Phượng ôn nhu thay hắt lau chùi thân thể, vừa cười nhẹ nói

“Người xem, ngày thường người điều luyện tiếc ta làm, bây giờ ta làm nhiều việc như vậy người ko đau lòng sao”

“ Mị..nha...người ko thềm để ý ta, người ko mở mắt nhìn ta sao....Mị...Mị nha, người ko mở mắt ta sẽ ko để ý người ko nhìn người nữa rồi...người muốn như vậy sao...” phượng đau lòng nói

“ Làm ơn tỉnh lại! làm ơn nhìn ta ...một lần thôi!..Mị chỉ một lần thôi, ta cầu người!! Mị..ta đích Mị....” đau lòng ko thở nổi, Mị ta luyện tiếc người nha! Cho nên Mị làm ơn tỉnh lại! được ko....

Phượng đau lòng nhìn ái nhân trước mặt, mâu quan tràn đầy đau thương....nàng nằm rồi năm ngày, 5 ngày hắt sống ko bằng chết..hi vọng rồi thất vọng....khiến cho hắt tâm sắp ko chịu nổi....như ai bóp nghẹt nó vậy...

“ Người như vậy ái nàng.....”..thanh lãnh một giọng nói vang lên, chỉ thấy tuyệt thế khuynh nhan bạch y nam tử nhìn Phượng....một đầu ngân phát, tử mâu, xinh đẹp ngũ quan....phiêu dật khí chất..hắt như trích tiên ko nhiễm khói lửa nhân gian

“ Người...người là...”...Phượng kinh ngạc nhìn người trước mặt

“ Ta là ngân nguyệt, nguyệt tộc tộc trưởng...”..bạch y nam tử nói

“ Nguyệt tộc!..”Phượng nghi hoặc

“ Nguyệt tộc là 1 trong thượng cổ tộc, có thể theo cách nói nhân gian là thần tộc, này mỗi thành viên trong tộc điều có nguyệt lực cùng liên hệ chặt chẽ với nhau. Ta cảm nhận được nguyệt lực của người xao động mãnh liệt nên đến đây..” Ngân Nguyệt giải thích nghi hoặc

“ Người nói ta cũng là Nguyệt tộc người...” Phượng nhú mày suy nghĩ

“ Đúng vậy.....của người tử mâu là tốt nhất chứng minh”

“ Vậy...nguyệt lực là cái gì?..” Phượng nghi vấn

“ Là này...” Ngân Nguyệt chỉ vào ngực của mình

Là...tâm...

“ Là ta cảm nhận được tâm người đang rỉ máu

Nó bị thương, bất lực cùng gào khóc

Cho nên ta đến đây.....”.Ngân Nguyệt ôn nhu nói

“ Đúng vậy!! tâm....ta tựa như bị bóp nát, từng mảnh vỡ vụn..đau đến tê lương....này phân tâm chỉ vì một người mà đau, một người mà động...” .Phượng tê lương cười

“ Người như vậy thích nàng...” .Ngân Nguyệt than nhẹ cũng là thở dài

“ Ko....phượng nhẹ nhàng cười...ta ko thích hần, là ta ái hần, yêu hần..này phân yêu hơn 13 niên...có bao nhiêu đậmngười bảo sao ta ko đau ko xót ni..” Phượng nỉ non

“ Nếu như cứu được hần mà người mất mạng, người có hay ko nguyện ý,” Ngân Nguyệt nhãn mâu chăm chú nhìn Phượng

“ Ta nguyện ý...” ko một chút suy nghĩ, hần nhẹ nhàng nói ra, ko đắn đo, ko cân nhắc!!!

“ Tại sao?” Ngân Nguyệt kinh ngạc mà thốt lên

Phượng ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Ngân Nguyệt, mâu quang thanh minh gần từng tiếng

“ Không hần tại, ta sống có ý nghĩa gì ni!...”là a, không có Đường Vũ Mị Trầm Phượng sẽ ko là gì cả....

Thế gian này thiếu hần, trầm phượng sống còn có ý nghĩa gì đây

Cõi hồng trần mờ mịt cô đơn

Không hần Phượng có bao nhiêu tịch lêu đây

29. Q.2 - Chương 6: Tĩnh Lại

Là diễm độc, thượng cổ kì độc, độc vô khả giải!! Ngân nguyệt thở dài

Oanh!!!!.....như sét đánh ngang tai....kì độc, vô khả giải.....Phượng tâm hung hăng co rút lại, này cảm giác tâm như vỡ vụn...

Vô khả giải!! ko thể nào.....

Nàng nói suốt đời này bên cạnh hần

Ái hần sủng hần

Ko thể đi như vậy được

Ko khả năng.....

Ngắm nhìn dung nhan ái nhân, khuôn mặt nhợt nhạt ko huyết sắc, phượng mâu đóng chặt.....vườn đôi ngọc thủ khẽ chạm vào nàng, này mi, này mắt, này mũi.....

Mị....làm ơn tĩnh lại a!người ko có ta làm sao bây giờ..Mị....kia cao ngạo đích người, tài khuynh tuyệt thể đích người như vậy ngốc a, mũi tên đó người thay ta đỡ... Người đau ta càng đau thập bội, người nha..ta đáng cho người hi sinh nhiều vậy sao chứ!!

Khẽ chạm nhợt nhạt hần bờ môi, này bá đạo đích ôn nhu triền miên lưu luyến, Mị...ta đích Mị....người yên tâm dù khuynh hết tất cả ta cũng sẽ cứu người...chúng ta còn có cục cưng đang chờ ni!! Mị.....Mị....ổn thôi, tất cả sẽ ổn thôi!!!!....

“ Ngân nguyệt, làm ơn cứu nàng.....”

“ Người... biết độc vô khả giải ...”.Ngân Nguyệt lắc đầu thở dài

“ Nếu ta dùng nguyệt lực ni, Phượng giọng điệu kiên định....mâu quang sắc bén ko nói nên lời đích khí thể

“ Người....”....Ngân Nguyệt kinh ngạc nhìn về phía Phượng

‘ Người có biết nguyệt bộ tộc mất đi nguyệt lực, đại giới phải trả sẽ như thế nào ko?’ , Ngân Nguyệt than nhẹ....thở dài.....

“ Không sao cả! chỉ cần nàng sống là tốt rồi! tốt rồi!” Phượng cười khẽ....mâu quang vẫn ôn nhu nhìn về phía Mị

“ Nếu như hắc tinh dậy biết thì sao đây,” Ngân Nguyệt vấn

“ Là a! nếu nàng biết nhất định sẽ tức giận rồi! !....cho nên nàng ko cần biết nha!!”..Phượng xinh đẹp cười, âm thanh từ than nhẹ cũng chuyển sang kiên định

Nhìn này kiên định đích Phượng, nữ tử xinh đẹp nằm kia.....Ngân Nguyệt mâu quang phức tạp.

Yêu là chi

Ái là gì?... ..

Ngân Nguyệt hắc sống hơn 200 niên, hắc ko hiểu, ko thấu cũng ko rõ....

Nhìn kia hai người hi sinh cho nhau, luôn nghĩ về đối phương....

Ngân Nguyệt ko rõ nhưng có chút hâm mộ

Nếu có người vì hắc như vậy.....có lẽ hắc chết cũng ko hối hận

“ Người quyết định?” Ngân Nguyệt vấn lần nữa

“ Ân....ko hối hận” , Phượng xinh đẹp nhân thần kiên định nhìn Ngân Nguyệt

Sáng sớm, ko khí có chút sương lạnh....mang theo mùi hương thanh nhã tinh khiết của hương đồng gió nội....một vài chú chim nhỏ liu lo...từ từ mặt trời xinh đẹp đích chói mắt nhô lên, ánh sáng nhẹ nhõm như soi diệu khắp nơi, mang hơi thở ấm áp....mọi vật bắt đầu thức tỉnh....

Một vài tia nắng nghịch ngợm len lõi chiếu qua khe cửa....mang theo nhân nhật ấm áp phớt nhẹ lên gò má người nằm trên giường....có chút chói mắt khiến cho y nhân khẽ chớp mắt,....xinh đẹp lông mi rung động...rồi từ từ mở nhãn....xinh đẹp nhân thần...như hồng nước trong suốt câu nhân, phượng mâu cao ngạo, sắc bén....đôi mắt đẹp chứa đầy anh khí cũng đủ biết chủ nhân nó là kẻ bề nghệ thiên hạ như thế nào. Mị cảm giác dường như nàng đã trải qua một giấc ngủ thật dài....khẽ xoay người cảm thấy một bàn tay níu chặt lấy vạt áo mình...Mị khẽ cười....nhìn y nhân trước mặt, ngủ vô cùng an tường trông như tiểu miêu, thập phần khả ái.....ôm chặt hắc vào lòng, cảm nhận hắc nhân nhật mùi thơm thanh khiết khiết cho Mị an tâm nhiều lắm...

Còn nhớ lúc đó khi mũi tên sắp đâm đến hắc, chưa bao giờ nàng lo sợ đến như thế!! Một chút nữa thôi thì nàng sẽ mất hắc rồi!!... nghĩ đến đây Mị tâm tính thiện lương đau vô cùng. Cũng may, tất cả đã ko sao rồi....ổn cả rồi!! Mị ôn nhu nhìn hắc

“ Ngô.....!! Mị..?...”..Phượng cảm thấy dường như có ai đó chăm chú nhìn mình, này nóng rực ánh nhìn, triền miên lưu luyến làm cho hắc bất giác tỉnh dậy. Kia xinh đẹp đích nàng đang ôn nhu nhìn hắc....tỉnh, nàng tỉnh rồi....Phượng vui mừng gọi Mị

“ Ân....Phượng mệt rồi ngủ thêm chút nữa” , Mị vuốt hắc lọn tóc ôn nhu nói

“ Ta ko mệt...”..Phượng lắc đầu...hai tay ôm chặt lấy Mị...xém chút nữa là mất đi nàng rồi!....Phượng chôn sâu trong này ấm áp hoài ôm....đôi bàn tay siết chặt....Mị cũng ko phát hiện hắc đôi bàn tay run nhẹ....nhất nhẹ!!...

“ Đúng rồi! ai cứu ta....” Mị nghi hoặc vấn....ngày đó tự dưng ngất đi, nếu nàng nhớ ko lầm dường như trúng độc rồi.....

“ Ngô....là Ngân Nguyệt ” , Phượng nhẹ nhàng nói

“ Ngân nguyệt?.....”

“ Hẳn là tộc trưởng nguyệt tộc....” Phượng đem lời Ngân Nguyệt nói cho Mị, đương nhiên là ko tính việc làm như thế nào cứu hẳn.

“ Ân...” .ta đây phải cảm ơn hẳn mới được, Mị hiểu rõ

“ Ko...ko cần! hẳn đi rồi...” .Phượng giật mình nói

“ Sao vậy?” Mị nghi hoặc, Phượng có vẻ rất lạ, dường như đang bất an đều gì đó

‘ Ko có.....chỉ là....’..Phượng âm thanh dần nhỏ lại

“ Mị....”.

“ Ân.....”..

“ Hứa với ta một điều được ko”

“ Sao cơ?”

“ Hứa với ta lần sau đừng lấy mạng mình ra nguy hiểm được ko” Phượng mâu quang trong suốt nhìn Mị, kiên định cùng cố chấp. Đây phân đầu ta ko muốn chịu lần nữa, đau đến ko thở nổi.....

“ Ko được.....”môi anh đào nhẹ nhàng phun ra hai chữ nhưng thập phần kiên quyết

“ Mị...”.....Phượng nhìn Mị....nhân thần nhìn nhau, một ôn nhu cố chấp một bá đạo kiên định. Ánh mắt giăng co kịch liệt, như vẫn như đáp....ko nói nhưng mâu quang tràn đầy lời muốn nói. Vô thanh thắng hữu thanh!!

“ Nếu thời gian quay lại lúc đó, ta một lần nữa vẫn thay người chôn mũi tên...” Mị nhẹ nhàng cười khê, tay nhẹ nhàng vuốt hẳn khuôn mặt

“ Ta luyện tiếu! luyện tiếu người bị thương nha.....” .Mị thêm ôn nhu chạm hẳn này mắt này mi

“ Cho nên khi an toàn của người đảm bảo, ta hứa với người nhất định ko cho bản thân bị tổn hại, được ko?..”..Mị nhẹ nhàng nói, phượng mâu tràn đầy ôn nhu cùng si luyến

“ Vậy còn ta, còn ta ni....chẳng lẽ người ko biết nhìn người nằm trong vũng huyết , tâm ta biết bao đau” Phượng ngữ nghỉ đau thương nói

“ Nhìn người nhắm chặt mắt,...nằm đó ta biết bao nhiêu tuyệt vọng....này đau này xót.....ta ko muốn gánh nha...ta thà ko tồn tại trên đời này cũng ko muốn người vì ta mà bị thương...”.

“ Ngô.....” Phượng lời chưa nói hết đã bị chặn lại, nhẹ nhàng triền miên, bá đạo lại dai dẳng, này hôn như nhấn dùm đối phương có bao nhiêu ái, bao nhiêu tức giận....nụ hôn như trừng phạt như cảnh cáo...khiến cho đối phương có chút ngạt thở!!!

“ Người nói vậy gì đó!” Mị giọng điệu trầm xuống..... “ nếu như còn nói những lời nguyên rửa về mình thì ngay cả người nói ta cũng ko tha thứ, biết ko. Ta ko cho phép bất cứ kẻ nào gây thương tổn đến người, ngay cả chính người cũng vậy...người là của ta...này môi, này mắt, này mi...này thân thể, này linh hồn...tất cả là của ta...của ta.....”...

“ Ngô...Mị....ta...”..Phượng có chút bối rối

“ Ko sao rồi! tốt rồi! mọi việc sẽ ổn thôi! Ta sẽ ko cho bất cứ kẻ nào tổn thương chúng ta.....Phượng...ta đích Phượng....ko cần lo lắng, biết ko. Khẽ trấn an ôm hẳn vào lòng nhẹ nhàng vuốt ve, ôn nhu nỉ non.....”

“ Ân...”...nếu vậy thì tốt rồi.....tốt rồi....thời gian của ta ko còn nhiều lắm!!

Mị! thực xin lỗi thất hứa cùng người rồi!

Ta ko cách nào vĩnh cùng người, chấp chữ tay cùng giai lão

Xin lỗi! thực xin lỗi!.... nhưng ta ko hối, ko oán

Bên người dù ngần ngủ cũng thật hạnh phúc...

Mị...của ta yêu, của ta ái...Mị...Mị nha!!!!!!!

30. Q.2 - Chương 7: Loạn Thế Chiến

Nguyên niên 942, Nhật quốc dẫn 50 vạn binh, chia hai đạo tiến công vào Bắc thành- biên quan của Diêm Nguyệt quốc. Cùng lúc đó, hơn 40 vạn quân Minh quốc do Thành tướng quân dẫn đầu chia làm hai lộ theo đường bộ, thủy...tiến vào Bắc thành. Diêm Nguyệt quốc, một mình phải đối đầu với trăm vạn binh mã hai quốc.....phong vân sơ khởi, loạn thế đại lục bắt đầu.

Bắc thành

“ Tham kiến tướng gia” trung niên nữ nhân cúi đầu sùng bái nhìn mị. này a! thiên hạ vô song chiến thần Diêm Nguyệt quốc đích Đường thừa tướng, năm năm trước từng chứng kiến nàng hành quân đánh trận, tinh diệu kế sách, tuyệt thế chiến lược, lấy một địch trăm....làm cho nàng- Bắc Li Mộ Hiên, chinh chiến cả đời người, thật sâu cam bái hạ phong

“ Ân! Tình hình sao rồi”

“ Bẩm tướng gia, Nhật quốc cùng Minh quốc hạ trại nhưng vẫn án binh bất động,” Bắc Li Mộ Hiên cau mày nói

“ Địch bất động, ta bất động...”.Mị cười lạnh, không biết bọn chúng giở trò gì đây!...

“ Người dẫn quân diễn tập, đề cao cảnh giác...”..Mị trầm giọng phân phó

“ Là...”..Bắc Li Mộ Hiên nhận lệnh

Đêm.....

Bắc thành.....

Không giống như không khí khẩn trương của chiến tranh, Bắc thành khá im lặng...một vài binh sĩ tuần tra như thường lệ

Bỗng tiếng trống báo hiệu trận đánh vang lên phá tan không khí về đêm của Bắc thành, quân sĩ lao nhao nhưng rất nhanh lấy lại bình tĩnh quan sát trận chiến....

Trong trường

“ Chuyện gì xảy ra,” Mị lạnh lùng hỏi. Nàng đang tâm trạng buồn bực, Phượng có thai mà nàng ko thể bên cạnh chăm sóc....hừ hừ!!...chết tiệt Nhật quốc cùng Minh quốc, động đến nghịch lân của nàng, chờ mà trả đại giới đi....

“ Bẩm tướng gia, bên ngoài Nhật quốc đang thao luyện binh trận...” Bắc Li Mộ Hiên từ bên ngoài chạy vào thông báo

“ Luyện binh....giờ này...”..Mị nhíu mày..., khóe miệng cong lên tiểu dung, phượng mâu khế híp lại.....

“ Người cho người thông báo các tướng lãnh, chúng ta hợp tác chiến” , Mị lạnh giọng phân phối.....

“ Là...”

“ Thú vị!! Nhật quốc cùng Minh quốc, lần này các người đừng cho ta thất vọng nha...”..Mị cười lạnh, làm cho Lôi đứng gần đó có chút dựng tóc gáy. Thật đáng thương Nhật quốc cùng Minh quốc, bọn họ xem ra sẽ bị chủ thượng chinh phạt nha....Lôi vì nhị quốc mặc niệm ...3 giây..

Hơn năm ngày nay, đêm nào Nhật quốc cùng Minh quốc cũng thao luyện diễn tập, quân lính của Diễm Nguyệt cười nhạo....rằng Nhật quốc cùng Minh quốc điên rồi....

Quân trại nhật quốc

“ Dạ tiên sinh, ngài đúng là lệu sự như thần, quân lính diễm nguyệt quốc mấy ngày nay có vẻ trông rất mệt mỏi cùng đang nói lỏng cảnh giác rất nhiều” , họ Lí Minh- đại tướng quân Nhật quốc tôn kính nhìn về y nhân trước mặt.

“ Ân....tốt lắm cứ theo kế hoạch thực hiện....” Dạ Thương gật đầu trầm ổn nói. Dạ Thương vốn là ẩn sĩ của nhật quốc. Không những tinh thông kĩ binh bố trận, cũng là một kẻ sĩ cao ngạo, thấu âm lạnh tình đời, vốn ko muốn tham gia này cuộc chiến, nhưng vì thiếu nợ hoàng thất một món ân tình, ko thể ko trả

“ Ta thấy Dạ tiên sinh lệu sự như thần, ko hổ danh đệ nhất quân sư một thời.Hừ ! Đường Vũ Mị người đòi ca tụng đích chiến thần xem ra cũng chỉ là hư danh thôi!! Thành Vệ Khải- đại tướng quân Minh quốc khinh thường nói

“Ân!...Thành tướng quân nói ko sai...”..Lí Minh gật gù đáp

“ Các người đừng như vậy khinh địch, ta thấy nàng cũng ko là kẻ tầm thường” , Dạ Thương cau mày nghiêm túc nói. Hắn năm năm trước tuy ko chứng kiến vị kia nổi danh Đường thừa tướng nhưng qua kể lại, chiến lược cũng như thế trận mà hắn bày bố ko tầm thường chút nào, có thể coi là thiên tài quân sự....Dạ Thương xưa nay là kẻ sĩ thanh cao ko tranh chấp thế tục cuộc sống nhưng cũng vì tò mò vị ấy thừa tướng là một trong những nguyên nhân mà đến đây. Người đời ca tụng tuyệt thế kì tài Đường Vũ Mị ko biết là nhân vật thế nào mà vì một nam nhân ko ngại đối địch cả thiên hạ, nàng cũng thật mong có thể cùng hắn thử một cuộc tranh tài cao thấp. Còn gì may mắn hơn khi trên đời có kì phùng địch thủ kia chứ.

Ba ngày nên tình hình diễn ra vô cùng căng thẳng. Nhật quốc cùng Minh quốc thay phiên nhau, cứ đêm đến lại nổi trống, thổi kèn tấn công Bắc thành. Nhưng kì lạ ở chỗ, cứ hễ quân đội Diễm nguyệt quốc chuẩn bị ứng chiến thì bọn chúng lại nhanh chóng rút lui..Liên tiếp như vậy ba đêm làm cho quân của Diễm Nguyệt càng ngày càng uể oải

Hôm sau

“Tùng...tùng....”tiếng trống báo hiệu lại nổi lên, nhưng không còn hăng hái như trước quân Diễm Nguyệt cũng ko vội....bọn Nhật quốc cùng Minh quốc chắc chắn lại đang dở trò như những lần trước

Khác với dự đoán,ko phải là giả tấn công mà tứ phía xông vào, hình thành nên thế trận hình chữ V, tấn công vào hai bên....hơn 30 vạn quân tiên phong của Nhật quốc cùng Minh quốc tiến đến Bắc thành, nhất thời tướng giữ thành có chút luống cuống

Tiếng hò hét như ma âm nhức óc, vang dội chấn động, 30 vạn quân tiên phong ào ạt tiến đến Bắc thành, thế tấn công mãnh dội ko gì ngăn cản được.....

Dường như cánh cửa Bắc thành nhỏ bé ấy sắp như bị 30 vạn hùng binh đập nát xông vào, dường như trong cái tinh thần hăng hái của binh lính cùng tướng lĩnh nhị quốc cho rằng nhanh chóng công được thành ấy....khoảnh khắc thời gian như dừng lại

Tiếng kèn vang lên, thanh âm trong trẻo, nhẹ nhàng nhưng lại truyền đến rõ ràng tai người nghe, một loạt binh sĩ trên cổng thành ko biết tự bao giờ ngay ngắn chỉnh tề đứng đó, hàng loạt những mũi tên lửa trên thành phóng xuống.....những binh lính Nhật quốc cùng Minh quốc đầu ngơ rằng, bộ dáng uể oải đích quân Diễm nguyệt ko biết tự bao giờ tinh thần bừng bừng hăng hái đứng trên đó, tên lửa vút nhọn....hàng trăm tên đồng loạt bắn xuống, lần lượt từ lớp này đến lớp nọ, nhất thời binh lính nhị quốc tử thương vô số

Cổng thành mở ra, đứng đó gần trăm nhân mã, những người này trang phục từ đầu đến cuối toàn một màu đen, tay cầm một loại vũ khí ko giống đao, lại ko giống thương, lại chẳng giống kiếm, một thứ binh khí khá quái dị nhưng hàn khí sắc bén, đoạt mệnh tu la....gần trăm nhân mã nhưng khí thế ko thua gì trăm vạn binh mã, đặc biệt sát khí từ trên những con người đó tỏa ra, sắc bén khí thế nhất thời cũng làm nhiều kẻ sợ hãi

“ La....la tinh vân kị....”một binh sĩ hét lên, mâu quang tràn đầy sợ hãi, tay chân có chút run run.....tràng chiến dịch năm năm trước, hắn là một trong những kẻ sống sót còn lại, quỷ mị thân pháp, đáng sợ trận hình..bọn họ như tử thần đòi mạng, đời này hắn ko bao giờ quên cảnh địa ngục tu la đó, bây giờ lần thứ hai gặp lại ko biết còn cơ may sống sót ko. Hắn thề với trời! nếu còn sống sau trận chiến này hắn sẽ ko bao giờ ra trận nữa...ô...ô.. bọn họ thật đáng sợ!!

Cái tên La tinh vân kị vừa hô ra, gần chục vạn nhị quốc binh sĩ thân hình như khựng lại....La tinh vân kị, trong truyền thuyết bất bại vô song, đoạt mệnh tử thần đích La tinh vân kị!!!!....kị binh mà bọn họ sung bái nhất nhưng đồng thời cũng sợ hãi nhất, nhất thời có một vài binh lính muốn lùi bước...

“ La tinh vân kị....bất khả chiến bại....La tinh vân kị...bất khả chiến bại...”...hàng loạt tiếng ồn ào cổ vũ của những binh lính trên thành làm cho khí thế của địch nhất thời chùn xuống, khí thế quân ta càng thêm mãnh liệt, kiêu ngạo cùng tự hào, đó là thần thủ hộ, kiêu binh bất khả chiến bại của bọn họ nha.

Tiếng đao kiếm va chạm tạo nên những âm thanh chói tai, tiếng la hét,...ồn ào như một điệp khúc chiến tranh thường có!...La tinh vân kị ko hổ là kiêu binh bất khả chiến bại, vừa ra trận khí thế ngàn ngạt...tuy gần trăm nhân nhưng bày nên những tinh diệu trận pháp, vây chặt, áp lấy...khiến cho địch vô lối thoát....gần trăm nhân đối địch hơn chục vạn nhân nhưng ko hề yếu thế.....bọn họ như những tử thần, hàn quang sắc bén từ thứ vũ khí kì lạ lấy mạng ko biết bao nhiêu quân địch....đặc biệt sự ăn ý giữa gần trăm nhân này gần như là tuyệt đối, bọn hắn tuy trăm nhân lại như một thể, tiến lùi ăn ý.....sát địch không biết bao nhiêu

Trong ko khí cuồng loạn đó, âm thanh hò hét xung quanh nhưng vẫn có nho nhỏ thanh âm truyền lại, thanh âm từ tĩnh.....giống như địch âm...nếu không phải là kẻ có võ công cao cường khó có thể mà nghe được. Đó là thanh âm chỉ huy của Mị truyền âm cho La tinh quân, nhờ âm thanh này mà bọn họ có thể tuyệt đối phối hợp với nhau, theo địch âm đó mà bày trận ứng chiến.

Đứng trên lầu cao quan sát trận chiến, Dạ Thương kinh ngạc ko thôi. Đây chính là trong truyền thuyết La Tinh Vân kị sao?, quả nhiên khí thế kinh người.....này những trận pháp thật tinh diệu....dạ thương thần phục ko ngớt nhưng mâu quang lộ rõ hưng phấn- một loại hưng phấn khi tìm thấy đối thủ....quả nhiên ko hổ Diễm nguyệt chiến thần đích Đường thừa tướng, kẻ sách của hắn tự nhận ko chút sơ hở mà vẫn ko lừa được hắn.

“ Xem ra trận này, ta cùng ngươi oanh oanh liệt liệt đối xem, ta đích đối thủ”, Dạ Thương chưa bao giờ hưng phấn như bây giờ, nhãn thần sáng quắc, mày kiếm phi dương...tuy đã ngoài 30 nhưng vì búp bê khuôn mặt nên trông như 24, 25....một thân tử bào khiến hắn phá lệ tuần tú.

Lầu cao đối với trường thành. Hai bóng dáng

Một thân hồng y tựa hỏa, khuynh thế dung nhan

Một thân tử bào, nhãn thần linh khí, tuần tú băng dung

Trận này hôm nay, thả xem hơn 10 năm về trước thiên tài quân sự Dạ Thương cùng bây giờ Diễm Nguyệt đích chiến thần, ai là ai chiến thắng, kẻ nào là người chiến bại. Rốt cuộc giữa thiên binh vạn mã ai mới là người xưng vương.....

Loạn thế chiến, phong vân khởi.

Ai là ai đích anh hùng!!!!... ..

31. Q.2 - Chương 8: Phong Vân Khởi

Đứng trên trường thành nhìn xuống, Mị khóe môi cong lên rõ nét, phượng mâu lộ rõ hào quang

Xem ra lần này nhật quốc cùng minh quốc chuẩn bị ko ít mà đến, kẻ bày binh bố trận kia thật ko tầm thường, với địa hình Bắc thành này....trận đồ kia thật ko sai, lấy phòng ngự làm chủ, tiến công nhanh cùng

chuẩn...tuy nhiên cũng có chút sơ hở, tuy ko lớn nhưng nếu đối thủ là nàng thì sơ hở kia cũng đủ cho hắn một kích trí mạng. Mị cười lạnh

“ Lần này quân sư nhĩ quốc là ai?” Mị vừa quan sát trận chiến vẫn Lôi

“ Là dạ thương.....”.Lôi nhú mày nói

“ Dạ thương?...”.Mị nhẹ nhàng lẩm nhẩm..... “..nàng chính là hơn 10 năm trước được đại lục ca tụng là thiên tài quân sự?” Mị nói

“ Ân! Nghe nói, hắn 12 tuổi tham gia quân đội, 15 tuổi trở thành trẻ tuổi nhất đại thương quân, hành quân đánh trận hơn 10 năm chưa một lần thua.....nhưng không biết sao 10 năm trước rút lui khỏi chiến trường.....bây giờ lại xuất hiện,” Lôi đáp

“ Ngó! ...thứ vị nhân vật, thật ko sai!!” Mị cười khê, mâu quang lộ rõ hưng phấn nhìn tràn cảnh chiến đấu, cong lên khuyh thành tiểu dung , Mị rút ra địch âm điều khiển La tinh quân

Địch âm truyền lại, La tinh vân kỳ nhanh chóng thay đổi trận hình...an toàn rút lui....bọn họ sau hơn 1 canh giờ chiến đấu, vũ khí nhuộm ko biết bao nhiêu huyết quân địch....gần trăm người sát cả vạn người lại ko hề suyễn khí, đúng là bất bại tử thần.

La tinh quân vừa rút, hơn 10 vạn diêm nguyệt quân ồ ạt xông ra, nào có bộ dáng mệt mỏi như vài hôm trước, 10 vạn tướng sĩ, ngân giáp sáng loáng.....khí thế bừng bừng tấn công, nhìn đội hình có vẻ ko ra gì nhưng thật ra trong đó ẩn giấu huyền cơ

Dạ Thương nhìn quân lính diêm nguyệt sợ hãi than, người này thật đáng sợ.....bố trận tướng chừng như ko có trật tự lại lộ rõ sát khí, phòng thủ vô cùng vững vàng, thế tiến công vừa hung tàn vừa mạnh mẽ.....ko cho đối thủ cơ hội sống sót, ko hổ ác danh lan xa đương triều ác ma Đường thừa tướng, tàn khốc lạnh lùng.....Dạ Thương cảm khái

Cờ lệnh luân phiên thay đổi

Khí thế càng ngày càng mạnh

Hai bóng dáng xa xa đối diện nhau

Hai kẻ cùng ngồi trên lầu cao nhìn trận chiến rồi ra lệnh

Lấy binh lính làm quân cờ, lấy trận pháp làm nước đi

Hai kẻ kinh thế thiên hạ

Một thiên tài quân sự tuyệt thế, đại lục ca tụng hơn 10 năm

Một kinh diêm thiên hạ Diêm Nguyệt chiến thần

Một kẻ ngạo khí bao trùm cả thiên hạ

Một kẻ tài cao ngút trời

Bọn họ thường thức lẫn nhau, tranh giành, giằng co, chiến đấu

Ván cờ định ra, nước cờ thay đổi

Hai bên quân lính thay phiên nhau đánh , chém, chém., giết... giết... tạo nên này trận cuồng thế chi chiến

Đại chiến diễn ra mãnh liệt giằng co trải qua ba ngày.....thế cục đã định, một bước sa cơ hủy cá ván cờ cũng hủy cả kiêu ngạo một đời chưa từng bại trận của đối phương

Phượng đế kì chiến có ghi lại rằng: “ Đại lục ca tụng huyền thoại bất khả chiến bại thiên tài quân sự Dạ Thương, trận chi chiến ấy....trận cuồng loạn chi chiến đó sau ba ngày đêm oanh liệt ấy đã bại bởi đế, một nước cờ thua, tử trận ngàn quân cũng hủy đi một đời thanh danh, nhưng tài cao đích Dạ Thương ko hề xấu hổ mà càng vui vẻ, hưng phấn. Tìm được hấn đích kì phùng địch thủ là cả đời hấn ước ao! Cũng sau trận cuồng loạn chi chiến ấy, Dạ Thương cùng Đế trở thành tri kỉ, cũng là kì phùng địch thủ....dù bọn họ chênh lệch nhau đến hơn 15 tuế.....”

Trận chiến đó cũng đến hồi kết thúc, cuồn cuộn chi chiến- một trong những trận chiến oanh oanh liệt liệt của Đường Vũ Mị. Diễm Nguyệt lấy 30 vạn quân cùng la tinh quân địch gần trăm vạn binh nhị quốc....kết quả chiến thần đích Đường thừa tướng một lần nữa ghi tên vào lịch sử vàng chiến thắng.....binh lính hưng phấn hò hét, dân chúng vui mừng nhảy múa

Đường Vũ Mị.....thần thủ hộ của diễm nguyệt, tên một lần nữa chấn động đại lục!!

“ Người chính là Đường Vũ Mị?” Dạ Thương kinh ngạc nhìn xinh đẹp nữ nhân trước mặt. Đã từng nghe nói về nàng rất nhiều, cũng tưởng tượng ra nhiều hình dáng về nàng nhưng hần cho dù nằm mơ cũng ko nghĩ rằng trên đời lại có nữ nhân so với nam nhân càng thêm xinh đẹp, nhìn có vẻ nhỏ bé nhưng lại tài khuynh thiên hạ Đường thừa tướng! đúng là ko thể coi người bề ngoài!! Chắc...cổ nhân dạy ko sai...

“ Ân....người là Dạ Thương” , Mị nhàn nhạt nói

“ Đúng vậy!” Dạ Thương nhanh chóng thừa nhận, như thể việc để đối phương bắt được hần khi hần lên vào trại quân địch là vô cùng vinh quang vậy!

“ Người đến đây làm gì?” Mị thú vị nhìn về nữ nhân trước mặt, nhìn hần như 24, 25 tuổi mà thật ra hơn 30, nhìn búp bê mặt Mị có chút buồn cười! ko biết khi xưa với này khuôn mặt hần có thể làm sao mà điều binh khiển tướng nha!! (Thương: ô..ô.. người động đến nỗi đau của ta)

“ Nha! Ta muốn xem đối thủ có thể khiến ta cam bái hạ phong như thế nào thôi!” Dạ Thương nhàn nhã ngồi xuống tự rót ỉnh ngụm trà, bộ dáng thập phần tự nhiên

“ Nga.....người khả hài lòng...”..Mị nhàn nhạt nói, phượng mâu khẽ híp lại..

“ Ân...ân...rất hài lòng” , Dạ Thương nhanh chóng gạt đầu.....cộng thêm oa nhi búp bê mặt làm cho bộ dáng của hần thập phần...ách...khả ái!!

Nhìn bộ dáng cún con của hần mà Mị buồn cười kinh khủng, hần là đại lục ca tụng hơn 10 niên uy nghiêm đích thiên tài quân sự sao, trông hần bây giờ giống tiểu cầu hơn.....ách thật giống...nàng....Mị phượng mâu nhẹ nhàng giãn ra, có chút thất thần....nhân thần nhàn nhạt tưởng niệm, ko biết nàng ở đó thế giới có tốt ko?

“ Uy!!...người sao vậy...” .Dạ Thương quơ tay nhìn Mị, tự dưng thất thần, người này thật ngộ!!

“ Ko có gì, chỉ là có chút tưởng niệm một cổ nhân thôi, người thật giống nàng,...” .Mị cười khê nhìn Dạ Thương

“ Nga...”...Dạ Thương ko nói, phiết miệng....

Ngay cả cái cách phiết miệng, thói quen cũng giống...Mị than nhẹ!!...chung quy cũng ko phải nàng....

“ Đúng rồi, ta muốn hỏi người! Kế sách ta bày ra tự nhận ko sơ sót sao người biết mà tương kế tựu kế đánh ngược lại” , Dạ Thương nghiêng đầu hỏi

“ Người muốn biết?...”..Mị nheo mắt

“ Ân...dĩ nhiên...” Dạ Thương gạt đầu

“ Ta ko nói cho người...”..Mị cong khóe môi cười rộ lên, xinh đẹp dung nhan càng thêm chói lọi.....khiến cho Dạ Thương có chút si ngốc

“ Người.....người...ko thềm nói với người nữa! tái kiến,” Dạ Thương hờn giận bước đi. Hừ! gì là lạnh lùng tàn khốc, gì là tài khuynh hoàn vũ, gì là tuyệt thế vô song Đường thừa tướng.....hần giống một con phúc hắc miêu hơn, giám đùa giỡn hần, Đường Vũ Mị, người chờ coi....ta....ta..hừ, hừ!!!...

“ A ..a.a....aaa...” , thật đáng yêu, càng ngày càng giống nàng....Mị khoái trá cười lớn

“ Tướng gia, hần là dạ thương, đại lục ca tụng hơn 10 niên đích dạ thương?” Bắc Li Mộ Hiên kì lạ hỏi, xem một phần tính cách của Dạ Thương, Bắc Li Mộ Hiên có chút giật mình...nhìn hần thật trẻ tuổi, lại thêm

búp bê mặt làm cho nàng ko thể ngờ được kinh thế hơn 10 năm đích hấn lại như vậy hài đồng tính cách, xem ra nàng cùng tướng gia có vẻ rất hợp nhau a

Nói đến tướng gia, hấn càng ngày càng bội phục này nhân, hôm đó mở cuộc họp tác chiến, kế sách của Dạ Thương ko ngờ tướng gia lại nắm bắt chặt chẽ như vậy, cũng vì vậy mà bọn họ tương kế tựu kế, tỏ vẻ uể oải nhằm dẫn dụ địch....cũng giảm bớt lực sát thương cho quân ta. Trận chiến này thật sự đẹp nha!!! Làm cho hấn máu huyết càng sôi trào, hấn cảm thấy có thể cùng tướng gia đánh trận là như thế nào hưng phấn, phần khích....

Bắc Li Mộ Hiên, một trong 7 khai quốc công thần Phượng quốc, chiến công hiển hách, người đời ca tụng. Niềm vui lớn nhất trong cuộc đời của hấn là có thể cùng sống vai Phượng để chiến đấu, những khoảnh khắc tươi đẹp đó....hấn mãi cho đến khi đầu bạc vẫn ko quên. Đến khi có con cái, có cháu chắt.....hấn luôn luôn kể về những trận chiến oanh liệt ấy, mâu quang hưng phấn, nhần thần sáng rọi, lúc ấy hấn như trẻ lại 10 tuổi!!

32. Q.2 - Chương 9: Ai Đích Đau Lòng ?

Kết thúc trận chiến, Diễm Nguyệt tiêu diệt hơn 10 vạn quân địch, bắt sống gần 50 vạn.....trong khi đó Diễm Nguyệt tổn thương số lượng không lớn, tử trận gần 2 vạn, bị thương 10 vạn.....với kết quả trận chiến như thế này, binh lính tướng sĩ vô cùng vui mừng, hân hỉ...

Đại chiến kết thúc, nhân dân mừng vui, nhà nhà chúc mừng....

Bắc thành

Trong ko khí thắng trận.Binh lính tướng sĩ được mở tiệc chiêu đãi, ai nấy đều vui sướng hò hét, Cạn ly chúc mừng

“ Ta dùng chung rượu kính những anh hùng hi sinh trong cuộc chiến” , Mị đứng dậy thanh âm băng lãnh nói, tay nhẹ nhàng đổ ly rượu xuống đất nhất thời tướng sĩ im lặng nhìn về phía nàng

“ Ly rượu này cảm tạ cùng xin lỗi bọn họ, vì ta mà tham chiến, vì ta mà hi sinh...” Mị cảm thán, nhẹ nhàng nâng lên chung rượu uống. Nếu ko phải vì Phượng cũng ko có này lí do cho nhị quốc gây chiến lại càng ko có nhiều người như vậy hi sinh. Tuy nàng lạnh lùng tàn khốc, ko quan tâm thiên hạ thương sinh, nhưng những người này đây luôn coi nàng là thần thủ hộ của bọn họ.....Mị có chút tiếc nuối, nhưng ko hối hận....dù có hi sinh nhiều người nữa nàng cũng ko thể để mất hấn, nói nàng ích kỉ cũng thể thôi!!

“ Còn ly rượu này ta kính các người, cũng là cảm tạ các người cùng chung ta chiến đấu...”..Mị nâng ly nhìn về toàn thể binh lính, âm thanh nhẹ nhàng lại, có thêm phần ôn nhu, nâng ly uống cạn

Binh lính tướng sĩ thật sâu rồi cảm động, nói bọn họ chỉ là những tướng sĩ nhỏ bé, có ai thay bọn họ thương tiếc tánh mạng đâu, chỉ cần nghe lệnh cấp trên là đủ rồi, cuộc đời binh sĩ nhất là quân biên thành nay sống mai chết, thành ra họ cũng quen rồi, nay khuynh thế vô song vị kia Đường thừa tướng nâng ly cảm tạ cùng xin lỗi bọn họ sao lại ko cảm động. Thiên hạ tuyệt diễm đích hấn...có lẽ chưa từng nói câu xin lỗi bao giờ ni, hôm nay những binh lính nhỏ bé như bọn họ có thể nghe thấy bảo sao ko rung động, nhất thời không khí như chùn xuống, tất cả binh lính....hơn chục vạn ánh mắt, mâu quang rung động nhìn về một thân hỏa hồng trước mặt, khuynh thế băng dung.....nàng là bọn hấn thần, là người mà bọn hấn ngưỡng mộ nha!!....có câu này hà tất chi cầu nữa ni!! Đủ rồi, vậy là đủ....

“ Tướng gia, ngài đừng nói vậy....Nhật quốc cùng Minh quốc cũng chỉ lấy cớ xâm xé quốc ta, thử hỏi bọn hắng cứ vài năm lại nổi trống tập kích biên cương nước ta, gây thương tổn binh sĩ vô số.....nếu ko có ngài, có rất nhiều tướng sĩ sẽ chết nhiều hơn nữa...., là chúng ta nên cảm ơn ngài mới phải”, Bắc Li Mộ Hiên đứng ra hào sảng nói

“ Là...đúng vậy...”.

“ Tướng quân nói ko sai...”....

“ Là.....”

Tiếng quân sĩ hô to như sấm, như lời đồng ý, cùng cảm tạ...này phân hào khí ngút trời....hôm đó buổi tiệc chiều dài...hình ảnh vị ấy khuynh diễm thiên hạ, khắc càng sâu vào ấn tượng mỗi binh lính Bắc thành....ko thể xóa nhòa.....

“ Chủ thượng, có tin từ hoàng đô gửi đến” , Lôi lấy ra phong thư đưa cho Mị

“ Ân....là của Vi” , Mị mâu quang nghi hoặc, cầm lấy bức thư, ko hiểu sao lòng nhàn nhạt bất an

“ Là...” ..Lôi gật đầu

Nhìn sắc mặt chủ thượng tái mét, lồi kinh hoàng, chẳng lẽ Phượng chủ quân xảy ra chuyện, Lôi nghĩ. Nay thiên hạ có thể khiến cho bọn họ băng sơn chủ tử biến sắc mặt cũng chỉ có công tử nha

“ Đi...”...Mị vội vã dùng khinh công phóng ra ngoài để lại câu nói, “ mọi việc còn lại người thu xếp”

Lôi khẽ cau mày.....nhìn bức thư vừa chuyển đến

“ Mị, về mau.....

Phượng xảy ra chuyện.....”

Hoàng đô

Đoạn Thiên nhai

Đoạn Thiên nhai là một trong những vực sâu kinh khủng nhất đại lục, nó không những sâu ko thấy đáy mà địa hình vô cùng hiểm trở....nhưng điều đáng sợ ở đây, bên ngoài nguy hiểm đó được bao bọc bởi viễn cảnh xinh đẹp, như thần tiên nơi ở. Đỉnh cao, nhìn từ xa có thể thấy vân vụ uốn lượn xinh đẹp....hoa cỏ diễm lệ.....tạo nên đoạn thiên nhai, diễm mỹ nhưng cũng nguy hiểm, cho nên rất ít người bước chân đến nơi này dù cảnh như thế nào mỹ lệ

Nhưng đôi khi cũng có ngoại lệ, lúc này đây trên đoạn thiên nhai có người , chia thành hai phía đối lập

“ Người dừng lại đây, nếu ko ta sẽ giết hắc...”...hắc y nhân nguy hiểm đe dọa, hắc lúc này toàn thân mồ hôi ẩm ướt cho thấy tâm tình khẩn trương vô cùng, nhìn lại trên tay mình đích con tin, tâm hắc nhẹ nhàng an ổn lại. Hắc y nhân kèm chặt thiếu niên. Thiếu niên khuynh thế dung nhan, một thân bạch y nhẹ nhàng....một đầu ô phát xinh đẹp dài chấm đất, buông thả lung tung....đồng đưa theo vũ điệu của gió....xinh đẹp, ...thiếu niên đích thị Trầm Phượng

Trầm Phượng xinh đẹp khuôn mặt lo lắng, tay nhỏ bé ôm bụng, hắc có thai hơn 4 tháng, bụng thêm to ra.....ko ngờ lại bị bắt, cho Mị lo lắng rồi...Phượng thật sâu bất an, nhìn khuôn mặt ái nhân đứng đó, khuôn mặt băng sương lạnh lùng, ko một biểu hiện,...nhưng hắc biết, nàng đang rất lo lắng, Mị! càng lo lắng, càng phần nộ.....càng biểu hiện bình tĩnh. Bình thường hắc sẽ rất an tâm nhưng hôm nay ko hiểu sao, tâm của hắc rất loạn....đường như lần này gặp mặt nàng là....từ biệt....phân li....

“ Người thả hắc, ta cho người đi...”..Mị trầm giọng nói, phượng mâu càng thêm lãnh khốc, nhưng ko ai thấy tay của hắc run run, tuy rất nhẹ...nhưng huyết đã bắt đầu đầm đầy ngón tay.....đau xót....

“ Hừ!!.... đâu dễ dàng như vậy...”..hắc y nhân cười lạnh, hắc trăm phương ngàn kế mới bắt được này thiếu niên, nếu như vậy thật dễ dàng rồi....nếu lần này thành công, hắc sẽ vĩnh viễn thoát khỏi hắc,....một đời phú quý....

“ Người muốn như thế nào...”..Mị lạnh giọng nói

“ Người phải tự phế đi võ công....giao cho ta La tinh quân cùng quân quyền Diễm nguyệt...nếu ko...” ..hắc y nhân dần lui về sau, âm hiểm nói, mâu quang lộ rõ tham lam

“ Được!!...” ..ko suy nghĩ, Mị đồng ý.....

Hắc y nhân kinh ngạc nhìn Mị, hắc ko ngờ nàng lại như thế nhanh chóng đồng ý...quả nhiên Đường thừa tướng yêu phu hơn mạng nha!!!

“ Người thả hắc, ta thực hiện ...” .Mị cau mày nói, mâu quang lo lắng khi nhìn thấy hắc y nhân liên tục lui về phía sau Đoạn Thiên nhai

“ Hảo!! người tự phế mình trước” , Hắc y nhân kiên quyết.....

“ Đừng,...Mị...người đã hứa với ta ko để bản thân mình nguy hiểm....”.Phượng quát lớn....

Mị nhìn Phượng, nhân thần từ lãnh khốc chuyển sang ôn nhu...mệnh môn tựa hải, nhẹ nhàng cười khê.... “ ta chẳng phải nói, khi người an toàn...ta sẽ ko để cho bản thân mình nguy hiểm sao” ...vô công thì sao chứ, nàng hơn 10 niên luyện đến tuyệt thể vô công, vậy cũng có thể dùng 10 niên lấy lại..La tinh quân, chẳng phải chỉ nghe nàng, quân quyền chỉ là một khối mộc bài, vật chết....sao sánh được với hắc chứ.... “thiên hạ này, đại lục xinh đẹp này cũng chẳng bằng người một ánh mắt ôn nhu”

Tay nâng lên, chuẩn bị phế đi vô công của mình,...hắc y nhân hưng phấn nhìn Mị....tay kèm chế Phượng dần lỏng bớt....nhân cơ hội đó, Phượng lấy trong lòng đào mộc trâm đâm thẳng vào tâm hắc....nhanh chóng...khiến cho hắc y nhân trở tay ko kịp...cũng làm cho Mị kinh ngạc ko thôi. Của nàng thiện lương đích thiên hạ, ngay cả con kiến cũng ko nỡ sát hại, lại như vậy chính tay đâm nhân, như vậy hắc sẽ xót xa biết bao nhiêu!!

Khoảnh khắc thân hình như đổ xuống, mâu quan cầm hận...hắc y nhân nhanh chóng dùng tay buộc chặt lấy Phượng lôi xuống cùng ngã xuống Đoạn thiên nhai. Trong lúc đó, Mị kinh hoàng phi về phía trước, tay nắm chặt lấy tay áo phượng, ko cho ngã xuống...nhưng hắc y nhân cố sống cố chết nắm chặt lấy chân phượng, muốn cùng đồng quy vu tận. Phượng một tay ôm bụng...một tay bị Mị giữ chặt, nhưng với sức nặng hai người, cùng với hắc y nhân cố chết lôi xuống, giằng co thể trận. Phượng bụng đột nhiên quặng đau, mày khê nhíu, mồ hôi từ trán toát ra....

“ Phượng giữ chặt lấy...ko được buông tay...”Mị quát lên

“ Ngô....Mị....ta đau, đau quá...”..bụng từng cơn quặn lên,...Phượng nhăn mi, khuôn mặt dần tái nhợt

“ Ko sao!! Một chút là tốt rồi, tốt rồi...” Mị an ủi hắc, tay cố sức giữ lấy, huyết nhẹ nhàng uốn lượn, nhuộm thắm cả bạch y

“ Mị...ko được rồi...người buông, nếu ko cả hai cùng ngã mất...”.Phượng nói nói, mâu quang ôn nhu, đau xót.....hay bị thương

“ Người nói bậy bạ gì đó...”..Mị khê quát, mồ hôi từng giọt chảy xuống cho thấy chủ nhân đang kiệt sức

‘Xoẹt.....’....cánh tay áo bị nắm giữ quá sức mà dần đứt chỉ...nhẹ nhàng từng đoạn, nhưng cũng nhanh đến nỗi khiến người khác ko kịp trở tay. Mị trợn mắt nhìn y nhân xinh đẹp khuôn mặt, ôn nhu tiểu dung, mâu quang như lưu thủy....dần dần...một xa.....rơi xuống đoạn thiên nhai cùng hắc y nhân, đồng quy vu tận

“ Không!!!!!!!!!!!!...”..Mị hét lên, kinh hoàng, đau xót....phi thẳng xuống Đoạn Thiên nhai, nhưng vừa chuẩn bị rơi xuống, một cánh tay mạnh mẽ ôm chặt lấy hắc, lôi lên. Khi Âu Dương Sắc Vi vừa nhận được tin bằng cùng Lôi, Phong, Điện, Vũ...cùng một số người chạy lên, thì thấy cảnh Mị chuẩn bị nhảy xuống đoạn thiên nhai, kinh hoàng nàng nhanh chóng phi thân ôm chặt lấy hắc.....

“ Buông!!! Ta xuống cùng hắc...buông...” .Mị điên cuồng la lên, tay ko ngừng thoát khỏi ma trảo của Âu Dương Sắc Vi, phượng mâu nổi lên từng nét đỏ sậm chứng minh chủ nhân của nó đang trong cơn vô cùng cuồng loạn

“ Mị...Mị!!người bình tĩnh...”.Âu Dương quát lên....

“ Vi!...buông ta, hắc rất sợ lạnh nha, hắc sợ tối, sợ một mình....hắc một mình rơi xuống nơi đó sẽ rất sợ hãi..còn cục cưng của chúng ta....ta phải xuống cùng hắc...đúng!! Cùng hắc....” Mị lắc đầu lăm nhăm, cử chỉ cuồng loạn, thất khổng nào còn bộ dạng tuyệt thể vô song lãnh tĩnh thường ngày

‘Bách...’.... “người bình tĩnh, Phượng hắc còn đang chờ người tìm hắc ni, chờ người thay hắc báo thù.....người như vậy uống công hắc vì người mà...”...Âu Dương Sắc Vi rống lên, tát Mị một bạt tai. Lôi, Phong , Điện, Vũ..tứ đại hộ pháp kinh ngạc, Mị cương lại...Âu Dương Sắc Vi sững sờ, nàng ko định đánh nàng a!!

“ Xin lỗi Mị!..ta ..ta ko cố ý” , Âu Dương Sắc Vi mâu quang suy sụp.

33. Q.2 - Chương 10: Đau Lòng Đích Chia Li

“ A..A..aa..aaa...!!!!...”.....đau... đau đến tâm can liệt phế, tiếng kêu xé rách cả Đoạn thiên nhai, như ma âm nhức não, làm cho người người hoảng sợ, cũng lắm bị ai

Này tình, này ái...

Người đã hứa với ta cùng nhau đi đến cùng trời cuối đất

Người hứa cùng ta chấp chữ tay cùng giai lão

Hứa cùng ta bên cạnh này vĩnh chẳng phân li!!!.....

Người.....phượng ...phượng...ta đích phượng nha.....

Này đau lòng, này phân đau nhức....ai thay ta xoa dịu đây

Mộ dung thanh, đông phương lưu.....

Ta muốn cho các người sinh ko bằng tử...

“ Aa.....aa...”...tiếng hét vang thấu trời xanh, những kẻ ở đây đều kinh hoàng nhìn về nữ tử trước mặt, hỏa y như máu, kia khuynh thế dung nhan bằng hàn thấu sương, cặp lãnh mâu trong đó ko còn phân ôn nhu chỉ còn thật sâu rét lạnh, hàn đến tận xương tủy....này nữ nhân bá đạo, kia ánh mắt bồng chốc chuyển đồ quý dữ như tu la tái sinh.....

“ Người...”..,

“ Chủ thượng”

“ Cho người xuống tìm.....sống phải thấy người...”...tiếng nói còn lại chẳng thể nói nổi, mâu quang tràn đầy đau xót bi thương, khẽ nhắm mắt, âm thanh run rẩy “...chết phải thấy xác...”...này câu nói, có ai biết thiên hạ vô song đích nàng phải mất bao nhiêu khí lực để nói, này phần đau ai thấu, ai hiểu đây!!

Trầm Phượng...Phượng...aa,,a.người có biết người có bao nhiêu tàn nhẫn. Nhìn ái nhân trước mặt mình mất đi, này tràng ác mộng người bắt ta thừa nhận làm sao đây!!.....

“ Mị!..” .Âu Dương Sắc Vi đau lòng nhìn này muội muội, có lẽ nàng oán nàng ko cho hấn nhảy theo cùng Phượng đi

“ Vi, xin lỗi cho người lo lắng rồi,” Mị xoay người cười khẽ....này cười chứa 3 phần tự giễu 4 phần đau xót cùng 3 phần vô thố...ko biết làm sao cả, ko biết.....rối loạn! loạn hết thấy, nàng ko muốn nghĩ, ko thể nghĩ....nàng sợ này kia trở thành sự thật, sợ này hấn sẽ vĩnh viễn mất bên cạnh nàng...còn cục cưng của bọn họ chưa hiện thế nha!!.....

“ Mị, muốn khóc cứ khóc đi,” Sắc Vi an ủi nói

“ Khóc!.... ta khóc ko được! khóc ko nổi”, Mị thê lương cười.....,

Này con người phải biết bao đau xót mới khóc không được đây, này đau, này bi...tại sao khiến cho người phải chịu như vậy dày vò đau. Mị a! thông minh như người, này tuyệt thế kinh tài như người.....tại sao lại chịu bất hạnh này đau. Sắc Vi thở dài, lão thiên gia a! ngài làm ơn phù hộ trả lại Phượng cho nàng đi, nếu không này thiên hạ này, giang sơn này sắp loạn rồi

Đoạn Thiên nhai, 3 ngày rồi hấn vẫn đứng đó, ko ăn, ko uống như một bức tượng đá, khiến cho âu dương sắc vi đau xót ko thôi

Từ ngày Trầm Phượng rơi xuống này ko thấy thiên nhai, thuộc hạ xuống đó, lục tung này đoạn núi nhưng ko có tin tức, Trầm Phượng biến mất vô tung vô tích như chưa bao giờ xuất hiện qua

“ Mị! người ăn một chút gì đi, như vậy mới có sức tìm hấn nha” , Sắc Vi khuyên nhủ

“ Ta ko muốn ăn...”.

“ Mị , người cứ như thế này, chưa tìm được Phượng thì người đã ngã xuống rồi,” Sắc Vi lo lắng

Mị ko nói, mâu quang xa xăm nhìn về phía chân trời, nhân thần khép mở....khuôn mặt nhợt nhạt,....thê lương.....

Ba ngày.....7 ngày.....nửa tháng.....

Ko có! Một chút cũng ko có!, hần như này trích tiên hạ phạm đạo chơi một vòng sau đó bay đi, ko còn vết tích....

Này nhân gian khói lửa....ko hần....chỉ còn lại hai màu đen, trắng.....

Mệt mỗi quá!...Phượngcủa ta Phượng nha

“ Mị! nàng như thế nào rồi”

“ Bệ hạ, thừa tướng là quá mệt mỗi thôi” , thái y cung kính đáp

“ Người lui”

“ Vâng bệ hạ”

“ Vi! Vẫn chưa có tin tức sao”

“ Ân!” Âu dương buồn bã đáp

“ Ko có tin tức hi vọng là còn sống, cho nên chúng ta nhất định tìm ra hần, Phượng như thế thiện lương.....ông trời cũng ko như thế bạc đãi hần nha!” Lãnh Tĩnh thở dài nói

“ Ân!! Mong là vậy, nếu ko Mị nàng sắp điên rồi”

“ Còn bên Nhật quốc, Minh quốc như thế nào”

“ Ân binh bất động” , Sắc Vi tức giận

Trong phòng

Khẽ mở nhân thần, này xinh đẹp phượng nhãn cao ngạo lại hận ý nồng đậm

Hần như vậy thiện lương, như vậy thuần khiết

Của nàng thiên hạ, hần là của nàng tất cả nha

Mộ Dung Thanh, Đông Phương Lưu

Các người vì này tiên đoán mà hại chết hần

Phá thế....thương sinh.....

Đại lục một thống

Được !...được!!! các người như vậy muốn, ta cho các người

Này Nhật quốc cùng Minh quốc, các người chờ của ta đại giới đi

Nguyên niên 943, Đường thừa tướng Đường Vũ Mị cùng La tinh vân kị mang theo 50 vạn tinh binh tuyên chiến hai quốc

Thiên hạ cho rằng Đường Vũ Mị điên rồi

50 vạn binh làm sao có thể địch lại trăm vạn binh mã của hai quốc đây

Nữ hoàng Nhật quốc họ Mộ Dung Thanh lo lắng

Nữ hoàng Minh quốc họ Đông Phương Lưu kinh hãi

Điên rồi! loạn rồi!...vậy hết thầy cứ điên cứ loạn đi
Này giang sơn đẹp như họa
Này thịnh thế yên hoa đại lục
Ko hấn nhuộm máu cũng ko sao
Các người sợ hấn phá thếthương sinh
Sợ đại lục một thống
Vậy ta đây cho các người
Lời tuyên chiến bố cáo khắp thiên hạ, đại lục loạn thế bắt đầu.....

34. Q.2 - Chương 11: Phong Vân Tái Khởi

Loạn thế là lúc anh hùng xuất hiện, loạn thế tạo anh hùng nói cũng ko sai. Lúc bấy giờ đại lục chia làm hai thế chân vạc

Một Nhật quốc cùng Minh quốc cùng nhau hợp tác đối kháng Diêm nguyệt

Hai, Diêm nguyệt quốc

Các lộ anh hùng từ khắp nơi chia về hai thế lực, có lẽ sau này cuộc chiến, đại lục sẽ chia lại thế chân vạc, cho nên đây cũng là lúc cần người tài, cái gọi là khai quốc công thần chẳng

Phượng quốc sử lục kí ghi rằng: “ nguyên niên sơ nguyệt 943, Diêm nguyệt quốc do Đường thừa tướng xuất chinh với 50 vạn quân cùng la tinh kị đối kháng gần 200 vạn hùng binh Nhật quốc cùng Minh quốc. Kìa chênh lệch rõ ràng lực lượng khiến cho bao kẻ khê than, này Đường thừa tướng đúng là lêu mạng nha”.

Nếu nói lúc xưa Đường thừa tướng tàn khốc, làm việc thủ đoạn lạnh lùng thì trên chiến trường nàng là tu la tái thế, nhuộm máu kẻ thù, này xinh đẹp chiến lược, tàn nhẫn bố trận..khiến cho địch kết cục thê thảm.

Trong Phượng đế kì chiến có nói: “ để dụng binh như thần, binh thư yếu lược....kế sách kín đáo ko sơ hở làm cho giặc ko còn đường lui.....này vị Phượng đế ko hổ là chiến thần, bất khả chiến bại. Đứng trên chiến trường, khuynh thế độc lập, tuyệt thế dung nhan, một thân hỏa y nàng ko ngừng chem., giết, máu hòa cùng y phục, chẳng phân biệt được là huyết ai,này trảng chiến dịch ko biết gây kinh hãi cho bao nhiêu người, bao nhiêu thế hệ.

Này trong cuộc chiến, xuất hiện một loại đặc biệt vũ khí, gọi là pháo nổ, uy lực vô biên, làm cho quân địch tử thương ko kể xiết.....”

Nguyên niên năm 944, Diêm Nguyệt quốc diệt hơn 100 vạn quân địch, chiếm được hơn 1/3 thành trì Minh quốc

Nguyên niên năm 945, Đường Vũ Mị công phá đạo phòng tuyến cuối cùng xông vào hoàng cung bắt sống họ Mộ Dung Thanh, chiếm Minh quốc

Nguyên niên năm 946, dùng liên thành kế chiếm hơn phân nửa Nhật quốc

Nguyên niên 947, Nhật quốc đầu hàng

Bát nguyệt nguyên niên 947, này đại lục một thống, Nhật quốc cùng Minh quốc bị diệt, xóa tên trong lịch sử

Này một đoạn truyền kì, hàng loạt trận đánh nổi tiếng trong lịch sử

Sau này trận chiến, tất cả các kế sách, xinh đẹp yếu lược, kì binh bố trận được Hạ Hầu Nhan một trong 7 vị khai quốc công thần ghi lại, được xem như báu vật của kẻ dùng binh, đời đời truyền lại

Loạn thế phong vân đến hồi kết thúc.....

Đào phượng hiên

Năm nay hoa đào vẫn nở xinh đẹp diễm lệ như vậy. Đào phượng hiên...Phượng....cảnh còn mà người nay đâu, hơn 4 năm ko có tin tức của người, rốt cục ở đâu ni

4 năm tương tư, nhưng nhớ dày vò

Ta ko ngừng chém giết, bàn tay này nhuộm ko biết bao nhiêu là máu người đây. Người đời có kẻ gọi ta là thần, người gọi ác ma....ha ha....Phượng ! còn người nói ni! Có lẽ ta sắp điên rồi!! Phượng...Phượng người mau về được ko, ta nhớ người nha! Nhớ...rất nhớ.....

“ Chủ thượng, người đưa lên,” Phong cung kính nói. Đây hơn 4 niên, chủ tử càng thêm lãnh lệ, làm các nàng càng thêm kính sợ. Phượng công tử a! người làm ơn mau xuất hiện nha, chủ tử sắp chịu ko nổi rồi

“ Ân....”.Phượng, người xem ta đem hai kẻ kia đến tạ tội cùng người rồi, Mị khẽ cười, như vậy ôn nhu, như vậy bi thương

“ Các người đến rồi.....”.môi anh đào khẽ mở, phượng mâu xinh đẹp mờ mịt, như hoàng nước trong suốt rồi biến hóa dần....lãnh dần...âm trầm dần....

Khi họ Mộ Dung Thanh cùng Đông Phương Lưu đến, chỉ thấy trong truyền thuyết đương kim thừa tướng xoay lưng về phía bọn họ, ko nói....bầu ko khí im lặng nhưng cũng ko nói nên lời ghê rợn

Làm quân chủ của một nước, họ Mộ Dung Thanh cùng Đông Phương Lưu chưa bao giờ sợ nữ nhân như vậy, nhìn cảnh tượng hãn trên chiến trường đầm máu tu la, phút chốc các nàng này hối hận rồi, các nàng ko thể ngờ rằng, trên đời sẽ có nữ nhân vì 1 nam nhân mà máu đầm thiên hạ.

“ Đây kết quả các người hài lòng...”...Mị vẫn đứng đó, xoay lưng về phía hai người kia, thì thầm, âm thanh nhẹ nhàng nhưng lại như ma âm rót vào tai người nghe

“ Người.....rốt cuộc muốn như thế nào?...”.họ Mộ Dung Thanh nói

“ Người biết không, ta vốn vô tâm ko lòng dạ nào nhưng 6 tuổi năm ấy gặp hãn tâm vì hãn mà động. Hãn như vậy thiện lương, như vậy thuần khiết...ta ái hãn, sủng hãn....nay phân yêu có bao sâu đậm, 13 năm liễu, ta ái hãn hơn 13 năm. Có hãn ta mới cảm nhận ta còn sống, quang minh, ấm áp.....nhưng mà hãn đi rồi,...mất đi này ấm áp dương quang...các người nói xem, ta phải làm sao ni...” .Mị âm thanh như nỉ như non, như tự nói với bản thân mình...

“ Người.....” họ Mộ Dung Thanh cùng Đông Phương Lưu kinh hoàng nhìn về phía Mị. Đây thiên hạ diễm tuyệt tứ phương, kinh thế kì tài, thiên hạ đồn rằng nàng có bao nhiêu ái nàng phụ quân....nhưng các nàng ko ngờ rằng trên đời này sẽ có kẻ si tình như thế này, này yêu, này luyện,này si như thế đậm nha!!

Mị xoay người nhìn về phía hai người nọ, mâu quang trở nên âm trầm sắc bén, xinh đẹp băng dung càng thêm lãnh liệt.....bất giác khiến cho hai kẻ từng quân lâm thiên hạ có chút vô thố, lùi bước....

“ Các người nói ta phải làm sao với các người ni, lẩn trì,..chém eo, hay tửu độc ni...” .Mị ôn nhu nói, càng thêm đáng sợ, kinh hoàng.....

“ Người.....người...” Đông Phương Lưu kinh hoàng nhìn về phía Mị

“ Ta biết! chuyện ta làm ta sẽ chịu trách nhiệm, mong người ko nên trút giận về phía người khác,” khôi phục ngạo khí hoàng gia, Mộ Dung Thanh thông dong nói. Đây đụng vào đáng sợ nữ nhân, hối hận sao ko!....thôi thôi coi như hết, mọi việc cứ để nàng chịu, cả đời âm mưu tính kế, tranh giành chém. Giết lẫn nhau, một rồi!! thật mệnh. Chỉ mong kiếp sau ko vào đế vương gia, Mộ Dung Thanh than nhẹ.

Nhìn này tuyệt thế nữ nhân trước mặt, vì hồng nhan mà khuyhnh tấn thiên hạ, này ái này yêu.....thật mỹ!! khiến nàng có chút hâm mộ. Sinh nhà đế vương này yêu như một thứ sa xỉ...nàng ko có....cũng ko cảm nhận được cho nên xem nhẹ này phân tâm nữ nhân này dành cho Trầm Phượng....sai a! một bước cở sai, lệch cả ván cờ...họ Đông Phương Lưu thở dài....

“ Yên tâm! Ta ko lạm sát kẻ vô tội” . Mị cười lạnh. Ko hổ kẻ từng làm vương, dù bại nhưng ko thể xem thường....chỉ tiếc các nàng gặp phải nàng thôi!!...

Cửu nguyệt, nguyên niên 947.....quân chủ hai quốc Minh quốc cùng Nhật quốc, dùng độc tự hành tạ tội cùng Đường thừa tướng đích phu quân

Cách đây hơn 4 năm lời tiên đoán

Tử mâu sơ hiện, nguyệt tộc hiện thế

Yêu nghiệt thiên hạ

Phá thế.....thương sinh

Đại lục một thống

Thịnh thế yên hoa.....

Cuối cùng trở thành sự thật!!!....

Cùng thời gian đó, Diễm Nguyệt Đế họ Âu Dương Sắc Vi truyền chỉ nhường ngôi cho Đường thừa tướng....., giải tán hậu cung cùng nàng nam hậu Lãnh Tĩnh dạo chơi tứ hải.

Sau hơn 4 năm chiến loạn, này đại lục thống nhất, một thời kì thịnh thế phồn hoa lại bắt đầu, một triều đại mới bước sang một trang lịch sử mới.....

35. Q.2 - Chương 12: Phiên Ngoại:

Cổ sự này xảy ra sau khi Trầm Phượng cùng Đường Vũ Mị kết hôn sau 1 năm, hai người luôn hôn nhẹ mặt...đôi khi khiến cho thuộc hạ trong phủ luôn hâm mộ nha

Một hôm, sau khi giải quyết xong công việc triều đình, Mị đến Đào phượng hiên tìm Phượng

Thấy cửa mình y nhân, ngồi chống cằm, một bộ dáng rất chi là buồn bã khiến cho Mị yêu thương ko ngớt! là ai dám làm cho nàng thiên hạ như vậy u buồn nha! Nàng nhất định ko buông tha cho hắn

“ Phượng...làm sao vậy...” Mị ôn nhu lại gần hỏi, nhẹ nhàng ôm y nhân vào lòng, vuốt nhẹ hắc sợi tóc...

“ Mị,..có phải ta thật vô dụng?..”.Phượng ngẩng đầu hỏi Mị, mâu quang buồn bã

“ Ngô...sao ngươi lại nói vậy...ta đích Phượng hơn bất kì ai thông minh nha...”Mị ôn nhu nói

“ Mới ko phải, ngươi chính là khoa ta...” .Phượng chu môi nói nói

“ Làm sao...làm sao....ta chính là nói thật nha! Có thể khiến kinh thế kì tài như ta vì ngươi phục vụ, như vậy ngươi chính là thiên hạ đệ nhất nha” , Mị trầm đình triệt thiết nói

Hừ!!!

“ Thôi! Thôi!! Ko đùa nữa rồi, Phượng nói cho ta vì sao lại nói mình là kẻ vô dụng, ân?..” Mị vén hắc sợi tóc nhẹ nhàng hỏi

“ Ngươi xem...” .Phượng chỉ đám hoa gần đó cho Mị

“ Ta thấy chúng nó đẹp nên mua về thử trồng, nhưng tại sao dù ta chăm sóc thật tốt nha, bọn chúng vẫn héo úa rồi...chẳng phải lúc mua như thế rực rỡ xinh đẹp nha...” .Phượng cau mày hỏi

Mị nhìn vài khóm bông lưu ly trước mặt, lại nhớ đến mấy ngày nay Phượng hay lom khom chăm chút gì đó, ko chú ý đến nàng...bây giờ còn vì bọn chúng sầu lo....hừ hừ!!! Mị mâu quang căm tức nhìn vài khóm hoa lưu ly trước mặt

“ Phượng nha! Ko phải là người ko chăm sóc tốt mà bọn chúng xấu hổ mà ủa tàn thôi...”.Mị cong khóe môi cười, nhẹ nhàng ôn nhu nói

“ Xấu hổ?,”...Phượng nghi hoặc...hoa cũng biết xấu hổ sao chứ!!

“ Là a!! ta đích Phượng,..như vậy xinh đẹp...như vậy mê người cũng khiến cho nó hoa dung thất sắc, xấu hổ mà ko dám khoe sắc trước mặt người thôi...” .Mị gật đầu giải thích.... “ người ta chẳng nói bẻ nguyệt tu hoa là gì...”

“ Nói bậy!!” Phượng tròn mắt, biết rõ Mị muốn chọc mình vui Phượng có chút buồn cười, tài giỏi nghiêm túc đích nàng càng ngày càng ngọt miệng rồi....

“ Ta nói bậy sao...”Mị híp nhân. Mâu quang lóe sáng, chăm chú nhìn Phượng, nóng rực ánh mắt khiến hấn có chút nhiệt, xinh đẹp khuôn mặt có chút ửng đỏ

Thế là! Sau một hồi bàn luận.....ba lớp ba sàm....chúng ta thiên hạ Đường thừa tướng nhanh chóng đem của nàng đích phu quân

Đóng cửa

Buông màng.....

Đêm xuân một khắc đáng giá nghìn vàng nha!!!

Ngày hôm sau, toàn bộ hoàng đô, hoa lưu ly bị cấm bán trong vòng 1 năm, có gì thiệt hại, phủ tướng gia chịu toàn bộ

Vậy mới nói, đắc tội với ai chứ đừng đắc tội với đường triều ác ma Đường thừa tướng, nếu không là người chết chắc a !!!!.....

36. Q.3 - Chương 1: Long Phượng Bảo Bối

Gió nhẹ nhàng mang theo hương thơm nhàn nhạt của cây cỏ, vài tia nắng nhẹ nhàng nhuộm thứ ánh sáng vàng nhạt khắp vùng tạo nên một bức tranh phong cảnh xinh đẹp nên thơ. Đúng vậy, nơi đây tựa như thế ngoại đào viên, đó là một u cốc xinh đẹp

“ Tỷ, người nói nương thân của chúng ta như thế nào nha” , phần nộn giọng trẻ con vang lên, âm thanh nhuần ngọt làm cho người khác thêm yêu thương. Trong sáng mắt to đơn thuần tựa như hoàng thủy, phần nộn tinh tể làn da, khéo léo mũi, anh đào môi tựa như tinh linh trần thế! Thật sự là xinh đẹp đáng yêu tiểu nam hài đầu.

“ Nha! Phụ thân nói mẫu thân là người rất vĩ đại, rất tài giỏi đầu...” phần điêu ngọc mài tiểu cô nương thanh linh âm thanh ôn nhu đối với đệ đệ của mình nói, tiểu cô nương chừng 3,4 tuổi khuôn mặt cùng tiểu nam hài như đúc

Đây chính là đôi long phượng thai nha

“ Vậy sao nương thân vẫn ko đến xem chúng ta, có phải nương ko cần chúng ta nha!” , đáng yêu đích bé mếu máo nói, thủy linh rưng rưng ủy khuất chọc người trù mền

“ Đệ đệ, đừng khóc! Mẫu thân chỉ là có việc nên ko thể đón chúng ta nha, mẫu thân yêu nhất phụ thân sao lại ko cần chúng ta đâu”. Đáng yêu tiểu nữ oa nhanh chóng an ủi đệ đệ

“ Nga! Thật sao?...”... tiểu nam hài nghiêng đầu hỏi hỏi, bộ dáng khả ái chọc người trù mền.

“ Ân..... đương nhiên, cục cưng ko tin tỷ tỷ sao”, nữ oa nhi tỏ vẻ ko vui

“ Tỷ ...đừng giận, cục cưng đương nhiên tin tỷ tỷ nha” nho nhỏ thiên hạ lắc tay nhìn mình tỷ tỷ như là sợ nàng sinh khí dường như

“ Bảo bối, cực cưng.....”... trầm thấp dễ nghe thanh âm vang lên, bạch y trắng tuyết, khuynh thế dung nhan như bạch liên ngàn năm thanh nhã.....đặc biệt tuyệt thế câu hồn nhiếp phách màu tím con người làm cho người ta đui mù....chỉ là đôi mắt ấy tựa như u cốc ko đáy....trống rỗng, tuyệt vọng.....đó chẳng phải Trầm Phượng thì là ai

Nói đến năm năm trước bị ngã xuống Đoạn Thiên nhai, may mắn được một đôi lão nhân cứu giúp, sinh hạ đôi long phượng thai song đôi xinh đẹp ánh mắt ko thể nhìn thấy dương quang.....tuyệt vọng, bi thương.....khiến cho hần càng thêm yếu, sức khỏe rất kém, có lẽ một trận đau sẽ cướp đi sinh mạng của hần...nếu ko phải vì hai người con có lẽ hần đã sớm vong đi, đôi vợ chồng giúp hần từ 2 năm trước cũng mất rồi! cũng may bảo bối của hần nhóm nhu thuận hần cũng ko quá cực. Có lẽ hai người con cũng là động lực sống của hần nha

Có lẽ đau đớn ko phải là khi thụ nhai

Cũng ko phải khi chịu tra tấn đến từng khớp xương khi vết thương cũ tái phát...

Mà là đau phát từ linh hồn, từ nội tâm của hần

Năm năm tưởng niệm, năm năm tương tư

Dày vò hần đến sống chi chết lại

Hần nhớ người ấy ấm áp hoài ôm

Nhớ ôn nhu sủng nịnh đối mình

Nhớ người ấy sủng mình đến vô pháp vô thiên

Rồi bá đạo, lớn mật hành vi, cử chỉ.....hần nhớ.nhớ đến phát điên

Sống trong bóng tối, u ám hơi thở khiến hần mệt mỏi

Tưởng niệm nghe đến tiếng nói người ấy, ánh mắt ôn nhu đến nịch nhân.....tưởng đến mức hần hận ko thể bay về nhào vào trong ấm áp hoài ôm đó, nghe người đó hữu lực tiếng tim đập.....còn có,.... Có !!!! nhiều lắm.....

Nhưng mà hần còn có cơ hội sao, đây vực này.....hần...của hần đôi mắt.....dung nhan này ko biết tàn tạ đến thế nào.....hần thực mong nàng giữ được hết thủy ký ức xinh đẹp về hần, ko một chút vết nhơ nào.....tối hoàn mỹ.....cho nên có lẽĐường Vũ Mị.....Vũ Mị...Mị..!! của người tình nhất định kiếp sau cũng phải để dành cho ta.....

.....
“ Phụ thân, sao người lại ra đây, gió lạnh mau vào nhà nha...”...tiểu nữ oa nhanh chóng chạy đến giúp đỡ Trầm Phượng

“ Ân....bảo bối, cực cưng đâu.....”.Trầm Phượng ôn nhu mím môi sờ đầu búp bê

“ Nha, đệ đệ đang hái thuốc.....”.búp bê nữ oa nói nói, một bên giúp đỡ Trầm Phượng nằm xuống

“ Khụ...khụ,...., vất vả các người, phụ thân làm cha thật vô dụng đâu...”.Trầm Phượng cười khổ

“ Phụ thân đừng nói vậy nha, bảo bối thực sinh khí...”...nữ oa tức giận nói

“ Ân..... phụ thân sai rồi, bảo bối đừng giận...”.Trầm Phượng mím cười ôn nhu nói

“ Bảo bối.....đây là tín vật của người mẫu thân đưa cho ta, Trầm Phượng lấy ra một đào mộc trầm, tinh tế vuốt, tràn đầy xinh đẹp ôn nhu.....đây là lễ vật nàng tự tay làm cho hần nha.....”.

“ Phụ thân!!!!...”...búp bê nữ oa nhìn của mình phụ thân, đây là lần đầu tiên phụ thân nói về mẫu thân, lúc trước nàng hỏi thì phụ thân tràn đầy đau thương cùng tưởng niệm nên nàng cũng ko dám hỏi.....chỉ là nhìn phụ thân càng ngày càng gầy,....hàng đêm vô miên gọi tên một người rồi khóc nấc lên....tuy che dấu nhưng nàng biết rất rõ phụ thân có bao đa yêu mẫu thân đâu!!

“ Bảo bối...nghe cha nói..., nếu có một ngày ra khỏi này đây vực ngươi đưa cục cứng tìm mẫu thân biết không, mẫu thân của ngươi tên là...Đường Vũ Mị_ tả thừa tướng Diêm Nguyệt Quốc,” Trầm Phượng ôn nhu vỗ đầu búp bê nói, đưa cho nàng một tấm, quyền luyện khó buông tay

“ Ân.....bảo bối nhất định tìm được nường.....”...nữ oa sáng mắt hồn nhiên nói, nha...nường thật lợi hại nha, thừa tướng tức là một người trên vạn người= có nhiều tiền= mua được nhiều dược liệu quý hiếm= chữa hết bệnh cho phụ thân.....tiểu nữ oa âm thầm quyết định nhất định tìm được mẫu thân mau cứu phụ thân, phụ thân thân mình hư nhiều rồi

.....

“ Các ái khanh còn việc gì tấu nữa ko?....”.....mị hoặc thanh âm vang lên, kia trương dung nhan tuyệt thế khiến cho thiên hạ nam tử mê đảo

“ Bệ hạ, thần có việc bẩm tấu,” uy vũ một trung niên nữ nhân bước ra, mày kiếm mắt sáng.....đích thị hữu thừa tướng Hạ Hầu Nhan

“ Nói!.....”... ..

“ Bệ hạ đăng cơ đã lâu, hậu cung vẫn trống.....”.....cẩn cẩn dục dục Hạ Hầu Nhan nhìn thấy nữ hoàng bệ hạ sắc mặt ngày càng đen thì thanh âm có vẻ nhỏ dần!!! ô....ô..... tại sao nàng lại xui thế chứ, các đại thần họp bàn chứ ko phải ý kiến của nàng nha

“ Đủ.....”...Đường Vũ Mị uy áp âm thanh vang lên, toàn trường lặng ngắt run sợ

“ Bệ hạ bớt giận.....”...toàn trường quan lại sợ hãi quỳ xuống

“ Trẫm từng nói với các người hậu cung chỉ có một người, chủ nhân chỉ có một các người điều nghe ko hiểu mạ.....lần sau có người nhắc lại việc này lần nữa đừng trách trẫm ko nường tay,” Mị tức giận vung tay áo đi

‘ Bãi triều.....’.....

Ngự thư phòng

“ Mị, nghe nói hôm nay đại thần muốn cho người kiến lập hậu cung,” Âu Dương Sắc Vi phe phẩy quạt một bộ dáng hồ li tinh quái

“ Ngươi có phải đạo này rất an nhàn....., chuẩn bị sứ giả của Thiên tuyết quốc đến công việc người đảm nhiệm” , Mị nhếch môi cười lạnh

“ Ô....ô.... Mị ta đùa, ko cố ý nha...Lãnh Tinh đạo này sức khỏe ko được tốt, ta phải coi hẩn, ko rảnh, ko rảnh nha...”.....ô...Mị càng ngày càng ko đáng yêu, ko tốt đùa chút nào, Âu Dương Sắc Vi bĩu môi

‘ Hừ.....!!!!’ Mị tức cười nhìn bộ mặt trẻ con của Sắc Vi, lắc đầu cười khổ, năm năm tương tư, đau nhức.....nhờ nàng cùng Lãnh Tinh, nàng cũng giảm vài phần tịch mịch

“ Mị, vài ngày nữa có lễ hội hoa đăng ra ra nhìn chút thay đổi ko khí sao” , Sắc Vi dụ dỗ

“ Ân.....”.....Mị cười gật đầu, nhưng ý cười chưa đạt đến đáy mắt.....nàng năm năm rồi chưa từng có một ngày cười thực lòng, sáng khoái cười, vui vẻ quá một ngày.....Sắc Vi thở dài

37. Q.3 - Chương 2: Nhớ!!

“ Cuối cùng cũng đến...”...môi đỏ mọng nhẹ nhàng lẩm nhẩm, chỉ thấy người đó một thân bạch y nhẹ nhàng phiêu diêu, khuynh thế độc lập, một đầu ô phát như một dải lụa mịn màng vén lên bởi một thanh bích ngọc trâm.....

“ Ca ca, cuối cùng cũng đến nha, Phượng quốc đúng là phồn hoa thật!” đáng yêu tiểu cô nương chừng 13, 14 tuổi, mắt phượng mày ngài....cao quý khí chất

“ Ân...” .thiếu niên bạch y nhẹ nhàng mỉm cười nhìn hấn muội muội

Đến rồi...rất nhanh là gặp được người ấy.....

Ngự hoa viên

Hàng ngàn loài hoa đua nhau khoe sắc rực rỡ, cao quý đích mẫu đơn, thanh nhã đích lan, quyến rũ mị hoặc đích mạn đà hoa.....tạo nên xinh đẹp đích ngự hoa viên....

Lúc này, trong đình nhỏ ngự hoa viên có hai người đang hạ cờ

Một thân hỏa y như ma như mị

Một thân tử y tuấn tú phi phượng

Hai người cùng nhúu mày suy nghĩ hạ cờ, không khí thập phần hài hòa.

“ Mị, ta thua...”...Dạ Thương thở dài, tại sao đánh với hấn trăm ván vẫn ko thắng được lần nào nha, khiến cho nàng suy sụp rồi, nàng đường đường là thiên tài được đại lục ca tụng hơn 10 niên mà....gặp nàng, tự tin của nàng ko cánh mà bay.

“ Người có chút tiến bộ rồi, lần này thua có nửa bước...”..Mị ngẩng đầu nhìn đối phương, nhẹ nhàng cười

“ Nửa bước cũng là thua thôi! Người này biến thái quá vật, người có cái gì là ko giỏi ko hả! làm ơn cho ta tìm lại chút ít tự tin được ko...”..Dạ Thương nhăn mặt nói. Hấn đã hơn 40 tuổi, nhưng vẫn không khác gì năm xưa, oa nhi búp bê mặt cùng tính cách trẻ con làm cho người ta cứ nghĩ hấn chừng 26,27 tuổi....có ai ngờ rằng một thời thiên tài quân sự đích Dạ Thương lại tính cách cùng hình dáng như vậy đâu.

“ Ân,...hình như là ko...” Mị nhìn Dạ Thương sau đó nghiêm túc phun ra mấy chữ

“ Ta biết mà! Trên thế gian này, có ai thắng nổi người cơ chứ” , Dạ Thương phiết miệng, uống một ngụm trà nói

Mị nhìn Dạ Thương trẻ con hành động, cười nhẹ.....nhân thần mờ mịt, xa xăm cùng tràn ngập tưởng niệm, thắng nàng,...có chứ, trên thế gian này có một người luôn thắng nàng...

“ Là hấn...”...Mị nhẹ giọng ôn nhu nói, trầm thấp nỉ non..

“ Ngô!...người nói gì...” Dạ Thương ngạc nhiên hỏi

“ Ta nói có một người luôn thắng ta nha!” Mị cười nhẹ

“ Ai?....hấn như vậy tài giỏi...” .Dạ Thương kinh ngạc hỏi

“ Đúng vậy! hấn thật sự rất tài giỏi ni!...”..Mị có chút cười khổ, phượng mâu giãn ra, ôn nhu ko thể tả,..như đầm tựa hải...khiến cho người ta nhìn vào đó, nịch nhân..chẳng thể thoát ra ngoài...

Dạ Thương trợn mắt kinh ngạc nhìn hồng y nhân trước mặt, đã từng thấy hấn nhiều biểu hiện, thấy hấn hô phong hoán vũ, tài kinh tế thể....lãnh khốc đích hấn, nghịch ngợm đích hấn....nhưng chưa bao giờ thấy hấn lại như vậy ôn nhu, như vậy cô đơn, mềm yếu cùng tịch mịch....tựa như tiểu thú bị lạc đường, cô đơn dụa

‘ Người!!...Dạ Thương trầm mặc ko nói, hấn biết nàng đang tưởng niệm ai! Trên thế gian này, kẻ khiến nàng như vậy lộ ra ôn nhu đến nịch nhân, chỉ có một người, duy nhất một người mà thôi!!

Mị nhân thần xa xăm nhìn về phía chân trời, khoe miệng hiện lên một nét cười ôn nhu hiếm thấy...

Là a! mỗi lần hạ kì, hấn sẽ lại nhúu mày suy nghĩ, bộ dáng thập phần khả ái khiến nàng si ngốc ngẩn cả ngày....để chọc hấn vui, nàng sẽ cố ý nhường hấn, cho hấn thắng nàng nửa bước, những lúc ấy hấn sẽ cười ngọt ngào, nhân thần ôn nhu,...xinh đẹp. Bởi hấn biết nàng nhường hấn, nhưng hấn ko bao giờ nói...cứ vậy ngoan ngoãn mà hưởng thụ nàng sủng, nàng ái

Mỗi lần hấn cổ ý ko mặc áo choàng giữa tiết đông hay ko lau khô tóc khi vừa tắm xong, nàng sẽ nhẹ nhàng trách cứ sau đó sẽ thay hấn làm...hấn giống như nhu thuận tiểu miêu im lặng chờ nàng phục vụ.....khi đó ...lúc đó....thật đẹp biết bao!!

Phượng! đến khi nào, chúng ta có thể có thể trở về khoảng thời gian như lúc trước ni!!

Bốn năm chín tháng lẻ 9 ngày....

Người không bên cạnh ta đã gần 5 năm

Người đích ôn nhu tiểu dung

Người đích đáng yêu cỡ chỉ.....

Ta nhớ! Nhớ đến phát điên!!

Phượng...ta đích Phượng, người đến khi nào mới về lại bên cạnh ta đây

[font=]Ta đây suốt một đời tư niệm

Đến như mây bay, hoa rơi tựa sương khói

Mộng quần quanh thốt nên vài lời

Phong ba bão táp đã qua rồi

Lí trí say rồi biết khi nào tỉnh

Dưới ánh trăng ta thi triển công phu

Lại thấy trên biển hoa như tuyết

Bao nhiêu mùa xuân cướp đi nét hồng nhan

Thanh phong không giải được ngôn ý

Mở cảm thư lòng chất chứa tình ý

Mộng sớm sinh tối tử nhất tịch luyện

Như hoa khai nở nhất thiên niên

Một mình ngắm biển xanh hóa bể dâu

Nụ cười vang vọng nhất thiên niên

Mấy lần tri nhân ghé nhân gian

Nghìn năm tương phùng như thuở ban đầu gặp gỡ

-Tịch luyện-

38. Q.3 - Chương 3: Sứ Giả Thiên Tuyết Quốc

Phượng loan điện

“ cho truyền sứ giả Thiên tuyết quốc”.....

Từ bên ngoài điện bước vào hai nhân, một nam một nữ, một bạch y, một tử y....

Trong phút chốc, phượng kim điện.....ko một người lên tiếng, tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn vào bạch y thiếu niên trước mặt...kinh ngạc, sợ hãi than! Tất cả mọi cảm xúc đều đổ dồn lên mọi quan lại nơi đây.

Thiếu niên chừng 19, 20 tuổi, khuynh thế độc lập mang cổ cao quý ko nói nên lời khí chất hoàng gia. Hắn đứng đó dường như nhật nguyệt lu mờ, xinh đẹp ngũ quan, khéo léo mũi, anh đào môi...một đầu ô phát vén nhẹ nhàng bởi một thanh ngọc trâm, ko son phấn tục tằng.....hắn như minh nguyệt chiếu rọi nhân gian. Nhưng ko phải vì thế mà quan lại nơi đây sợ hãi than mà vì hắn khuôn mặt.....giống, rất giống một người...

Một người mà tuyệt thế vô song đích Phượng đế

Vì hắn máu nhuộm hoàng đô

Vì hắn ko ngại tuyên chiến cùng thiên hạ

Vì hắn nhuộm máu tam quốc, thống nhất đại lục

Vì hắn, mà ngôi vị Phượng hậu trống 5 năm

Vì hắn, hậu cung Phượng quốc không có một người!!

Bạch y thiếu niên thật giống trong truyền thuyết yêu nhân của Phượng đế, nếu khác chỉ khác là Phượng hậu có xinh đẹp câu hồn màu tím con người! Còn thiếu niên kia là trong veo đồng nhân, xinh đẹp, mê người!!

Ngồi trên cao, Mị tâm dường như nhảy lên! Đã bao lâu rồi, ko thấy khuôn mặt ấy, đã bao lâu rồi.....nhưng mà rất nhanh, sự chấn động đó dập tắt. Dù có giống như thế nào.....chung quy ko phải hắn, nàng đích ái nhân....chỉ giống khuôn mặt nhưng khí chất hoàn toàn khác!!...ko phải hắn....ko phải.....Mị cười khổ, Phượng...nha!...

“ Ca! tại sao mọi người cứ nhìn chăm chăm vào huynh vậy...” tử y cô nương đích hoàng nữ Thiên tuyết quốc nghiêng đầu hỏi nàng ca ca! tuy rằng ca ca rất đẹp, là Thiên quốc đẹp nhất nhân nhưng mà bọn họ nhìn ca trong ánh mắt là sợ hãi than nha, chứ ko phải bình thường thưởng thức cái đẹp

“ Ta cũng ko biết” , bạch y thiếu niên nhẹ giọng nói....hôm nay hắn như ý nguyện được gặp nàng. Thiên hạ tuyệt thế vô song đích Phượng đế! Thật ko khác trong tưởng tượng của hắn, như vậy xinh đẹp, như vậy cao ngạo, như vậy tài giỏi khiến cho hắn tâm loạn như ma!! Nhưng mà tại sao nàng nhìn hắn lại như nhìn một người khác...ko phải hắn!! bạch y thiếu niên nhún mày suy nghĩ

“ Nga!..ca, ta nghe nói Phượng đế nàng đến bây giờ vẫn đang chờ một người đúng ko? Cho nên ko lập hậu rồi!!” tử y cô nương nghi hoặc hỏi

“ Chiêu nhân, sao lại biết chuyện này?...”. bạch y thiếu niên mỉm cười hỏi

“ Ngó! Thiên hạ này ai chẳng biết, Phượng đế vì của nàng phu quân mất tích mà nhuộm huyết nhị quốc, đến bây giờ vẫn chưa lập hậu chắc chắn vẫn chờ người ấy đúng ko!” Tiểu cô nương chớp mắt nói

“ Ân!...chắc vậy!..”.hắn đúng là kẻ hạnh phúc nhất thế gian, bạch y thiếu niên cười nhẹ, mâu quang ảm đạm. Là a! hắn từ rất nhiều năm trước nghe chuyện giữa nàng và nàng đích phu quân....hắn hâm mộ ko thôi! Vì thế, hắn từ lúc nào thầm thương tư khuynh thế đích nàng....cho nên lần này đi sứ, hắn xin mẫu hoàng cho hắn đi cùng....cuối cùng gặp được nàng, hắn như vậy thật sâu thỏa mãn.

“ Lôi, ngươi thấy Thiên âm công tử đó như thế nào? Hắn thật giống Phượng chủ quân nha...”..Vũ nhún mày nói

“ Ân....thật giống, ngươi nói có khi nào...”..Phong nhẹ nhàng đạo

“ Ko thể nào!..” .Lôi khẳng định

“ Nga!!” Phong, Điện, Vũ.....đều nhìn về phía Lôi

“ Tuy hai người họ như một khuôn mẫu đi ra nhưng hoàn toàn bất đồng. Thiên Âm công tử kia khuynh thế độc lập, thông dong tự tại...hắn tuy là nam nhân nhưng có tài, ngạo khí ko thua gì nữ tử, còn Phượng chủ quân khí chất thiên về ôn nhu, thiện lương....thuần khiết như ngàn niên bạch liên, u nhã như lan....nếu có thể tinh tế nhận xét thì hai người họ hoàn toàn bất đồng ”

“ Chủ tử như vậy ái Phượng chủ tử...nếu nàng nhầm lẫn giữa họ thì...” .Lôi trầm mặc! nếu như chủ thượng vì hắn có khuôn mặt giống Phượng chủ quân mà thì hắn sẽ ko còn tin trên đời này cái gọi là tình ái nha!!

Phong, Điện cùng Vũ trầm mặc.....ko nói!

Thanh phong mang theo nhàn nhạt lãnh hương đào hoa, hương thơm khiến cho con người chìm vào trong đó! Mê say....

Đào phượng hiên, tháng hai hoa đào nở rộ rực rỡ, lạc anh bay đầy trời, từng cánh hoa phi vũ trong gió....diễm lệ ko thể tả....

“ Đẹp quá!...”Thiên Âm nhẹ cảm thán, đã từng xem rất nhiều hoa đào nở, từng xem rất nhiều các loại hoa...nhưng nơi đây hoa đào đặc biệt mỹ lệ..khiến cho hắn đắm chìm như vậy đích cảnh đẹp...rồi lạc vào ko hay

“ Người...là ai?...ai cho người đến nơi này?” Thanh lãnh một giọng nói vang lên, thanh tú hoàng y thiếu niên cau mày nhìn Thiên Âm ko hồn giận nói

Thiên Âm xoay đầu về phía phát ra tiếng nói, ngạc nhiên nhìn thanh tú thiếu niên trước mặt

“ Phượng...Phượng chủ quân!...” .hoàng y thiếu niên run run nói, mâu quang tràn ngập kinh hãi, lệ ko biết tự lúc nào rơi, đến khi phát hiện lệ đã ướt đầm dung nhan

“ Ko....ko phải!...người ko phải công tử...ko phải tử mẫu...ko phải như vậy ôn nhu, như vậy thuần khiết...” .hoàng y thiếu niên đích thị Tiểu Khê sững lại, nhẹ nhàng lắc đầu nói, mâu quang tràn đầy thất vọng

Thiên Âm giật mình...tử mẫu...chẳng lẽ...hèn gì, quan lại nhìn hắn như vậy sợ hãi than, còn nàng nhìn hắn...mâu quang lại nhìn về người khác....thiên có như vậy trùng hợp sao chứ

“ Ta là Thiên Âm!...”Thiên Âm nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, ôn nhu cười nhìn Tiểu Khê

“ Ân...ta là Tiểu Khê...là thị hầu của Phượng chủ quân” , Tiểu Khê nhẹ giọng nói, vì Thiên Âm rất giống công tử cho nên hắn rất có hảo cảm

“ Tiểu Khê, ta như vậy gọi người được!...” .Thiên Âm mỉm cười đạo!. “...người nói ta rất giống nhà người Phượng chủ quân tức là Phượng đế đích yêu nhân Phượng hậu?...” .sau đó tiếp tục nói

“ Ân....người khuôn mặt rất giống...chỉ trừ màu sắc đôi mắt, Phượng chủ quân tử sắc đôi mắt...xinh đẹp mê hồn!...” .Tiểu Khê cười nói, mâu quang tràn ngập tưởng niệm...công tử, Tiểu Khê rất nhớ người nha.

“ Vậy sao!...” Thiên Âm than nhẹ....là ý trời hay định mệnh trên người đây!

“ Nhưng mà nếu như quen thuộc công tử, sẽ ko nhầm người với hắn nha!...”Tiểu Khê tiếp tục nói nói

“ Công tử nhà ta tựa như tinh linh ko vướng bận thế tục, như vậy thiện lương, như vậy thuần khiết....đứng bên cạnh hắn khiến cho người dù mệt mỏi đến đâu...tâm luôn an bình...” Tiểu Khê nhẹ đáp, ánh nhìn xa xăm! Nhớtưởng niệm...cũng là xót xa. Vì sao thiên cố ý cho công tử như vậy vận mệnh, như vậy bị thương! Thật ko công bình đâu...

Thiên Âm chính là ko nói, nhân thần mờ mịt...thì ra nam nhân nổi tiếng khắp thiên hạ...nam nhân mà tuyệt thế Phượng đế chấp nhất si cuồng cùng yêu say đắm là như vậy a!...như vậy nam nhân...rất đáng được trân trọng rồi....

“ Thiên công tử, người có thể đi nơi này dạo chơi, nhưng ko được đến căn nhà gỗ kia....đó là cấm địa...tốt nhất ko được đến,” Tiểu Khê nghiêm túc nói

“ Ân,...ta biết...” Thiên Âm cúi đầu cảm tạ

39. Q.3 - Chương 4: Hấn Nhú Mây....tâm Ta Sẽ Đau

“Hoàng tử... mau đến cứu hoàng nữ nha!..” một thị hậu nhanh chóng chạy đến hốt hoảng lo lắng báo với Thiên Âm....

“Sao?...Chiêu nhân xảy ra chuyện gì?...” Thiên Âm hoảng hốt nói

“Hoàng nữ....nàng vào cấm địa...” thị hậu toát mồ hôi nói! Từng nghe Phượng đế như thế nào tàn nhẫn, như thế nào lãnh khốc...nếu như!...

‘Ta đến...’ .Thiên Âm giật mình theo thị hầu, cấm địa...Chiêu nhân tại sao lại đến đó!...

Đào Phượng hiên

“Tham kiến bệ hạ..” Thiên Âm hành lễ

“Ân...” .Mị nhàn nhạt gật đầu

“Ca ca!..” .Thiên Chiêu Nhi mâu quang rưng rưng nhìn mình đích ca ca..ô..ô! ko phải là nàng cố ý nha, chẳng qua thấy căn nhà gỗ như vậy đáng yêu nên muốn vào xem!...ko ngờ....

Thiên Âm thở dài nhìn nhà hấn đích muội muội...! thật là hay gây chuyện đích nha đầu.

“Bệ hạ...ta đích muội muội trẻ con, tính cách hiếu động...ko may đến cấm địa..mong người lượng giải....có chuyện làm ca ca đích ta thay nàng gánh vác...” Thiên Âm nhẹ giọng giải thích..

Mị trầm mặc ko nói,...ko khí thập phần căng thẳng...mọi người ở đây đều khẩn trương, ko biết Phượng đế sẽ như thế nào giải quyết tiểu hoàng nữ đây! Phải nói rằng, có thể đắc tội với diêm vương còn hơn đắc tội đích Phượng đế nha....!!

“Hai người đi đi...” .Mị than nhẹ, lắc đầu nói

‘đi...’ .mọi người đều kinh ngạc nhìn Mị...hôm nay Phượng đế sao hiền quá vậy ta....thiên sắp bão nổi!!!!...

“tạ...bệ hạ...” Thiên Âm ảm đạm cười, sau đó mang theo hấn muội muội ra ngoài

“Chủ thượng...”Lôi trầm mặc bỗng dưng cất tiếng nói

“Người muốn hỏi ta vì sao tha cho nàng đứng không...”Mị cười khẽ, cúi đầu ngắm người trong họa...khuy nh thể dung nhan, bạch y trắng tuyết..từ mâu câu hồn nhiếp phách nhân tâm...

“Là vì Thiên Âm công tử...” ..Lôi nhú mây nói

“Ân...”Mị ôn nhu cười, tay khẽ chạm ôn nhu lưu luyến họa nhân...khóe miệng cong lên khuy nh thành tiểu dung

“Hấn có khuôn mặt thật giống Phượng ni!...dù ko phải nhưng nhìn dung nhan ấy chỉ một cái nhú mây...tâm ta sẽ đau...đau nha!” Mị nhẹ giọng nói, âm thanh trầm thấp nỉ non...như chính nói cho bản thân hấn

“Lôi!...khi ái một người....chỉ cần người khác giống hấn một chút..dù chỉ là một chút thôi....người cũng ko thể nào ra tay được!!..” .Mị ngẩng đầu nhìn Lôi, mâu quang nhàn nhạt ôn nhu....giải thích...

Lôi nhàn thần phúc tạp nhìn Mị...rồi dần dần chuyển sang thanh minh...ái một người....có như vậy đẹp sao!!...có lẽ đi...dù ko nhiều thời gian bên cạnh nhau nhưng cả hai đều thỏa mãn...ko hối hận, như vậy...chính là ái tình....!!!

“Ca!...ta vào căn phòng gỗ ấy,...”Thiên Chiêu Nhi ngẩng đầu nhìn nàng đích ca ca, cau mày nói

“Chiêu nhi rốt cuộc thấy gì mà như vậy lo lắng ni...” Thiên Âm cười nhẹ hấn muội muội, ôn nhu vấn

“Ta ..ta thấy trong đó rất nhiều bức họa....nhưng chỉ là họa một người...hấn rất xinh đẹp....nhưng mà hấn rất giống ca ca..nhưng lại ko phải ca ca nha!..” .Thiên Chiêu Nhi...nhân thần nghi hoặc, căn môi nói

Thiên Âm sững sờ...sau đó than nhẹ...cười khổ rồi lắc đầu...hắn biết người trong bức họa đó là ai nha. Người có thể khiến cho Phượng đế si mê chấp nhất, họa ra như vậy sống động...trên thiên hạ duy nhất có một người..duy có một người mà thôi

Là hắn Trần Phượng...là thiên hạ tất cả nam nhân đều hâm mộ hắn

Hắn Thiên Âm cũng thật sâu hâm mộ hắn

Là yêu nghiệt...là phá thế...thương sinh thì như thế nào

Hắn có thể khiến cho vô song đích Phượng đế vì hắn mà si, vì hắn mà cuồng, vì hắn mà loạn...như vậy đích hắn đã là tối thiên hạ hạnh phúc nhất nhân !!...

Có phân này yêu, hà tất gì cầu.....còn gì cầu ni.....!!

Đám mây ko ngủ quên luyến ngọn gió tự do.

Cũng thâm tình như ta,đối với người chấp nhất không thay đổi.

Người chính là giấc mộng đẹp nhất của ta

Không muốn tỉnh mộng như sương mai tiêu tán vô tung.

Chỉ cần trọn kiếp này có thể vì người gánh vác 1 phần ưu sầu ta không oán cũng vô ưu

Rất muốn lại nắm chặt tay người...

Cảm nhận sự ôn nhu ko giả dối

Hãy để ta hóa thành làn gió nhẹ xuyên qua thời không

Đem người ấp ủ trong lòng.....

Giọt mưa dung nhập vào con sông, đã cập bến sẽ không truy cầu ái tình thêm nữa

Quanh quẩn trong lòng là lời thề nguyền của ta.

Lau khô dòng lệ ước hẹn đợi chờ vĩnh viễn.

Đợi đến ngày nào đó những đóa hoa nở rộ.... tình yêu chân thật sẽ lại về thôi !!!!

40. Q.3 - Chương 5: Bảo Bối Lên Đường Tìm Nương

“ Cục cưng, phải ở nhà chăm sóc cha biết ko, tỷ rất nhanh hội trở về đích...” .búp bê nữ oa nhìn tiểu nam hài cùng khuôn mặt của mình công đạo. Hai ngày trước đi hái thuốc thời điểm nàng phát hiện một địa đạo có thể đi ra ngoài, mừng như điên rồi cục cưng có thể nhìn thấy mẫu thân, cha nhất định là chịu ko nổi nữa rồi.....cho nên nàng quyết định lên đường tìm mẫu thân.

“ Ân, cục cưng hội chăm sóc cha, tỷ tỷ nhanh chóng tìm được mẫu thân nha!” Nam búp bê phấn nộn khuôn mặt oai đầu nói

“ Ân.....tỷ tỷ công đạo nhờ rõ mạ.....,” nữ oa vuốt đầu nam oa

“ Cục cưng biết, ko được cho phụ thân biết.....cục cưng làm tốt lắm, tỷ tỷ an tâm ...”.....tỷ nhất định phải đi sớm về sớm nha

“ Tỷ biết, cục cưng mau vào nhìn cha đi, phụ thân giờ này chắc chắn tỉnh rồi...”.

Nhìn nho nhỏ bóng lưng khuất dần. Oa nhi búp bê hăng hái lên đường bồng bồng quyết tâm.....lên đường tìm nương

“ Nga!!” Nho nhỏ bóng dáng thở dài, chỉ thấy đáng yêu tiểu cô nương oai đầu chống cằm tay nhỏ bé, một bộ dạng vô cùng đáng yêu đích thị búp bê nữ oa. Nha! Nàng đi cũng được ba ngày nha.....nhưng ko tìm được nương thân làm sao bây giờ.....tuy thông minh lanh lợi đến đâu nhưng từ nhỏ sống trong cốc lý, cũng chỉ 4, 5 tuổi xa nhà cũng có cảm giác sợ hãi nha.....tuy dọc đường thật may mắn có các tỷ tỷ, thúc thúc hỗ trợ nhưng mà cũng thật lo lắng mà

Nàng hỏi tả thừa tướng Đường Vũ Mị thì mọi người ko biết....., nha....ko lẽ phụ thân nhớ lắm, nhìn nho nhỏ một trâm nữ oa nhi suy sụp thở dài.

“ Oa nhi, sao ngồi đây....người là ai” , một giọng nói vang lên. Lục y trung niên nữ nhân, bộ dạng tục tũn, thô bạo.....

Búp bê ngẩng đầu nhìn, trong suốt mắt to chớp chớp bộ dáng thập phần thủy linh, tò mò nhìn vào người nọ. Người này khiến cho nàng cảm giác thật ko thích, ánh mắt thật đáng sợ

“ Tatìm người thân” , búp bê nhú mày nói, lạnh nhạt tỏ vẻ ko sợ hãi

“ Nha....để tỷ tỷ giúp người thế nào”, thô tục nữ nhân ánh mắt dâm loạn này nhìn búp bê, xinh đẹp này nam hài bán vào tiểu quan quán nhất định kiếm ko ít bạc.

“ Ta ko cần” búp bê bĩu môi nói, xoay người chạy đi, nói giỡn nàng mới ko cần bị nhìn như vậy thật đáng sợ nhân a, ô...ô....nương thân

“ Ha ha.....búp bê, người nghỉ đừng chạy thoát.....”dâm loạn tiếng nói vang lên, khiến cho búp bê sợ hãi

“ Buông,buông tay....thối bổn đản...ta là nữ nhân a.....”..búp bê hoảng loạn xua tay khỏi ma quỷ của trung niên nữ nhân, xinh đẹp khuôn mặt nhỏ bé nhăn thành một đoàn

“ Ha....ha...nữ nhân cũng xinh đẹp như vậy. Búp bê người lừa ta đi.....”...thô bạo bàn tay tiếp tục sờ soạng

“ Ô...ô....người biến thái, ta nương là thừa tướng Đường Vũ Mị.....nàng nhất định ko tha cho người...”....búp bê oa khóc lớn lên, ủy khuất vô cùng

Rầm.....tê.....bùm!!... ..

Búp bê trốn to mắt nhìn gã nữ nhân trung niên bị đá văng ra xa, hộc máu....., nha nha!!! Ko phải đâu nàng ko có làm gì hấn nha, sao hấn lại bị đẩy ra xa thế kia, ngẩng đầu nhìn trước mắt dung nhan kia búp bê ngây dại

Oa! Thật xinh đẹp nha, đây là lần đầu tiên nàng thấy có người xinh đẹp ko thua gì của nàng phụ thân, hoàn mỹ ngũ quan....hỏa y rực lửa, tóc đen bay múa, ngạo khí xuất trần.....nữ nhân này,..... thật quen thuộc đâu

Đường Vũ Mị điên rồi, nàng thật sự mừng như điên, nàng trên đường đến tổng bộ Huyết sát minh cung thể nhưng nghe thấy nhóm ồn ào này....tiếng kêu tức giận của oa nhi : “ của ta nương là tả thừa tướng Đường Vũ Mị.....” kia một khắc nàng nghĩ đến đứa nhỏ mà Phượng mang thai.....cái kia đứa nhỏ, lại gần một khắc nàng gần như tê dại, trái tim như muốn đình chỉ, đứa nhỏ có khuôn mặt thật giống hần, dung nhan âu yếm mà nàng thương nhớ chấp niệm nhiều năm.....ngay lập tức ko lưu tình chút nào oanh cái kẻ dám cả gan sờ soạng của nàng bảo bối.

“ Người...”.....trung niên phụ nhân phun máu hoảng sợ nhìn về phía nữ nhân xinh đẹp trước mặt

“ Ảnh, đem nàng ta xử lý cho tốt.....”Mị cười lạnh, nếu ko phải ở bảo bối trước mặt nàng thật muốn lăng trì hần.

“ gia.....”áo đen nữ nhân nhanh chóng tuân mệnh lời gã nữ nhân ngơ ngác đi giải quyết

“ nga, tỷ tỷ.....nhĩ hảo....cảm ơn giúp ta..hắc hắc.....”...búp bê nữ oa cúi đầu cảm tạ

“ người.....nói....của người nương là Đường Vũ Mị,.....cái này ai nói cho người.....”Mị áp lực đè nén thanh âm, run run hỏi.....nàng sợ là nàng hy vọng càng nhiều càng thất vọng.....

“ là....cha của ta nha.....”búp bê nhỏ giọng nói.....này vị tỷ tỷ kì quái, như muốn khóc là rốt cuộc vì sao nga

“ tên.....của người cha tên.....”...Mị tận lực kèm chế, ôn nhu hỏi

“ nga.....Trầm Phượng...”.....búp bê xinh đẹp, chớp mắt to nói

Oanh...thiên hoàn địa chuyển, trời đất đảo loạn, mừng như điên, thống khổ...lệ.....theo khóe mắt ko ngừng chảy ra,.....từng giọt phủ lên vết thương lòng.....

Lần đầu tiên trên đời đích hấn

Và cũng là lần cuối cùng

Hấn- Đường Vũ Mị lệ rơi như mưa

Xinh đẹp nữ nhân, hỏa y như máu, khuynh thế dung nha....một đời ngạo khí bao trùm cả thiên hạ lần đầu tiên cũng là duy nhất rơi lệ...hình ảnh đó mãi cho đến sau này, khi nữ oa nhi trở thành Phong đế, người đời ca tụng minh quân...hấn vẫn ko quên được. Vì đó là đầu tiên hấn gặp hấn trong truyền thuyết đích mẫu thân.

“ Cục cưng của người tỷ tỷ đã về chưa.....”Trầm Phượng suy yếu hỏi, này đứa nhỏ đi cũng nhiều ngày khiến cho hấn lo lắng ko thôi, nàng dù sao còn nhỏ tuổi lại ko biết thế sựkhi hấn biết tin bảo bối suất môn vừa lo lắng vừa sợ hãi lại mang theo chút chờ mong...

“ Cha, mau uống thuốc thôi, thuốc nguội ko tốt.....”..cục cưng lo lắng thuyết.

“ Ân!!, cục cưng vất vả.....”.....Trầm Phượng thở dài, hấn thật vô dụng, làm cha mà để cho hấn đứa con chịu khổ, lo ình.....còn bảo bối.....Trầm Phượng than nhẹ.....hấn đích thời gian đã ko còn nhiều nữa rồi!!

“ Bảo bối ko biết có việc gì ko?” Càng nghĩ càng lo lắng, nôn nóng bất an....khiến Trầm Phượng thêm sợ hãi, hấn sợ bảo bối có việc gì thì hấn sống làm sao đây, làm sao có thể ăn nói với nàng đây.....hấn nhất định phải nhanh khỏe đi kiếm bảo bối a!!

“ Choang.....”

“ Tỷ tỷ.....ô..ô..... tỷ rốt cục về rồi nha, cục cưng thật lo lắng...” .cục cưng oa vào lòng nữ búp bê khóc nức lên

“ Nha! Ko có việc gì,....tỷ tỷ ko sao” , búp bê nữ oa xoa đầu ôn nhu nói

‘ Bảo bối.....khụ...khụ...’...vui sướng thanh âm vọng lại, bảo bối của nàng rốt cục trở lại nha,....nhanh chóng bước ra xem chính mình con, ko ngờ vấp ngã lại rơi vào một ấm áp hoài ôm.....quen thuộc hơi thở, lãnh hương nhàn nhạt đào hoa, hữu lực tiếng tim đập khiến cho hấn.....muốn khóc!!!.....

Nàng nhìn thấy gì, trời à! Của nàng Phượng, của nàng bảo bối Phượng như thế gầy, như thế mệt mỏi ...khiến cho nàng tâm đau đến ko thể thở nổi. Tuy bảo bối có kể cho nàng một chút tình hình về Phượng nhưng nàng thật ko ngờ của nàng thiên hạ như thế gầy, như thế..suy yếu.....

“ Phượng.....của ta Phượng....ta rất cuộc tìm được người.....người có biết ta có bao nhiêu nhớ người nha!!.....”.....Mị trầm thấp áp lực thanh âm vang lên, ôn nhu tiếng nói, ấm áp hơi thở khiến cho hấn muốn khóc....thật muốn nhìn thấy dung nhan đó, nhìn thấy đôi mắt ôn nhu khiến hấn si mê trong đó.....nhưng hấn.....

“ ô.....ô.....” trầm thấp tiếng nức nở, âm thanh nhỏ.....bờ vai run lên vì xúc động.....hấn thật muốn khóc, khóc thật to.....

“ Tốt lắm., ko có việc gì rồi,.....khóc thật to, rồi ngủ một giấc thôi, mọi việc để cho ta giải quyết, biết ko?....”..Mị ôn nhu bên tai hấn thì thầm, vuốt nhẹ hấn gây yếu thân mình, nàng có nhiều điều muốn hỏi hấn. nhưng mà ..Phượng thật yếu...!!.....

Phượng ko nói, cố sức giữ chặt này ấm áp hoài ôm, chôn đầu vào lồng ngực cảm thụ nàng tiếng tim đập....dần dần.....thiếp đi, nhưng khóe miệng vẫn cong lên một nét cười ôn nhu!

Mị ôn nhu cười, khẽ hôn hạ hần thần, phớt nhẹ nhưng chứa đầy yêu thương nhưng nhớ.....đặt hần nằm xuống, đắp chăn hảo.....nàng phải đến xem hần bảo bối đứa con

“ Tỷ, vị kia xinh đẹp di di là ai nha” tiểu nam hài oai đầu xinh đẹp hỏi

“ Là của chúng ta nương” , búp bê nữ oa xoa đầu đệ đệ đáp. Hần ngày đó cũng thật hoảng sợ khi xinh đẹp tỷ tỷ ôn nhu mỉm cười nhìn mình nói “ ta là của người nương” khiến nàng thật xúc động khóc lớn một hồi, nương mới hỏi về cha thân, nhìn nương như vậy xúc động nàng tin chắc nương cũng thật yêu cha đâu, nhưng mà tại sao hai người lại cách xa nha.....búp bê khó hiểu, sau này nhất định phải hỏi nương mới được..

“ Oa! Thật..... nha, tỷ... người đó là nương sao,...”...nam oa hưng phấn kinh ngạc mở to mắt nhìn của mình tỷ tỷ

“ Đương nhiên là thật, cục cưng....lại đây nương ôm một cái,” Mị cười khẽ bước lại gần ôm lấy nàng bảo bối nhóm, thật xinh đẹp, thật giống Phượng nha.....

“ Oa, nương.....” ...cục cưng vui sướng kêu lên, mắt to chớp chớp, ôm lấy chính mình nương, nương thật khá nhìn a

“ Ha hã.....”..Mị cười rộ lên, xinh đẹp dung nhan càng thêm chói lọi

“ Bảo bối, cục cưng cùng người chưa có tên sao”. Mị ôn nhu hỏi

“ Ân.....phụ thân nói, là để ấu thân đặt đích”. Búp bê nữ oa oa tại trong lòng Mị làm nũng nói, nha nương thân thật thơm

“ Hảo.....ừm! bảo bối gọi Đường Mạc Phong, cục cưng gọi là Đường Phi Ly.....như thế nào, thích mạ.....”.....Mị ôn nhu nói

“ Ân.....thích” , hai búp bê cùng đồng thanh hô, xinh đẹp phấn nộn khuôn mặt càng thêm cười sáng rọi

Thập nguyệt 948 nguyên niên, Phượng đế tìm được của hình hoàng hậu mất tích 5 năm cùng đôi long phượng thai trở về hoàng cung, cả nước lâm vào mừng vui, các đại thần vô cùng vui mừng, Phượng đế đại xá thiên hạ, thiên hạ cùng vui.....

41. Q.3 - Chương 6: Tâm Đau

Đào Phượng hiên

Hương thơm lãnh nhạt của đào hoa thấm nhuộm cả một vùng, rừng đào rực rỡ, sắc hồng xinh đẹp , lạc anh đầy trời, phi dương trong gió. Đào Phượng hiên, cấm địa của hoàng đế cũng, nơi đây cũng là nơi ở của hoàng hậu, chủ nhân Đào Phượng hiên

Lúc này, trên tháp ngủ có một bạch y thiếu niên, xinh đẹp ngũ quan...nhưng bệnh trạng suy yếu gợi nên vẻ đẹp mỹ cảm, ko nói nên lời khiến cho người ta yêu thương, thiếu niên an tường nằm ngũ, thanh tú mi hơi thoáng nhúu lại như gặp chuyện gì đó ko vui. Hần nằm đó xinh đẹp như bạch liên u nhã ngàn năm khiến thiên địa như lu mờ, hần đích thị Trầm Phượng, vừa về cung được hai ngày

Của hần thiên hạ, của hần thê.....không ngờ lại là Phượng đế nổi tiếng thiên hạ nhất thống tam quốc, nàng là Phượng đế, là đương kim thiên tử nha! Năm năm có rất nhiều việc thay đổi, đến hần cũng ko thể ngờ. Mị.....của hần Mị....Nếu như....

Khẽ xoay người hần lại rơi vào ấm áp hoài ôm, khiến cho tâm hần an bình nhiều lắm. Trầm Phượng ngẩng đầu, tay nhỏ bé vuốt ve khuôn mặt thiên hạ.....hần tưởng....thật muốn nhìn thấy nàng.

“ Phượng, đang suy nghĩ gì đâu.....”...Mị ôn nhu cười, vuốt nhẹ thân thể hần, tấm lưng thật gầy.

“ Ko có gì.....”.....Phượng lắc đầu ko nói, mờ mịt chôn vào trong lòng Mị

“ Phượng , của người ánh mắt nhất nhanh khôi phục, ko cần lo lắng.....”.Mị tiếp ục an ủi, Hấn năm năm trước rơi xuống đoạn Thiên nhai bị chấn động cho nên có khối máu tụ trên não cho nên tạm thời ko nhìn thấy được thôi!! Nhưng mà hấn thân thể....Mị trong lòng dường như có hàng trăm mũi kim đâm vào tâm mình vậy, của hấn Phượng....Phượng nha! Ta rốt cuộc phải làm sao với người bây giờ....

“ Ân...” Phượng mỉm cười, hấn biết nàng ko gì là làm ko được, hấn luôn tin như thế..

Cho nên Phượng nhất định phải nhanh khỏe lại, biết ko?.....Mị khẽ vuốt hấn sợi tóc, đặt cằm trên vai hấn ôn nhu nói

“ Ân.....”

Khẽ luồn tay vuốt vào từng sợi tóc, vẫn êm ả như trong kí ức, luôn khiến cho nàng trầm mê, nhân tình ôn nhu vô hạn, ngọc thủ miêu tả từng nét mặt của hấn, vô hạn quyến luyến, vô hạn si mê. Từng cử chỉ động tác, mỗi ánh mắt yêu thương nóng cháy rồi hóa thành thủy nê, môi anh đào cong lên khoe môi ôn nhu vô hạn nhìn y nhân trước mặt....như một bức họa cuộn tròn mỹ hảo tuyệt luân mà nhiều năm về sau khi Hồng Lục nhớ lại vẫn vô cùng kinh diễm khi nhìn thấy hoàng đế ôm hoàng hậu của mình, đây là lần đầu tiên nàng thấy hoàng đế thực lòng cười, đẹp quá.....

“ Phượng!...”Mị ôn nhu nói

“ Ân...” .Trầm Phượng ngẩng đầu lên nhìn Mị, xinh đẹp nhân mầu xa xăm rồi lại chăm chú

“ Cảm ơn người! Cảm ơn người trở về rồi.....” ...Mị ầm áp hơi thở nói, âm thanh từ tính mẫn hạn nhu tình cùng ầm ầm, nhưng ko ai phát hiện đôi bàn tay đang ôm thiên hạ run lên, càng ghì chặt!!.... nàng sợ đây chỉ là một hồi mộng, mộng qua đi tất cả là hư vô, khiến cho nàng phát điên.

Trầm Phượng...Phượngcủa người tên, của ngườikhắc vào ta dung huyết, ta yêu người đến ta cũng ko rõ nó nhiều như thế nào, chỉ biết dù trăm vạn năm sau,,.....thương hải tan điền.....ta vẫn chỉ sẽ nhìn người.....

“ Ngô...” .Trầm Phượng tâm run lên, của hấn Mị a, vẫn luôn như thế, nàng có biết nàng có bao nhiêu vĩ đại ni, là hấn cảm ơn nàng mới đúng, nàng là của hấn hạnh phúc, của hấn tâm, linh hồn.....cho nên ko cần nói lời cảm tạ, là ta nên cảm tạ người mới đúng, của ta thê chủ mới đúng nha. Phượng ko nói, vui mặt sâu vào trong lòng người nọ, như tựa dung nhập vào cốt lí, vĩnh chẳng phân li.....

“ a...aa....Phượng đây là đang quyến rũ ta sao,” ngả ngón Mị lại trở về dạng vô lại cười nói.....

“ Ngô...”..Phượng u oán ánh mắt nhìn nhà hấn Mị, nàng thật là...

Mị mầu quang tràn đầy đau xót nhìn y nhân trước mặt. Nhìn ái nhân ôn nhu ngủ say, nàng ko biết có bao nhiêu đau lòng cùng bất lực. Uống cho này tự xưng thiên hạ duy ta, ko việc gì làm khó được nàng, nhưng chỉ có hấn, hấn là nàng đời này đích đau, từ ngày gặp nhau....định sẵn hấn cùng nàng vận mệnh lăm bi thương, chỉ có hấn nàng mới ko khống chế được tình tự bản thân mình

Phượng!...người có biết người có bao nhiêu tàn nhẫn mà! Năm năm trước, nỗi đau phân li còn chưa xóa nhòa mà nay năm năm sau người lại bắt ta lần nữa vĩnh cách cùng người, lần này cách biệt...âm dương chia cắt...ta đích đau, lòng đang rỉ máu, người có hay ko cảm nhận được ni!!

42. Q.3 - Chương 7: Người Là Đứa Ngốc!

“ Người là....Ngân Nguyệt...?” nhìn thấy đột ngột xuất hiện trước mặt mình khuynh thành nam nhân, một đầu ngân phát ,tử mầu Mị suy đoán

“ Ân...”..Ngân Nguyệt nhìn nữ nhân trước mặt sau đó gật đầu

Nhìn trước mắt kì lạ nam nhân, Mị nhíu mày suy nghĩ.....mâu quang tràn đầy phức tạp

“ Năm năm trước là người đã cứu ta?” Mị nghi vấn

“ Ko phải ta....là hắc...”..Ngân Nguyệt trầm ngâm trong chốc lát sau đó chỉ về phía Phượng

“ Người nói Phượng....cứu ta” , Mị kinh ngạc

“ Đúng vậy, chẳng phải người đang thắc mắc vì sao hắc chỉ hơn 20 tuổi mà cơ thể suy yếu hơn 60 tuổi” , Ngân Nguyệt nhẹ nhàng nói

“ Người.....nói là.....”..Mị nhìn về phía Phượng, mâu quang thâm trầm tựa bề, sau đó nhìn sang Ngân Nguyệt đợi đáp án của hắc

“ Nguyệt bộ tộc, mỗi người đều có nguyệt lực, đó vừa là năng lực cùng thủ hộ bản thân mỗi người trong nguyệt tộc. Năm đó người trúng diễm độc, độc vô khả giải...là hắc cầu xin ta hi sinh nguyệt lực của mình để cứu người.....nguyệt tộc mất đi nguyệt lực....đó là đại giới mà hắc phải trả...”..Ngân Nguyệt vẫn đạm phong khinh nói ra, nhẹ nhàng như thanh âm tự nhiên nhưng hắc ko biết rằng mỗi câu nói của hắc là từng mũi kim đâm sâu vào trong tâm Mị, nhức nhối cả một đời, chẳng thể nào nhỏ ra được

Mị không nói, phượng mâu thật sâu nhìn ái nhân của mình, nhân thần ôn nhu vô hạn nhưng cũng lắm đau xót, bi thương

“ Phượng! người thật là đứa gốc nha...” .tay nhỏ bé khẽ chạm hắc khuynh thế bằng dung, này môi, này mắt, này mi....Phượng, ta đích Phượng, thế gian đều nói ta tình si, vì người ko ngại đối đầu cùng thiên hạ...nhưng mấy ai biết người này mới đích thực đứa gốc nha!.

Ta biết người vì ta mà cố gắng rất nhiều, ta biết người ko thích cầm, kì, thi, họa....nhưng người vì ta mà học, mà luyện tập....người ko thích cảnh sát người, huyết chảy....người vốn thật thiện lương....nhưng mà vì ta người lại tập dần những thói quen đó....ta biết người ko thích rất nhiều ...nhưng vì ta người ko ngại học, ko ngại thích ứng....từng hành động, cử chỉ, tuy rất nhỏ....nhưng với ta người như vậy thật khiến ta càng thêm luyến tiếc si mê

Nguyệt lực, ko có nó người có thể duy trì đến bây giờ! Vậy người ý chí bao nhiêu kiên định đây. Tuy người bề ngoài ôn nhu mềm yếu, nhưng ta biết hơn bất cứ ai, người là kẻ kiên cường , cố chấp. Ta biết người có bao nhiêu đau, bao nhiêu dày vò....hàng đêm người đau ko thở nổi vẫn cố gắng cắn chặt môi đến bật máu để ko cho tiếng rên bật ra!, người đích đứa gốc, người tưởng ta ko biết sao?....Mị thê lương tự giễu

“ Hắc còn có bao nhiêu thời gian” , Mị nhìn Ngân Nguyệt nhẹ nhàng vấn

“ Người chẳng phải rõ hơn sao” , Ngân Nguyệt hỏi lại

“ Là a....”..dù biết nhưng vẫn hi vọng, dù là một lời nói dối thiện lương cũng được...Mị vẫn muốn trốn tránh này sự thật

“ Ta ko có cách giúp hắc hồi phục nhưng có cách kéo dài hắc sinh mạng...tuy nhiên...” ..Ngân Nguyệt trầm mặc bỗng dừng nhẹ giọng nói

Mị kinh ngạc nhìn Ngân Nguyệt, phượng mâu trở nên kinh hỉ....này đầu lúc này ko còn là tài khuynh tuyệt thế vô song đích Phượng đế, còn đâu là lạnh lùng băng sơn đích nàng, lúc này đây hắc như đứa nhỏ mở mồm lạc đường, tìm được lối ra, kinh hỉ lẫn vui mừng khiến cho dung nhan vốn khuynh thành của hắc bỗng chốc càng tăng thêm vài phần sức quyến rũ

Ngân nguyệt có chút thất thần nhìn nữ nhân trước mặt, thật xinh đẹp đích nhân!!

Từng mảnh lụa trắng tháo ra...ánh sáng nhàn nhạt từ ánh nắng chiếu vào khiến hắc nhíu mày....

“ Phượng....sao rồi..có hay ko nhìn thấy ta” , Mị ôn nhu mỉm cười nhìn mình đích ái nhân....hôm nay của nàng Phượng ánh mắt nhìn thấy....nhân thần xinh đẹp mê người kia rốt cục ko còn u rỗng ko đầy nữa rồi.....

“ Ngô...” .Phượng khẽ khép mở nhãn, rèm mi rung động nhẹ....như để thích ứng thứ ánh sáng hơn 5 năm ko thấy...khẽ mở nhãn thần, sắc màu tím con người như chứa nắng...màu lưu kim lóe sáng càng thêm mê người....

Tay khẽ chạm nàng khuôn mặt...5 năm nhưng nhớ này nhân rõt cuộc cuối cùng cũng thấy!! nàng vẫn như vậy xinh đẹp nha, như vậy chói lọi...

“ Mị...” Phượng, môi đỏ mọng nhẹ nhàng nỉ non, tay nhỏ bé tiếp tục chạm này ôn nhu phượng màu...này ấm áp bờ môi.....tất cả đều khiến hấn si luyến ko thôi....

“ Sao vậy?...bị ta xinh đẹp làm ê muội...” Mị khẽ cười, nghịch ngợm chớp mắt nhìn Phượng

“ Ân...”..Phượng ôn nhu cười....người có biết mỗi nụ cười khuynh thành của người, mỗi cái nhìn ôn nhu đến nịch nhân của người, mỗi ấm áp hoài ôm.....mỗi lời nói hay bá đạo hành vi....tất cả đều khiến ta tâm động,...

Mị..., thật xin lỗi...ta ko còn nhiều thời gian bên cạnh người nữa.....

Thật xin lỗi!...xin lỗi!....

43. Q.3 - Chương 8: 100 Ngày...

“ Phượng...đây là cống vật từ Thiên Tuyết quốc, ăn rất khá nha!...”Mị mỉm cười đưa cho Phượng vài thứ quả màu đỏ

Phượng nhận lấy từ Mị vài quả đỏ mọng nhìn thập phần đẹp mắt, màu đỏ trong suốt...như huyết....

Phượng ngẩng đầu nhìn Mị...trầm mặc ko nói, nhãn thần chăm chú nhìn thứ quả trong tay...Nguyệt quả....

“ Sao vậy?...Phượng ko thích sao?...”Mị nhẹ giọng vấn, trong lòng có chút chột dạ....thời gian như khoảnh khắc quay về 7 ngày trước....

“ Đây là Nguyệt quả..cũng là Nguyệt tộc cấm quả...” Ngân Nguyệt lấy trong lòng đưa cho Mị vài chùm quả xinh đẹp màu tím

“ Nguyệt quả...cấm quả” , Mị ko nói ngẩng đầu chờ ngân Nguyệt giải thích

“ Nguyệt quả có thể giúp nhân kéo dài thêm tuổi thọ tuy ko nhiều nhưng mà dùng được Nguyệt quả hay ko còn tùy theo duyên phận...Ngân Nguyệt tiếp tục giải đáp

“ Số lượng Nguyệt quả này có thể giúp hấn thêm được 100 ngày...ko nhiều nhưng mà muốn dùng được nguyệt quả...người phải cho nó vào Khắc ngọc, dùng huyết nhân nuôi trong 7 ngày....cho đến nói biến thành màu đỏ, lúc ấy thành công,....nhưng nếu ko thành màu đỏ...nguyệt quả ko thể dùng...” Ngân Nguyệt lắc đầu thở dài.... “những người có duyên cùng nguyệt quả ko nhiều.....còn người, tùy theo người đích duyên vậy....”.....

Phượng tay nhỏ bé vuốt nhẹ từng chùm quả...đỏ tươi...đây là huyết hấn đích ái nhân....là huyết của nàng nha!...Mị có phải là người đã biết....

“ Ko có gì....nó thật đẹp, ta luyến tiếc dùng thôi...” Phượng cười nhẹ nói

“ Người nha!...đúng là ngốc!...”Mị than nhẹ...ôm hấn vào lòng...ko nói

100 ngày, chúng ta bên nhau...100 ngày thôi ta đã thật thỏa mãn...ko oán ko hối...cả hai đều biết chỉ là ko nói mà thôi!...hãy để chúng ta tận hưởng những ngày còn lại bên nhau thôi!!...sẽ là khoảng thời gian xinh đẹp nhất..để rồi...

100 ngày ấy là kỉ niệm ta chôn sâu trong lòng

100 ngày ấy, hình bóng người là ta chấp niệm sống sót

Hơn 10 năm cô đơn trống trải

Kỉ niệm ấy là ta giữ lại lưu luyến
Là thứ ấm áp xoa dịu nhứt nhối trong ta khi ko có người
Ngày đây hãy để 100 ngày...ta cùng người...
Tay trong tay....ấm êm...hạnh phúc!!!..
Nụ cười trống rỗng rửa sạch bao bụi trần, ta nâng ly uống cạn nỗi khổ đau
Lưu luyến cuộc tình đã qua nhưng thứ có được lại là lệ hai hàng
Nỗi niềm thương nhớ chiếu qua cửa sổ bị dòng thời gian vô tình chôn vùi
Giấc mộng đứt đoạn, đôi cánh không biết nên bay về phương nào

Cách ta gieo vần tuy hay nhưng cũng không sánh được giai điệu đau thương
Hát không mà đúng âm đúng điệu cũng là chuyện hơi hoang đường
Âm điệu lay động sự quật cường bất an trong lòng ta
Phải làm sao mới khiến cho những ánh mắt đau thương kia sáng lại
Hãy để ta hát khúc nhạc bi thương này với dáng vẻ lay động
Những giai điệu thương tâm sao vẫn cứ du dương đến thế
Hãy để ta hát khúc nhạc bi thương này, chậm rãi mà đắm say
Giai điệu đau đớn vang lên khiến người đau thắt ruột gan kia gọi là nỗi buồn
Hãy để ta hát khúc nhạc bi thương này, quay đầu nhìn lại một lần
Chỉ thấy người yêu nay xa cách nơi chân trời rộng lớn
Hãy để ta hát khúc nhạc bi thương này, nhẹ nhàng khinh cuồng
Lưu lại chút niềm tin, để nỗi cô đơn trong lòng cứ thế trôi đi

Một trăm ngày..rất nhanh cũng sẽ qua đi, một trăm ngày này Mị cùng Phượng sinh hoạt ko có gì thay đổi...bên nhau..cùng nhau...còn có bên họ hai người con...cuộc sống như một gia đình bình thường..nhẹ nhàng ấm áp

Đường Phi Ly cùng Đường Mạc Phong sống rất hạnh phúc, vui vẻ...chỉ là tâm linh hai linh hồn nhỏ bé dường như cảm nhận đều gì đó sắp xảy ra....cho nên càng nhu thuận..đáng yêu chọc người triu mến...

“ Phong nhi, con là tỷ tỷ nên lúc nào cũng phải nhường nhịn đệ đệ biết ko, phải yêu thương, chăm sóc hẳn...” .Phượng ôn nhu vuốt đầu nhỏ bé , ôn nhu nói

“ Ân...Phong nhi nhất định yêu thương đệ đệ...” .nữ hài đáng yêu búp bê mặt gior tay nhỏ bé kiên định nói

“ Ân,,tốt...Phong nhi rất ngoan...phụ thân đi cũng thật an tâm...” .Phượng đau lòng nhẹ nói, thật đáng yêu hai người con..hắn luyến tiếc bọn họ nha!!..

“ Phụ thân đi đâu ni!...ko ở cùng nương, Phong nhi cùng đệ đệ sao chứ...” nữ hài lo lắng, mặt nhăn lại nói....

“ Ha hử.....ko có gì...nếu có một ngày phụ thân ko bên cạnh, lúc đó chắc chắn ở một nơi thật xa chúc phúc cho Phong nhi cùng Li nhi nha!..cho nên Phong nhi phải luôn ngoan biết ko?...”

“ Ân.....Phong nhi hiểu...” .Nữ hài đáng yêu cười lớn, ôm cổ Phượng một chút, hôn nhẹ!!...

“ Ngoan!, Phong nhi như vậy đáng yêu nha....phụ thân thật tiếc buông tay các người ni...” .Phượng càng nói càng nhẹ dần...như chính nói cho bản thân hẳn....

“ Phụ thân...”..nữ oa nhi đáng yêu quơ tay nhỏ bé....quái!..hôm nay phụ thân làm sao vậy nha...

“ Ko có gì...Phong nhi mệt rồi nên ngủ thôi....”

“ Ân....! Chúc phụ thân ngủ ngon!!!...”

“ Phong nhi ngủ ngon....”

Ngắm nhìn dung nhan hai đứa nhỏ ngủ say, yên tĩnh, nhu thuận.....Trầm Phương lòng đau như cắt, hấn đích con mới có 6 tuổi nha!...nhỏ như vậy mà ko có hấn bên cạnh..lòng biểu sao ko đau...bọn họ là hấn mang thai 10 tháng mà sinh, là tình yêu giữa hấn và nàng...tà tâm can, là khúc ruột của hấn nha....

Phong nhi, Ly nhi....cha thực xin lỗi các người ni!!

44. Q.3 - Chương 9: Ta Luyện Liếc Người!

“ Phương! đi thôi...” .Mị ôn nhu cười

“ Ân...”.....đi thôi!!

Đào phượng hiên

Vẫn như vậy xinh đẹp đích cảnh vật. Khí trời nhàn nhạt ấm áp, từng mảng đào hoa phi vũ trong gió, lạc anh đây trời, mỹ lệ.....cũng ko nói nên lời bi thương

“ Mị, người có biết ngôn ngữ của hoa đào là gì ko?” Phương nhàn thần xa xăm nhìn về những cây hoa đào, diễm lệ....nhẹ giọng ôn nhu nói.

“ Ngôn ngữ của đào hoa.....là tù binh của tình yêu...” .Mị mỉm cười ôm hấn vào lòng, tay nhỏ bé vuốt hấn lọn tóc, phượng mâu tràn đầy sủng nịnh

Tù binh của tình yêu.....

Mị! ta và người, rốt cuộc ai là ai đích tù binh ni...

Có lẽ là cả hai....đều là tù binh của nhau...

Những hạt nắng dịu nhẹ phủ lên mảnh đào viên, từng cánh hoa đào rơi nhẹ xuống đất cũng là phủ lên bờ vai ai kia....sắc hồng đào hoa lẫn với bạch y thanh lãnh, hỏa y như diễm cũng tạo nên hài hòa màu sắc...

Mị ôm lấy Phương.....ko nói lời nào, hai người lặng im bên nhau, không khí thập phần hài hòa, ấm áp....đường như cả hai đang cố tận hưởng những phút cuối bên nhau này...không một tiếng động,....đường như có thể nghe những tiếng đóa hoa khe khẽ nở và những tiếng kêu vọng lại từ cơn trùng.....

Ngày ấy! trong mảnh đào hoa viên xinh đẹp ấy,...hồng y tựa hỏa, bạch y dịu dàng ôn nhu....hai sắc màu tưởng chừng như đối lập nhưng lại vô cùng hài hòa, có lẽ hai sắc màu ấy vốn là một cặp tương xứng chẳng...hỏa y xinh đẹp nữ nhân ôm lấy khuynh thành bạch y nam tử, mâu quang nhu tình tựa hải, ôn nhu đến nịch nhân. Đường như trong mắt nữ nhân đó ko có gì ngoài bạch y nam tử kia....

Hai nhân si ngốc nhìn nhau, như thể khắc sâu bóng dáng ấy vào góc tận cùng của trái tim, mãn hạn ái tình....không một lời nói nhưng qua ánh mắt cho nhau đối phương nghĩ gì, muốn nói gì...bản thân cảm nhận được, thấu được....vô thanh thắng hữu thanh

Có lẽ khi đã ái một người đến mức tận cùng nào đó, đối phương nghĩ gì...cảm xúc như thế nào....ko nói chỉ qua nhãn thần truyền cho nhau, người kia đã thấu....và có những lúc bản thân ko phân biệt được cảm xúc cùng ý nghĩ của mình, đối phương đã nhận ra. Có lẽ đó là sức mạnh của ái tình!

Yêu một người.....

Thứ tình cảm ấy thật khó nói, hai con người xa lạ gặp nhau, hiểu nhau rồi ái nhau....và có lẽ ngay cái nhìn đầu tiên ấy, tâm đã vì nhau mà loạn..

Ái một người....

Vì đối phương mà suy nghĩ, vì đối phương mà hi sinh....bất chấp người khác như thế nào! Chỉ cần đối phương một ánh mắt ôn nhu đủ khiến cho người cam nguyện trầm luân

Ái tình....đôi khi thật phức tạp, đôi lúc cũng rất giản đơn!!... ..

Mị...người có từng hối hận gặp ta, yêu ta!

Niềm vui lớn nhất cuộc đời này của ta là gặp người, ái người

Dù chúng ta bên cạnh nhau không nhiều

Cũng lắm chia li! Bi thương! Xót xa

Nhưng ta chưa từng có một ngày hối hận

Yêu người! Được người yêu là ta đích may mắn

Ta đích Phượng, có từng hối hận trao tâm cho ta

Ngay từ lần đầu thấy người, tâm ta vì loạn nhịp

10 niên thất lạc, ôn nhu đích người là ta kiên trì ý niệm

Được người ái, người sủng....là thượng thiên cho ta lớn nhất ân tình

Chỉ là ta luyến tiếc người....

Luyến tiếc người nha!.....

Ko thể cùng người thực hiện lời hứa

Cùng người đi khắp này thế gian

Cùng người.....

Chấp chũ tay cùng nhau giai lão!!.....

Khẽ vuốt xinh đẹp bằng dung, tay nhẹ nhàng lưu luyến triền miên....nhân thần si luyến.... “ Phượng, bên người...dù một ngày cũng là hạnh phúc...cho nên đừng tự trách mình....”

Mị !...của người tình, kiếp sau vẫn để dành cho ta được!

Tâm của ta chỉ duy người mà lỗi nhịp, trăm vạn năm sau...đời đời kiếp kiếp vĩnh ko đổi thay

Ân.....nếu vậy, thật tốt!!!...

Thật tốt....

Mị, thay ta chăm sóc Phong nhi cùng Ly nhi

Ân....

Mị...!!

Ân....

Ta muốn ngủ một lát

Ân.....ngủ đi...ta vĩnh bên cạnh người, mãi mãi....

Đào hoa phi vũ trong gió, rục rờ, diễm lệ.....

Thanh phong nhẹ nhàng mang theo lãnh hương hoa đào tràn đầy

Khí trời vẫn như thế ấm áp

Trời vẫn như thế trong xanh...

Nhưng mà có ai nghe, có ai thấy, ai thấu....có một con tim đang rỉ máu, bất lực cùng gào khóc!!...

Bên ngoài Đào phượng hiên, hai bóng dáng nho nhỏ đứng đó, bờ vai nhỏ bé run lên, nghẹn ngào...đáng thương!!

“Tỷ! chúng ta sẽ ko bao giờ gặp lại cha nữa phải ko?..” .nam hài nức nở nói, ánh mắt có chút sưng đỏ

“ Ân...cha đến một nơi rất xa, đến đó cha sẽ luôn chúc phúc cho chúng ta...” nữ hài nhẹ giọng an ủi đệ đệ! Nhưng ko biết từ lúc nào....lệ rơi đầy mặt...khó chịu, đau xót....6 tuổi đích hắc nào biết đau lòng là gì, chỉ biết thấy cha nằm đó, vĩnh ko mở mắt, ôn nhu dịu dàng nhìn hắc....lệ ko kiềm chế được rơi...

Ai là ai đích đau lòng

Ai là ai đích xót xa!!....

“ Phong nhi, Ly nhi...đi thôi! Đừng làm phiền các người cha nương...” Âu Dương Sắc Vi ôn nhu nhìn nho nhỏ thiên hạ, mâu quang tràn đầy đau xót, thật đáng thương đứa nhỏ!...

“ Âu Dương di di....”

Đi thôi....

Ân.....

Ly rượu đào, hòa chung lệ, trời xanh đưa tiễn

Một khúc tiêu cầm nghe mang mang

Giữa cõi hồng trần ai là kẻ thương nhớ

Ẩn sau nụ cười, khóe mi rưng rưng, ảo mộng

Phút chốc nhìn lại, tan biến thành hư không

Mở mắt hoàng tuyền...tung hoành phiêu bạt

Nguyện mong sinh tử, mong tương ngộ

Niết bàn xa xôi, hình bóng người ta luôn giữ

Có lỗi lầm chi? Sao thiên hạ phân li...

Tự cắt huyết mạch ngăn dòng tương tư

Hồn phiêu phách lạc, tương tư lưu luyến

Đào hoa nở rộ theo gió đêm

Biết trách ai khi ko trọn lời thề

Trăng sáng thiên cao, là ai đi ko từ biệt

Đao thét nghìn trùng, ai thét gào gọi tên

Bờ vai ai cô đơn tiều tụy

Trần trở, gầy còm tiếc thương, tương tư rơi lệ

Nhớ lần đầu gặp gỡ bồi hồi sao xuyến

Nói ko nên lời, tâm tư khôn tả

Vừa khi tuyết rơi nhẹ nhàng tựa vai áo

Quay đầu nhìn lại, xót thương tiền kiếp lương duyên

Ôm trường kiếm u mê tình hận

Chào ly biệt hình bóng cũ mờ tan
Day dứt triền miên chẳng qua là kỉ niệm
Hãy để hoài niệm ngủ yên trong quá khứ
Xưa nay hẹn ước mãi ko quên
Luyến lưu, yêu say cuồng điên dại
Trách sao duyên phận ngăn ngủi thôi

45. Q.3 - Chương 10: Hồng Nhan Tóc Bạc

Phượng lẳng

Hàn băng nghìn năm vì người mà kiến lập

Phượng....ta đích Phượng nha!!

“ Ngủ một chút là tốt rồi...rất nhanh thôi! Chờ ta làm xong một số chuyện, lập tức đến bên người, được!!!”..Mị đặt hấn nằm xuống hàn băng, phượng mâu nhu tình như nước, yêu say đắm cùng quyến luyến ko buông....ko đành....ko nỡ rời....lại phải đành buông tay..!!

Khẽ điểm nhẹ hấn thần, đặt xuống cái hôn nhẹ,...rất nhẹ....gửi đến người ái tình sâu đậm, si luyến ngàn năm....

Luyến tiếc nhìn người thêm một lúc nữa, một lát nữa thôi!!...Phượng..Trầm Phượng....của ta Phượng...người là như vậy xinh đẹp, như vậy thuần khiết....có đôi khi ta nghĩ, chính ta ko xứng cùng người. Người là thiên thần thiện lương....ta là tu la lãnh khốc...chúng ta ở hai thế giới khác nhau. Nhưng ta luyến tiếc nha! Luyến tiếc buông tay, luyến tiếc người!...cầm lòng ko đậu mà dùng hết sức yêu người, sủng người...giữ người bên ta. Cho nên Phượng nha!...ta đời đời kiếp kiếp...ngàn năm...vạn niên vẫn sẽ truy theo người...bất li bất khí.

Phượng...đến cầu Nại hà đừng bước đi quá nhanh, chờ ta cùng người, được....!!...rất nhanh, người sẽ ko phải chờ lâu rồi....còn có...

Ta ái người!...

Ta yêu người!!.....

Phượng lẳng đóng lại....

Ta và người...rất nhanh gặp lại...Phượng! chờ ta.

“ Mị,...người....!!” Âu Dương Sắc Vi đau lòng nhìn này muội muội...hồng nhan một đêm tóc bạc trắng, ngày xưa một đầu mềm mại ô phát thay bằng ngân phát...rốt cục phải có bao nhiêu ái tình đậm sâu mới có thể khiến một người vì tình một đêm đầu bạc đây.

“ Ta ko sao...” Mị cười khẽ, này cười có bao nhiêu đau bao nhiêu xót ni...

“ Phong nhi, Ly nhi...đi thôi! Chúng ta về gia...” Mị ôn nhu nhìn nàng đích hai đứa con, đây là báu vật, là kết tinh tình yêu mà hấn để lại cho nàng nha...

“ Mẫu thân....còn cha ni!!” ..nam hài nhần thần mờ mịt hỏi

“ Ân....cha thân mật mỗi, muốn ngủ một giấc...chúng ta đừng làm phiền hấn...” Mị sờ đầu đứa con, nhẹ giọng giải thích...

Ân.....

Nguyên niên 949, Phượng hậu bệnh nặng qua đời....Phượng quốc đồng tang....truyền thuyết, trong một đêm Phượng đế, hồng nhan tóc bạc trắng...khiến cho dân chúng một lần nữa khắc cốt ghi tâm....yêu say đắm cuồng nhiệt, ái tình đích loạn thế....Phượng đế cùng Phượng hậu!!

10 niên ...như một giấc mộng vô ngân...

Nguyên lai thời gian lặng lẽ qua đi

Im lìm đến đáng sợ

Những đoạn cây khô đã dài ra mấy nhánh đây

Mười năm cô đơn tịch mịch

Mười niên lạnh lẽo, triền miên

Cứ tưởng vết thương theo thời gian sẽ dịu bớt

Nhưng sao tâm vẫn như thế đau

Vẫn như vậy triệt phế tâm can

Mười niên ko có người

Lặng lẽ triền miên.....

Ngự thư phòng.....

“ Phong nhi, người đến rồi...”..trầm thấp mị hoặc thanh âm vang lên, chỉ thấy hỏa bào nữ tử khuynh thế dung nhan, năm tháng dường như ko lưu lại trên dung nhan nữ tử ấy, nàng càng thêm thành thực mị hoặc mà thôi

“ Mẫu thân...” .tử y nữ tử nghi hoặc nhìn nàng đích mẫu thân, hơn 10 năm qua đi, nữ hài tử lúc nhỏ bây giờ đã trưởng thành, nàng bây giờ đã là Phượng quốc hoàng rất nữ, cao quý ko ai bì kịp. Vì kế thừa Trầm Phượng đích dung nhan, Đường Mạc Phong càng thêm tuấn mỹ vô trù

“ Phong nhi đã trưởng thành rồi....cuối cùng cũng lớn khôn...ta thật an tâm ni” ...Mị ôn nhu cười nhìn nàng nữ nhân, mâu quang tràn đầy đau tích cùng sung nịnh

“ Nương...”..Mạc Phong đau lòng nhìn của mình mẫu thân, chẳng lẽ người sắp phải đi rồi sao. Nàng biết rồi cũng sẽ có một ngày nương cũng đi cùng phụ thân....nhưng mà dù đã chuẩn bị tâm lí hơn 10 năm vẫn như vậy khó chịu nha!!

“ Phong nhi, nhất định trở thành kẻ mạnh đúng ko ” ...Mị đứng dậy, nhẹ nhàng đi đến bên Mạc Phong, tay khẽ vuốt hắt mái tóc, như lúc thời ấu thơ, nàng vẫn luôn thích vuốt nhẹ hai người con mái tóc....như vậy êm ả....ấm áp....giống hắt....

“ Ân....ta nhất định ko để cho nương thất vọng...” Mạc Phong kiên định nói, chính là mâu quang rưng rưng bán đứng hắt đích kiên cường

“ Ngoan, Phong nhi...nhất định trở thành tốt minh quân....có thể bảo vệ được người mà mình quan tâm nha...” Mị xinh đẹp cười, tay càng thêm ôn nhu vỗ về an ủi hắt

“ Ân...”...giống như..nương bảo vệ cha vậy, ta cũng sẽ như người, tìm một người để yêu...một người mà ta có thể khuynh tấn tất cả vì hắt....như vậy ta có thể cảm nhận được....ái mà nương dành cho cha đậm như thế nào....lúc đó...ta sẽ ko oán...ko hối người...đã bỏ ta cùng đệ đệ mà đi.

“ Mẫu thân, người một đời vì phụ thân...như vậy có từng hối hận”

“ Ta luyến tiếc hắt...

Ta biết hắt lúc 6 tuổi...lại mười niên sau mới bên cạnh nhau....chẳng lâu sau lại chia li...bên nhau 100 ngày lại vĩnh cách âm dương...nhưng mà, ta chưa có một ngày hối hận.....”

“ Phong nhi! Ái một người....dù ở bên cạnh người đó một ngày...1 khắc cũng là điều hạnh phúc...cho nên sau này nếu người tìm được người khiến người yêu say đắm...lúc đó ta chúc Phong nhi sẽ hiểu thôi...” .Mị ôn nhu cười nhẹ giọng giải thích...

“ Ân.....”

“ Chăm sóc tốt cho Ly nhi...”

“ Ân.....”

“ Gửi lời chúc phúc cùng xin lỗi của ta đến Âu Dương”

“ Ân.....”

“ Đi thôi, chuẩn bị cho tốt...ngày mai là người đăng cơ vi đế, trở thành trên đại lục này cao quý nhất nhân rồi...”

Đường Mạc Phong cũng ko biết mình như thế nào bước ra Ngự thư phòng...tâm nàng như vậy loạn, trí óc nàng....ko thể suy nghĩ được gì cả....khẽ nhắm lại nhãn thần....lệ nhẹ nhàng rơi, vô thanh vô tức....

Mẫu thân, ta chúc ngài...cùng phụ thân vĩnh ko phân li....phi li....!!!

46. Q.3 - Chương 11: Kết Thúc Cũng Là Bắt Đầu

Mị , của người tình, kiếp sau vẫn để lại cho ta, được..!!!!

Ngốc!... của ta tình vẫn luôn chỉ cho người, mình người, người là ta duy nhất, cho nên dù người không muốn nhận cũng không ko thể thoát nha.

Ân.....thật tốt, nếu vậy....thật tốt

Mị.....

Sao?....

Ta luyện tiếu người.....

Ta biết.....

Ta mệt mỏi, muốn ngủ một chút

Ân, ngủ đi, ta vẫn luôn cạnh người

Vĩnh bên cạnh người.....mãi mãi.....

Đào Phượng hiên vẫn đẹp như thế, này hoa này lá....này dòng suối nhỏ, này hòn non bộ, như thơ như họa, là một bức tranh cuộn tròn xinh đẹp. Đào phượng hiên là vì hấn mà tạo thành, một đời yêu luyện. Ái hấn hơn 20 niên, hơn 20 niên lâunày yêu cứ tưởng theo năm tháng sẽ phai mờ bớt, nhưng lại càng sâu, càng luyện càng si.....một đời...một thế

Một vài đoá hoa khe khẽ nở trong khí đông giá rét....âm thanh trong vắt, thiên nhiên chớm đông luôn xinh đẹp, một loại sức quyến rũ trong trẻo, thanh lãnh....vài hạt tuyết nhẹ nhàng lả tả phủ xuống bờ vai hấn, tuyết càng dày phủ trên hỏa hồng xinh đẹp....người đó đứng đây có lẽ lâu lắm...dáng người thon gầy, hỏa y xinh đẹp bay trong gió, một đầu ngân phát nhẹ nhàng mà vũ theo âm thanh của tự nhiên.....người đó đứng đó, thật mỹ....mỹ đến thê lương.....

“ Phượng.....của ta Phượng, hôm nay là ngày Phong nhi đăng cơ, người xem thật náo nhiệt rồi...” .môi anh đào khẽ hở, âm thanh từ tính nhẹ nhàng như nỉ như non, phượng mâu lay động khẽ mở...xinh đẹp câu hồn nhân tâm. Này ánh mắt tà nghệ bá đạo thiên hại mấy ai bì kịp, khiến cho bao kẻ si mê, bao người sợ hãi,

này đôi phượng mâu trải qua tang thương rèn luyện càng thêm âm trầm, nội liễm.....song này nhãn mâu luôn chỉ vì một người mà ôn nhu, mà bi thương, mà xót xa, rơi lệ.....

“ Phượng !...mọi việc ta đã làm xong hết rồi, ta đến với người được...” Mị ôn nhu cười, nhãn mâu xa xăm nhìn về phía chân trời.....

Mật đạo khởi động.....Đào phượng hiên đường như thay đổi cả một kết cấu, diễm lệ phi vũ mang theo hàn lạnh xâm nhập đến cốt tủy. Nơi đây là Phượng lăng, nơi mà nàng thiết lập vì hắc.....này ngàn năm hàn băng, khuyh thể dung nhan của hắc vẫn luôn như thế làm cho thiên địa lu mờ.

Hắc nằm đó, thiên hạ của nàng, của nàng chấp niệm.....an tường xinh đẹp ngủ dung. Khẽ vuốt hàng mi, này xinh đẹp đôi mắt, này xinh đẹp bờ môi.....đôi ngọc thủ khẽ luồn vào từng sợi tóc....này động tác ôn nhu ấm áp, cẩn thận như đang chạm vào hi thể trần bảo thể gian...triền miên... si luyện.....

“ Phượng.....” Mị ôn nhu cười, nhìn hắc.....chạm hắc....khẽ hôn hắc thần...như chuồn chuồn lướt nhẹ nhưng cũng đầy ái tình.

Nếu thời gian khi đó ngừng lại

Ngày đó ta và người tương ngộ

Khi đó người 8 tuổi, ta 6 tuổi

Này khi đó gặp người.....

Có lẽ đã định sẵn chúng ta một đời dây dưa

Này phân ái tình.....

Có vui có buồn, có si có luyến,có bi có thương

Song ta chưa từng có một ngày hối hận

Gặp người, quen người, ái người....

Dù lắm bi ai , cũng lắm xót xa...!!.

Trầm Phượng...Phượngcủa người tên, của người ánh mắt, của người nụ cười, mỗi cái nhíu mi rồi lại đáng yêu cử chỉ.....khắc vào ta dung huyết, cốt nhục đến tận xương tủy ,ta yêu người ..yêu đến ta cũng ko rõ nó nhiều như thế nào, chỉ biết dù trăm vạn năm sau,.....thương hải tan điền qua đi, này giang sơn như họa cũng chôn theo vết bụi mờ lịch sử. Tất cả trở thành hư vô.....giữa ngàn người qua lại ta cũng sẽ nhận ra người....nhìn người..rồi lại yêu người.....

Huyết....!!!... ..

Xinh đẹp đích huyết

Một giọt, hai giọt..... nhẹ nhàng theo khoe môi hắc tràn ra, sắc đỏ xinh đẹp,....uốn lượn theo vũ đạo đường cong của chủ nhân của nó

Mười ngón tay đan xen lẫn nhau, ghì chặt..., nú lấy.....

Này một đầu ngân phát quấn lấy ba ngàn tóc đen

Hai bóng dáng nằm đó

Hồng y tựa hỏa

Bạch y thanh lãnh ôn nhu

Khuyh thể dung nhan

Khoe miệng xinh đẹp tiểu dung

An tường cùng nhau

Trăm năm....ngàn năm....vạn năm....

Vĩnh viễn.....chẳng phân li

Phi ly.....phi..ly....

Phượng lắng đọng lại, vĩnh cách thế giới bên ngoài vạn niên

Phong mang theo cái khe khẽ lạnh của khí trời lập đông. Tuyết trắng phủ đầy, một màu trắng xóa thuần khiết..màu trắng tang thương...như ca, như oán....nỉ non thầm thì.....bỗng nhiên những cây đào khô héo giữa khí trời đông lạnh, sống lại như một kì tích.

Đâm chồi, nảy lộc, khai hoa.

Hoa bay đầy trời, lạc anh rực rỡ.

Bao phủ cả một vùng không gian.

Sắc hồng hoa rực rỡ xinh đẹp nhưng cũng đây thê diễm đau thương

Này đây xinh đẹp bức họa như đang chúc phúc bọn họ

Cũng chúc phúc cho ngừng kẻ có tình trong thiên hạ

Năm tháng tại thời khắc này dường như an tĩnh lại

Nguyên niên 959 thất nguyệt. Phượng đế đời thứ 2 đăng cơ vi đế, quân lâm thiên hạ, lấy niên hiệu Phong đế, cả nước mừng vui

Cùng ngày, thiên hạ nổi danh Phượng đế Đường Vũ Mị, dùng diễm độc kết thúc sinh mệnh, thực hiện lời hứa với của nàng Phượng hậu

Chấp tử tay cùng nhau giai lão

Không cùng sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm

Không tử cùng niên, cùng tháng cùng ngày

Chỉ nguyện sinh đồng sàng , tử cùng huyệt

Một đời tình, một đời ái

Cả đời luyện, cả đời yêu

Một thế si, một thế mê

Ngàn niên theo đuổi, ngàn niên chấp niệm

Vĩnh thế yêu luyện, đời đời dây dưa

Khi Phong đế cùng đệ đệ của mình đến thấy này đây xinh đẹp Đào phượng hiên, thanh lãnh, thê lương....này nước mắt như mưa...lệ không ngừng chảy.....

“ Tỷ....nương cùng cha chẳng phân li nữa đúng không”,

“ Ân....”

“ Tỷ....cha là người hạnh phúc nhất thiên hạ”

“ Ân....”

“ Nàng đi rồi sao? Đây không ngoạn đích Mị, chẳng nói một lời từ biệt” , Âu Dương Sắc Vi cười nói, cười nhưng sao thê lương. Đây một đời tri kỉ, một đời tỷ muội.....quen biết.....thật đẹp

“ Nàng đang hạnh phúc, đúng không?” Lãnh Tĩnh ôn nhu cười, nhân thân xa xăm nhìn về phía Đào phượng hiên

“ Ân....bên cạnh người mình yêu là hạnh phúc nhất rồi...”.

“ Đi thôi!! Đừng quấy rầy nàng.....” Sắc Vi mỉm cười nói

Khi bốn người vừa cất bước đi.....

Này kia xinh đẹp cảnh vật đường như tận hết sinh mệnh cuối cùng, khai hoa.....xinh đẹp diễm mỹrồi nhanh chóng úa tàn.....sinh mệnh kết thúc, tất cả hóa thành hư vô bụi mờ.....

Một đời truyền kì về nàng

Một đời chấp niệm ái luyến

Phượng Mị _ Đường Vũ Mị - Trần Phượng _ Mị- Phượng.....Phượng đế- Phượng hậu trở thành một đoạn loạn thế tình duyên....người đời ca tụng.....

500 năm sau thương hải tang điền qua đi, một thời kì thịnh thế yên hoa Phượng quốc đến hồi suy tàn. Một thời đại khác lên thay thế như một quy luật lịch sử qua đi.....

Có chăng qua một đời loạn thế mới bắt đầu một thời đại phồn hoa

Tô Châu

Thủ phủ nổi tiếng, ngoài kinh đô của này quốc gia. Cảnh vật xinh đẹp..., phố xá đông đúc....trăm ngàn người qua lại.....

Xinh đẹp phượng mâu tà nghệ lạnh lùng mang theo cổ khí thế không thể coi thường, cao quý khí chất , hoàn hảo dung nhan...một thân hỏa y như thiên diễm tà mị. Nàng đứng đó khiến cho này thiên địa thất sắc

“ Mị, người làm sao vậy?” , họ Mộ Dung Vi cau mày hỏi. Này đang đi sao lại đứng lại thế kia

Khóe miệng cong lên tiểu dung, này khuynh thành cười làm cho thiên địa lu mờ. Mộ Dung Vi kinh ngạc nhìn nàng trước mắt bạn thân. Này Mị trời sinh lãnh tình lãnh tâm, nếu cười chỉ là cười nhạt, cười hiểm khác với lúc bấy giờ như hoa khai, xinh đẹp thuần khiết, này tà mị phượng mắt, ánh nhìn vì ai như thế ôn nhu. Mộ dung vi kinh ngạc nhìn về phía trước

Chỉ thấy, hạc trong bầy gà...một thân bạch y phiêu diêu trong gió, ba ngàn thanh ti uốn lượn xinh đẹp được vén nhẹ bởi một thanh bạch trâm. Xuất sắc ngũ quan, khuynh thế băng dung, này đặc biệt đôi tử nhãn thật xinh đẹp câu hồn nhiếp phách....thật là tuyệt thế giai công tử nha. Mộ dung vi thầm khen

“ Mị...” ..ơ! đâu rồi.....

“ Tại hạ Đường Vũ Mị, chẳng biết công tử phương danh.....”.

“ Ta...ta Trần Phượng.....” ..

Trần phượng....Phượng.....ta đích Phượng.....

Dù giữa trăm ngàn người, ta vẫn sẽ nhận ra người....ái người..yêu người....một lần nữa ta và người lại bắt đầu....

Một cái nhìn định tình cả vạn năm.....

Một khúc khuynh ca

Một đời si luyến

Này tình này ái...

Một lần nữa lại bắt đầu...

- HOÀN -

47. Q.3 - Chương 12: Phiên Ngoại: Lôi

Ta là một đứa nhỏ không may mắn, vừa sinh ra phụ thân vì chảy sắn mà tử, sau đó công việc làm ăn của mẫu thân ngày càng giảm, gia tộc ngày càng suy sụp....vì thế ta từ nhỏ ko nhận được sự yêu thương chăm sóc của gia đình

Ta ko có tên, chỉ biết từ khi ý thức được bản thân thì đã sống trong một góc tiểu viện hoang nát, vài ngày sẽ có một vú già đưa cơm nước cùng vật dụng cần thiết cho ta

Sống trong cô đơn, bị ghẻ lạnh, ko ai thừa nhận....từ gia tộc. Ta bắt đầu chán ghét tất cả, ta cũng ko còn ao ước được sự quan tâm của nương dành cho ta như những đứa nhỏ khác, ta mắt lạnh nhìn tất cả. Có lẽ vì thế mà ta càng trở nên trầm mặc, ít nói....đúng hơn là lạnh lùng

Cứ tưởng cuộc sống vô vị sẽ kéo dài như thế cho đến một ngày, các muội muội cùng đệ đệ....chạy đến tiểu viện tìm ta. Vì ko được gia tộc thừa nhận cho nên bọn chúng cũng ko coi ta là tỷ tỷ, cứ mỗi lần tìm đến là chế nhạo cùng đánh đập.....ta hận! ta chán ghét....vì sao ta lại như thế chịu sỉ nhục, ta thề! Một ngày nào đó ta sẽ đòi lại tất cả, đứng trên đỉnh diên phong mà nhìn các người....

Sau khi bọn chúng đánh xong, bỏ đi...ta ko khóc....đứng dậy liếm vết thương của mình, lúc ấy trông ta như tiểu thú bị thương, ánh mắt hoang dã....có lẽ vì như vậy mà ta lọt vào tầm ngắm của hắc y nhân

Hắn hỏi ta có muốn thoát khỏi nơi này

Được! ta đồng ý, chỉ cần cho ta cơ hội, ta nhất định sẽ oanh oanh liệt liệt trở về, lúc đó mẫu thân đại nhân..người sẽ như thế nào đối mặt với ta ni!! Này đứa con có lẽ ko tồn tại trong trí óc của người đi

Khi rời khỏi tiểu viện đó, lúc ấy ta 10 tuổi

Hắc y nhân là người của Huyết sát minh cung, hắn thu thập những cô nhi cùng những đứa trẻ bị bỏ rơi về cho cung chủ của bọn họ chọn hộ pháp, còn lại sẽ đi huấn luyện thành sát thủ

Lần đầu tiên ta nhìn thấy nàng, chủ nhân của ta....ta thật sâu kinh ngạc rồi. Nàng lúc ấy chỉ khoảng 7,8 tuế còn nhỏ hơn ta nhưng khí thế bá đạo, cao ngạo như thần nhìn chúng ta khiến cho ta tâm run lên bình bịch...

Nàng lúc ấy, một thân hỏa y, lạnh khốc băng mâu....nhìn hơn 100 đứa nhỏ chúng ta, nàng sẽ chọn 4 người trong đó làm tứ đại hộ pháp...ta lúc ấy chưa bao giờ như vậy mãnh liệt ước ao một điều gì đó từ lúc sinh ra đến bây giờ, đó là có thể được nàng chọn....bởi ta cảm nhận được đi theo nàng, bên cạnh nàng, cuộc đời của ta sẽ tạo nên kì tích chẳng

Nàng liếc mắt nhìn chúng ta, sau đó lạnh lùng chọn ra bốn người...mà trong số người đó trong đó có ta, lúc ấy ta vui mừng tưởng chừng như ngất đi, hân hỉ....là cảm giác lần đầu tiên ta cảm nhận được....

Sau này, ta từng vấn nàng, vì sao lúc đó lại chọn ta...nàng nhẹ nhàng mỉm cười, phương mâu lóe sáng tinh quang, nhẹ giọng nói: “ vì lúc ấy ngươi như con tiểu báo bị lạc đường, ngơ ngác....nhưng ánh mắt của ngươi che dấu rất tốt, bề ngoài là một kẻ bất cần đời nhưng nội tâm ngươi ẩn giấu thật sâu tham vọng, ngươi là kẻ nội liêm...cũng là kẻ mà ta cần”...lúc đó ta kinh ngạc nhìn nàng, nàng lúc đó mới 7 tuế, nhìn người đã sâu xa như vậy, như vậy thế gian này, có ai có thể địch lại nàng đây!!

Ta được đặt tên Lôi, còn ba người còn lại là Phong, Điện cùng Vũ....chúng ta bốn người cùng nàng cùng nhau lớn lên, cùng nhau học tập.

Nàng rất giỏi, ko chỉ luyện võ kì tài mà còn tinh thông kì binh bố trận, y thuật cùng độc dược. Cầm, kì, thư, họa....nàng có thể nhẹ nhàng học nhưng lại đạt thành tựu rất cao, trong khi đó bốn người chúng ta dù có nỗ lực như thế nào cũng ko thể đuổi kịp nàng. Nàng dạy cho chúng ta võ công, dạy chúng ta binh thư yếu lược...y thuật, độc dược....nàng cho chúng ta thân nhân, cho chúng ta ấm áp...người đời nói rằng nàng tàn khốc lạnh lùng, nhưng hơn ai hết nàng là kẻ tình si nhất trong thiên hạ

Ta còn nhớ, khi nàng tỉnh dậy sau khi nàng luyện công bị tẩu hỏa nhập ma, lúc đó ta rất đau lòng....cảm xúc lần thứ hai của ta khơi dậy cũng vì nàng. Điều đầu tiên nàng sai chúng ta làm là điều tra một người

tên là Trầm Phượng, nhưng khi chúng ta đến đó, hấn đã không còn. Hơn 10 niên nàng vẫn ko ngừng tìm kiếm, lục tung cả tam quốc nhưng vẫn ko tìm thấy tung tích của hấn

Lạnh lùng như nàng, vô tâm ko lòng dạ nào như nàng nhưng vì hấn mà tâm trạng luôn bất ổn định, mỗi lần chúng ta thông báo ko tìm được tung tích của hấn nàng ko dấu nổi tâm trạng thất vọng. Có lẽ vì vậy mà cái tên Trầm Phượng in sâu trong lòng ta, ta thật tò mò kẻ có thể khiến tuyệt thế vô song như nàng động tâm sẽ là như thế nào ni.

Rồi có một ngày nàng bên ngoài đem về một thiếu niên, nàng dịu dàng ôn nhu thủ hộ hấn như thể là trân bảo hiếm nhất thế gian.....khiến cho ta đôi khi thật ghen tỵ với hấn

Hấn là Trầm Phượng, là chủ quân của chúng ta....hấn là một cái ôn nhu lại thiện lương đích nam nhân, nhưng ta vẫn ko thấy hấn xứng với nàng. Nàng như vậy tuyệt diệu, như vậy khuynh thế hoàn vũ....hấn ngược lại, ngoại trừ xinh đẹp bằng dung, hấn ko biết gì cả, ngay cả cầm, kì, thư, họa.....có lẽ trong lòng ta. Cũng ko có thể ai xứng với nàng đi....

Nhưng là nàng thật sâu ái hấn, sủng hấn, đau hấn...nàng có thể phụ tất cả người trong thiên hạ cũng ko phụ hấn. Ta cũng ko biết hấn như vậy có thể khiến cho nàng như vậy mê luyến nha!!...nhưng mà hấn có thể khiến băng sơn đích nàng hóa thành nhiều chỉ như, như vậy cũng được đi...ta thở dài

Nhưng mà ta thật ko ngờ rằng nàng có một ngày vì hấn mà tuyên chiến cả thiên hạ, vì hấn chấn tên mà trúng độc, vì hấn mà nhuộm máu tam quốc, vì hấn mà thống nhất đại lục.

Nhìn nàng đóng chặt mắt nằm đó, ta có chút oán hận hấn- Trầm Phượng, lại vì hấn mà nàng bị thương, sao ta ko oán. Thế nhưng, ta lại ko ngờ rằng hấn vì nàng hủy đi nguyệt lực....làm cho bản thân lão hóa gấp 3 lần người bình thường.

Ta luôn nghĩ hấn ko xứng với nàng, nhưng sai rồi!! ta thật sự sai!! Hơn với ai hấn là người có tư cách đứng bên cạnh nàng nhất. Nếu như hấn vì cảm thấy ko xứng mà rút rè lùi bước, thì nàng sẽ càng đau lòng thôi! Hơn bất cứ ai, hấn là kẻ cố chấp cùng kiên định. Vì nàng hấn có thể làm rất nhiều việc....vì nàng , ko ngại nhiễm huyết hấn đích thuần khiết, vì nàng...hấn ko thể sống đến 25 tuổi....

Một mảnh tình si

Hỏi ai là kẻ cho ai nhiều hơn

Tình bi, tình lụy....

Nàng cùng hấn, cả cuộc đời quẩn quýt, si mê, yêu luyến.....

Có lẽ, ko phải ai hơn ai

Mà là tâm của ai dành cho ai nhiều thôi

Ta vô tâm, ta ko lòng dạ nào....nhưng nhìn nàng cùng hấn hi sinh cho nhau, chấp niệm lẫn nhau....ta có chút hâm mộ....

Nàng đi rồi!!....đi cùng hấn.....

Cả giang sơn đẹp như họa, cả thời kì thịnh thế yên hoa....

Của nàng nữ nhi, của nàng con...

Tri kỉ của nàng

Thuộc hạ của nàng.....

Và cả chúng ta.....cũng ko bằng hấn, Trầm Phượng....kẻ mất cách đây hơn 10 năm....

Xinh đẹp diệu độc, nàng cùng hấn....vĩnh chẳng phân li...

Đường Vũ Mị- ta đích chủ nhân, nếu có kiếp sau ta nguyện vẫn là thuộc hạ của ngươi, được!!!!...

Ko biết từ khi nào, thông dong đích hấn, thanh nhã đích hấn....nhẹ nhàng như xuân thủy len lõi trong lòng ta...đến khi phát hiện, bóng dáng của hấn đã trong lòng ta lúc nào ko hay

Hấn là Thanh Mộng, ân nhân của Phượng chủ quân, hấn ko xinh đẹp nhưng thanh tú cùng khí chất điềm đạm như lan, một thân thanh y càng khiến hấn động lòng người

Hấn rất giỏi, có thể quản lí rất tốt phủ tướng gia! Hấn là nhân được cứu ra từ Ngõa long trại....bỏ lại cả quá khứ, lấy tên Vô Ưu làm lại từ đầu. có chí đích hấn, tài giỏi đích hấn....khiến cho ta lần đầu tiên có chút chú ý

Hấn luôn thông dong, nhẹ nhàng ứng đối với mọi tình huống....

Từ khi nào thì hình bóng của hấn mọc rễ trong lòng ta nhỉ? Ta cũng ko rõ....chỉ biết mỗi khi hấn xuất hiện, ánh mắt của ta ko kiềm chế được mà dõi theo hấn thôi!!

Chủ nhân có lần từng nói với ta

Ko phải có xứng hay ko mà là có nguyện ý hay ko

Vì người chưa yêu nên ko hiểu

Nếu có một ngày người tìm được một người có thể khiến người khuynh tần tất cả vì hấn, lúc đó người sẽ hiểu thôi

Tâm trạng vì một người mà dịch lại cả thiên hạ của chủ nhân...có lẽ bây giờ ta đã thấu

Một người mà người vì y buồn mà tâm trạng ko vui, vì y vui vẻ mà lòng vui lây, chỉ vì y nhẹ nhàng khách sáo quan tâm mà người si ngốc cả ngày

Có đôi khi ái một người rất đơn giản! cần chi hấn tuyệt thế xinh đẹp, cần chi hấn thông minh tài giỏi, cần chi hấn tinh thông cầm, kì, thư, họa...chỉ cần là hấn là hấn, người đích ái nhân, một ánh mắt ôn nhu, một nét cười thoáng qua cũng đủ khiến người si luyến. Đó mới chân chính là ái một người

Bây giờ, ta hiểu được vì sao tài khuynh tuyệt thế như nàng lại như vậy ái sâu đậm Phượng chủ quân

Nguyên do ko là gì cả, ái đôi khi chỉ là ái thôi

Có lẽ vào cái nhìn đầu tiên ấy....

Một ánh nhìn khuynh đảo thời gian

Một cái nhìn định tình cả vạn niên

48. Q.3 - Chương 13: Phiên Ngoại: Đường Mạc Phong

Ta là Đường Mạc Phong, hoàng đế Phượng Quốc, ta có vĩ đại nương thân cùng với yêu thương ta phụ thân Nương của ta là kinh hoàng tứ phương Phượng đế, cung chủ của Huyết sát minh cung , tổ chức số 1 trên giang hồ, là chủ nhân của La tinh vân kì, thiết kị thiên hạ vô địch cùng nương thân kinh bách chiến, quần diễm thiên hạ thống nhất tam quốc

Từ xưa vô tình đế vương gia, nhưng của ta gia lại vô cùng hạnh phúc. Của ta nương thân rất yêu thương ta cùng đệ đệ, nhưng ta biết nương yêu nhất vẫn là phụ thân mà phụ thân cũng vậy

Của ta nương tuy là hoàng đế, nhưng hậu cung chỉ có một mình ta phụ thân. Các đại thần nhiều lần khuyên nương lập thêm phi tử nhưng đều bị nương đưa đi cách chức, đầy đi biên cương.....nha nha nói chung rất là quyết liệt cho nên ko bao giờ có ai dám khuyên nương lập phi rồi

Nương nói, đời này nương yêu duy nhất chỉ có cha, phụ thân là một khuynh thành nam tử, như thanh nhã bạch liên, băng nhan tuyệt thế. Nghe nói nương từng vì phụ thân máu nhuộm hoàng đô, thống nhất tam

quốc.....ngô....nói chung là nương vô cùng yêu phụ thân cho nên chỉ cần chúng ta huynh muội làm việc gì sai chỉ cần ôm chặt lấy phụ thân thì nương sẽ ko động thủ....hắc hắc.....vì nương luyện tiếu nha.....phụ thân là nương trong bảo khố, ngay cả nói nặng một lời cũng chưa từng hướng chi là động thủ.....ha ha....nói chung của ta nương, đương kim thiên hạ Phượng Đế diễm tuyệt tứ phương là một cái phụ nữ thôi.....ko phải ta bịa nha, cả phượng quốc đại lục này ai chẳng biết, động đến hoàng đế có thể tha thứ nhưng động đến hoàng hậu dù chỉ một việc nhỏ cũng đủ làm anh minh Phượng đế trở nên tu la lãnh khốc quyết liệt nha

Ai nha!của ta nương cũng chính là hình tượng vĩ đại thế chủ mà mọi nam tử ước ao nha, nương hoa đào rất nhiều nha...từ hoàng tử cho đến vương tôn..., kể ai mộ nương rất nhiều thôi...nhưng mà nương chỉ duy yêu của chúng ta phụ thân thôi!....

Ta từng nghe Âu Dương di di nói, của ta nương rất ghét phiền toái càng không thích hoàng quyền tranh đấu nhưng vì phụ thân nàng năm đó 10 tuổi làm bí ẩn tả thừa tướng, lại vì phụ thân năm đó 19 tuổi dẫm máu chiến trường trở thành tu la diệt đi Nhật quốc cùng Minh quốc thống nhất thế chân vạc tam quốc thành Phượng quốc đại lục.

Năm đó vì mất đi phụ thân, nương dường như điên rồi, không ngừng nghĩ chiến đấu cho đến khi xông vào Minh quốc cùng Nhật quốc hoàng tộc sát hại đế vương, vì bọn họ hại rồi phụ thân, làm cho phụ thân rơi xuống vách núi đen.....nương nói khi nhìn thấy cảnh đó, trở thành tràng ác mộng cả đời nương...cho nên ko ngừng chiến đấu, sẽ ko nghĩ đến, sẽ bớt đau.....cho nên nương ko ngại nhuộm máu tam quốc

Nương là kẻ máu lạnh, tàn khốc nhưng là cũng một kẻ tình si. Si mê yêu luyện, một đời quần quýt dây dưa.....ta từng nghĩ nếu cũng có người khiến cho ta cũng yêu như vậy thì ta sẽ hiểu nương thôi! Có lẽ vậy đi....

Ta từng nghe lên nương cùng phụ thân nói chuyện.....nha ta cũng chỉ là vô tình thôi! Ko có ý đồ gì nha....hắc hắc.....nương nói “ nếu không tìm được phụ thân nương sẽ sống cô độc đến khi tìm được người thừa kế thích hợp sẽ lên đường cùng phụ thân, kiếp sau...kiếp sau nữa nương cũng sẽ truy theo phụ thân” , cho nên cha a! ngài thật thảm thương nha ngàn năm sau.....ngài vẫn ko thoát khỏi ma trảo của mẫu thân ni!!!!!!

Khi phụ thân ra đi, ta vẫn còn nhớ ngày đó....phụ thân ra đi thật hạnh phúc, khóe miệng vẫn mỉm cười. người nói. Cuộc đời này gặp được nương là trên đời mang đến cho ngài lớn nhất ân tình rồi, ngài mỉm cười ra đi.....ngày đó, ta cùng đệ đệ khóc thật nhiều...nhưng mẫu thân ko khóc. Người ôn nhu nhìn phụ thân, vẫn mãi hạn tình yêu cùng sủng nịnh tựa hải, mệnh mông vô hạn.....người nói : “ Phượng! ...ngủ hảo một giấc, chờ ta làm xong việc lại đến cùng ngươi nha, cho nên không sợ,...ngủ một chút là tốt rồi...tốt rồi”. Khi đó ta biết nương cũng sẽ rất nhanh đến cùng phụ thân, chúng ta ko trách người, bởi vì ta biết...thiên hạ này....kể cả ta cùng đệ đệ cũng ko bằng trong lòng nương đối với phụ thân

Khi nương làm xong hết mọi việc, an ổn cho ta đăng cơ, khi đó ta 16 tuổi trở thành Phượng đế đời thứ hai. Của ta đệ đệ trở thành cung chủ của Huyết sát minh cung Còn nhớ ngày ta đăng cơ, nương trao ta Phượng ấn, ôn nhu cười trấn an ta, vuốt ta sợi tóc, nàng nói : “ Phong nhi nhất định trở thành một đời minh quân, nhất định phải mạnh mẽ mới có thể bảo hộ người mình quan tâm, cho nên Phong nhi nhất định làm được đúng không”. Ta làm được nhất định làm được cho nên nương a, ngài an tâm đến bên phụ thân nha, nữ nhi nhất định ko phụ người kì vọng rồi!!

Ngày ta bước lên bảo tọa quân lâm thiên hạ cũng là khi mẫu thân dùng diễm độc đến với phụ thân. Phượng lăng, hàn băng ngàn năm là nơi an tĩnh mẫu thân cùng phụ thân. An tường xinh đẹp, băng dung tuyệt thế...mẫu thân cùng phụ thân nắm tay nhau an tường ngủ. Hoàng lăng đóng lại, vĩnh cách thế giới bên ngoài vạn năm.....

Nếu như có gì trường tồn cùng năm tháng, chẳng sẽ hội diệt phi yên, có chăng cũng chỉ là tình của nương dành cho phụ thân mà thôi!!!!.....bá đạo đến ôn nhu, như hỏa diễm thiêu đốt cũng hóa thành mộc xuân phong, dịu dàng len lỏi....

Một ánh nhìn lưu lại vạn năm

Một nét cười khuynh đảo thiên hạ

Hỏa hồng như thiên diễm

Thanh thoát như bạch liên

Một đời quần quýt si mê

Một đời tình túy

Trầm Phượng, ...PhượngPhượng quốc,... ta muốn đời đời nhớ đến tên người, trăm vạn năm sau, khi tất cả tan thành mây khói, trở về thời xa xưa.....chỉ còn tên người khắc sâu trong dấu ấn lịch sử, không thể xóa nhòa.....trăm vạn năm sau, kiếp sau.....kiếp sau nữa.....ta và người lại bắt đầu!

49. Q.3 - Chương 14: Phiên Ngoại: Đường Phi Ly

Trên đời này, người ta yêu nhất là của ta nương- Phượng đế Đường Vũ Mị, người ta hâm mộ nhất là của ta phụ thân- Phượng hậu Trầm Phượng.

Là một nam nhân, ta thật sâu hâm mộ rồi phụ thân có thể có được tình cảm mà nương dành cho người, ko riêng gì ta, có lẽ cả thiên hạ Phượng quốc đại lục nam tử đều như vậy đi

Đường Phi Ly...Phi Ly....mãi cho đến bây giờ lớn lên, ta mới hiểu được ý nghĩa đích tên mà nương đặt cho ta. Phi Ly...phi ly....chẳng bao giờ phân ly....là nguyện vọng cả đời của mẫu thân dành cho phụ thân

Ta là đương triều duy nhất hoàng tử, cũng là người thừa kế Huyết sát cung, mẫu thân cho ta lực lượng để tự bảo vệ mình, người nói, bản thân đủ mạnh mới có thể bảo vệ người mà mình quan tâm, mới có thể làm những việc mình thích....

Năm ta 6 tuổi, phụ thân qua đời...chúng ta vừa mới đoàn tụ hơn 100 ngày, phụ thân mỉm cười hạnh phúc ra đi, có lẽ chết trong vòng tay mẫu thân là phụ thân mãn nguyện rồi. Cửa ta ôn nhu phụ thân, của ta yêu thương đích phụ thân...như vậy ra đi, ta cùng tỷ tỷ,...lúc đó ôm nhau khóc....lúc ấy còn nhỏ ko hiểu rõ lắm tình cảm nhưng nhìn thấy yêu mình phụ thân từ nay ko gặp được nữa có gì đó trong lòng thật sự khó chịu...cho nên lệ rơi!! Sau này lớn lên mới biết thứ tình cảm đó gọi là ‘đau lòng’

Mẫu thân ôm thi thể phụ thân một đêm, nhẹ nhàng nỉ non, ôn nhu kể lễ, xướng nhẹ tiểu khúc, kể hấp dẫn chuyện xưa....người một mình tự nói...một mình than nhẹ.....suốt một đêm....sáng hôm sau gặp lại người, một đêm một đầu ô phát biến thành bạc trắng

Là ai đau là ai thương

Hồng nhan một đêm tóc bạc trắng

Mẫu thân đặt phụ thân trong Phượng lăng, hàn băng ngàn năm, nghe nói có thể giữ được thi thể như đang ngủ, ta biết Phượng lăng này mẫu thân vì phụ thân mà tạo thành cũng như Đào phượng hiên

Từ ngày phụ thân ra đi, mẫu thân càng thêm yêu thương ta cùng tỷ tỷ, nàng luôn dành thời gian bên cạnh chúng ta, vì chúng ta kể chuyện xưa, hát nhẹ ru chúng ta ngủ... những lúc ta cùng tỷ tỷ bệnh mẫu thân sẽ thức cả đêm chăm sóc. Nàng dạy chúng ta võ công, y thuật...dạy chúng ta kì binh bố trận....cứ như vậy chúng ta trong tình yêu thương của nàng lớn lên

Qua bao nhiêu năm tháng, của ta mẫu thân vẫn như vậy xinh đẹp, thay một đầu ngân phát nàng càng thêm thành thực, sức quyến rũ...nhân thần trở nên ngày càng lạnh lẽ, tàn khốc...nàng trong vòng 10 niên khiến cho Phượng quốc phát triển đến vị trí diên phong,...có lẽ ko có phụ thân bên cạnh mẫu thân càng như vậy diên cường làm việc đi!!

Mẫu thân thường hay si ngốc đứng ở Đào phượng hiên một mình, nhân thần mờ mịt đau thương, Đào Phượng hiên...ta lúc 10 tuổi thường lên đến đây, một ngày ta phát hiện toàn cây đào hoa, mỗi thân cây xinh đẹp đều có khắc một chữ

Phượng.....

Căn phòng nhỏ trong Đào phượng hiên, trong đó ko có gì đặc biệt nhưng được canh giữ vô cùng cẩn thận, là cấm địa của mẫu thân...ta một lần vào....trở ra mãi không thể quên.....

Trong căn phòng ấy, chứa hàng trăm bức họa.....nhưng đều cùng một người, đó là ta đích phụ thân. Mỗi cử chỉ, mỗi dơ tay nhấc chân, mỗi nhăn mắt mày cười.....được mẫu thân họa đến từng chi tiết...ôn nhu, thuần khiết, xinh đẹp, mị hoặc....

Phải có biết bao nhiêu si luyện, mẫu thân mới như vậy họa ra sống động như vậy đích phụ thân đâu

Ái một người có bao nhiêu sâu

Yêu một người có bao nhiêu đậm

Ta nghĩ, nếu như đo lường được phân yêu, thì chắc chắn...ái tình khắc đến chân tâm của nương dành cho phụ thân là sâu nhất rồi!

Cuối cùng nương cũng làm xong việc của mình. Nàng có thể an tâm đến cùng phụ thân....có lẽ nương chờ ngày này rất lâu rồi đi!!

Xinh đẹp đích nương, ta thân ái đích nương...đứa con chúc phúc ngài đời đời kiếp kiếp bên cạnh phụ thân, chẳng bao giờ nữa rồi chia ly nữa rồi...phi ly...Phi Ly.....

Nếu có một ngày, có người dành cho ta tình cảm như nương dành cho phụ thân, ta sẽ khuynh tẫn tất cả để yêu nàng và được nàng yêu.....!!!!....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phuong-mi>